Görünmeyen

Kadınlar

Gülseren Budayıcıoğlu

86 BİN ADET

Si

“Bu kudur ıjörünnu'/, olumum, dcoil ırıi?"

• > [1] • >

Kadınların kafeslenin ardında sokağı izledikleri, varlıklarım duyurmadan yaşadıkları zamanların üsliinden çok ıızıırı yıllar geçti. Şimdi kadınlar sokakta, işyerinde, her yerde... Ama yine de onları görünmez kılan bir şeyler var: “Ben buradayım“ demeyen bir baba; bağrı buz kesen bir anne; sevgileri hep başka zamanlara bırakan sevgililer; “bize göre yaşamalısın" diyen el âlem; kadınlara hep güzel, bakımlı, mükemmel olmayı öğütleyen toplum... Başkalarını memnun etmeye adadıkları ruhlarını ve bedenlerini mutsuzlukla oradan oraya sürükleyen, “Gör beni’¯ diye feryat etmekten, kendilerine, içlerine bakmayı, kendilerini görmeyi unutmuş kadınlar...

Gülseren Budayıcıoğlu, birbirinden sarsıcı hikâyelerle, görünmeyen kadınları anlatıyor; kadınları acılarıyla, zayıflıklarıyla ve en önemlisi de her şeyin üstesinden gelen güçleriyle görünür kılmak için...

Dr. Giilseren Budayıcıoğlu, Ankara'da dünyaya geldi. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakiiltesi'ne

girdi, öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi'nde önce asistan, daha sonra da öğretim görevlisi olarak on yıl görev yaptı.

Ankara'da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005'te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve 3'aygınlaştırabilmek amacıyla, Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul'un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi'ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı Madalyonun İçi, Günahın Üç Rengi, Hayata Dön, Kral Kaybederse, Camdaki Kız, Hayatın Sesi ve Kırmızı Pelerin adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan "İstanbullu Gelin", "Doğduğun Ev Kaderindir", "Masumlar Apartmanı", "Kırmızı Oda", "Camdaki Kız", "Yalı Çapkını" ve "Kral Kaybederse" adlı televizyon dizileri büyük kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. "İstanbullu Gelin" adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy Ödülü'ne aday gösterildi.

2021'den beri her hafta Hürriyet gazetesinde köşe yazıları da yazan Budayıcıoğlu'nun 2020'de Madalyonun İçi adlı kitabı Yıldız Teknik Üniversitesi tarafından "Yılın Kitabı" ödülüne layık görüldü. Budayıcıoğ-lu yine aym yıl, Medipol Üniversitesi tarafından "Yılın En İyi Farkın-dalık Yaratan Yazarı" ödülünü aldı. 2021'de Hacettepe Üniversitesince yılın en iyi yazarı seçilerek "3. Kristal Geyik" ödülünün sahibi oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi'nin 2021 yılı Sosyal Medya Ödüllerinin yazarlık dalındaki ödülü yine Gülseren Budayıcıoğlu'na verildi. Yedi-tepe Üniversitesi "Dilek Ödülleri'nin 9'uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde "Masumlar Apartmanı" aldı.

iki çocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezinin başkanlığı görevini sürdürürken, bir yandan köşe yazarlığını ve televizyonlarda yayınlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını yürütüyor, bir yandan da gerçek yaşamlardan yola çıkarak yazdığı hikâye ve romanlarım yayımlamaya devam ediyor.

www.facebook.com / drgbudayicioglu www.twitter.com / drgbudayicioglu drgulserenb@madalyonklinik.com www.instagram.com / drgbudayicioglu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Camdaki Kız Hayata Dön Hayatın Sesi Kırmızı Pelerin Günahın üç Rengi Madalyonun içi Kral Kaybederse

GÖRÜNMEYEN KADINLAR

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu Editör: Aslı Güneş

Kitapta yer alan hikâyelerin bir kısmı, daha kısa olarak, Gülseren Budayıcıoğlu'nun Hürriyet gazetesindeki köşesinde de yer almıştır.

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı /Ağustos 2023

43. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-6843-63-9 Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak fotoğrafı: Muhsin Akgün

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda inşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL Tel. (212) 446 05 99 Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs CadAGolden Plaza No. 3, Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Görünmeyen Kadınlar

Gülseren Budayıcıoğlu

Düzenleme

Ny.ozlem

Doğan

Kitap

- içindekiler
- Önsöz
- Öteki Evin Işıkları
- Bal Tadında Acılar
- Kestiler Kara Saçlarımı
- Çikolatayı Yiyip Kızma Işıltılı Kâğıdını Veren Babalar ve Merhametsiz Dedeler
- Eşya mıyım Ben?
- Anneler Bazen Soğuk Bir Ülke Olur
- Mahzun Çocuklar
- Mutsuz Annelerin Mutsuz Çocukları
- Yara Bandı
- Hayattan Ümidini Kesmiş, Hayalleriyle Yaşıyor
- Senden Bir Şey Olmaz
- Koca Yürekli Küçük Kadın
- Çocukluğumu Çaldılar
- Her Şey Oldum Ama Evlat Olamadım
- Kumrulardan Biri
- Hikâyelerin Büyüsü
- Kader'in Kaderi
- Aşk Çıkmazı
- Hanım Hanımcık Olmanın Bedeli
- Kadının Mutsuzluğunun Altında Hep Bir Erkek Yatar
- Bir Boşanma Avukatının Boşanma Hikâyesi
- Kırmızı Oda'dan Yayılan Çığlık

OceanofPDF.com

içindekiler

* «

OceanofPDF.com

Önsöz

Merhaba Sevgili Okurlarım,

Yazılarınızın hepsi hüzün kokulu" diyorsunuz bana. "Kitaplar öyle, diziler öyle, söyleşiler öyle..." Haklısınız galiba ama ben hep gerçekleri yazdığıma göre, demek ki hayatın içinde, bazen görünmese de hep hüzün var, hep acı var. Biz insanlar o hüznün, o acının içinde sevinmenin, mutlu olmanın yollarım arayıp duruyoruz.

Eskiden ama çok eskiden biz çocukların, kimseler orada yazılanları okumasın diye ucu kilitli hatıra defterleri olurdu ve her birimiz arkadaşlarımızın defterlerine bir şeyler yazar, altını da imzalardık. Henüz hiçbirimizin kendine özgü bir imzası olmadığından, adımızı yazar, üzerini karalayıp onu da imza diye atardık. İşte o defterlere yazılan yazılar hep şöyle başlardı: "Hayatın dikenli yollarında düşe kalka yürürken..." Düşmek ve kalkmak o zaman bizler için somut bir anlam taşır, gerçekten de dikenli bir yolda yürürken düşüp dizimizi kanatacağız, dikenler her yerimize batacak, sonra da dizimizi tutarak kalkacağız sanırdık. Büyüdükçe anladık ki, yere kapaklanmadan, dizimizi kanatmadan da insan başka türlü düşebiliyormuş. Hayatın yolları gerçekten de dikenliymiş. O dikenler, dizimizden çok yüreklerimizi yaralıyor, kanatıyormuş. Öyle derin yaralar açılıyormuş ki yüreğimizde, doktorlar en çok da o yaralara çare bulamıyor, izleri ömür boyu kalıyormuş*

İçinde pek çok yaşanmış hikâyenin yer aldığı bu kitaba Görünmeyen Kadınlar adını verdim. Okuyunca siz de göreceksiniz

ya, gerçekten de hikâyelerini anlattığım kadınları doğdukları evde gören olmamış. Onlara "yok" muamelesi yapmışlar. Oysa dünyaya gelen her insan binleri tarafından görülmek, fark edil, mek, önemsenmek ister.

Yeni doğmuş, henüz birkaç aylık bebeklere baktınız mı hiç? Eminim bakmışsınızdır. Peki ne gördünüz o bebeklerde? Hele o bebek kızsa, sizi kendine baktırabilmek için ne numaralar yapar, siz onu sevdikçe, kendini size daha çok sevdirebilmek için nasıl i gülücükler dağıtır, nasıl tatlı sesler çıkarır, hatırladınız değil mi? Demek ki görülmek, fark edilmek,

beğenilmek, önemsenmek, "Sen varsın ve ben seni görüyorum, seni önemsiyorum" mesajını alabilmek küçücük bir bebeğin bile en doğal ihtiyacı.

Özellikle biz kadınlar, dünyanın kurulduğu günden beri az çekmemişiz bu hayattan. Her ne kadar doğa kadınla erkeği eşit yaratsa da, ikisine de kendi cinsine has özellikler yüklese de, insanlar her devirde kadım aşağılamanın, yok saymanm, ona her türlü haksızlığı yapmanın bir yolunu bulmuş.

Bütün kutsal kitaplar kadının erkekle eşit olduğunu, her türlü saygıyı hak ettiğini defalarca yazsalar da, bilim muhteşem buluşlara imza atsa da, insanlara daha rahat, daha konforlu bir hayat sunabilmek için teknoloji alıp başını gitse de, toplumlar kadınla erkeği bir türlü eşitleyememiş.

Geriye dönüp insanlığın en doğal duyguları nelerdir diye taktığımızda korkuyu, kaygıyı, huzursuzluğu, kini, öfkeyi görürüz. En sevdiğimiz güzelim duygularımız, aşkımız, sevinci-

niz, merhametimiz, şefkatimiz, mutluluğumuz ilk insanda hiç yokmuş, yani bizler mutlu insanlar olarak yaratılmamışız. İnsanlar toplu halde yaşaya yaşaya, medeniyetler geliştikçe sanırım en çok da kadınlar sayesinde zamanla güzel duyguları da keşfetmeye başlamışlar. Duygu deyince insanın akima kadınlar geliyor. Tabii ki erkeklerin de duyguları var ama pek çok kültür, erkeklere öfkeden başka duyguyu yakıştıramamış.
Olumlu duygularını ifade eden erkeği desteklememiş. "Erkek ağlamaz" derken ağlamayı en çok da kadına yakıştırmışlar.

Oysa kadınların olduğu yerde her zaman hayat vardır, kalple-

rimize kadar ulaşan enerji vardır, renk vardır, heyecan vardır. Kadını bu dünyadan çekip alın, geriye ne kalır acaba?

Bu kitapta yine birbirinden ilginç, çok hüzünlü ama bize kendimizle ilgili pek çok ipucu veren hikâyeler anlatıyorum. Amacım ülkemizin kapalı kapılar ardında yaşanan acı gerçeklerini göz önüne sermek. Okurken siz nasıl "Bu kadarı da olmaz" diye düşünüp içinizi derin bir hüzün kaplıyorsa,

yazarken ben de tıpkı sizin gibi hissediyorum. Bu kadar da olmaz, olmamalı diyorum ama bir yandan da biliyorum ki bu olanların hepsi gerçek.

Bu acı gerçeklerin hepsi de bizim ülkemizde, kapalı kapılar ardında yaşanıyor ve kimse de çıkıp "Halim şudur, bu evde kimsenin gözü beni görmüyor..." diyemiyor. Sanki ailelerimiz konuşulmayan, söze dökülmeyen gizli kurallarla yönetiliyor. Bu kurallar bize söylenmese de, biri beynimizi açıp içine büyük harflerle yazıvermiş gibi hepsini biliyoruz. Kimi zaman bunlara isyan ediyor, kimi zaman boynumuzu büküp kaderimize razı oluyoruz. Ancak doğduğumuz evlerde çekilen acılar orada bitmiyor ki, bizim o evlerde yaşadıklarımız hayatımızı, kaderimizi belirliyor. O evlerde kimse bizi görmemiş, bizim varlığımızı tanımamış, bizi sevmemiş, bize değer vermemişse, bu durum geleceğimize de yansıyor. Çok önemli yerlere de gelsek, çok başarılı da olsak, kendi gözümüzde bir türlü görünen, sevilen, önemli ve değerli biri olamıyoruz.

Sonra da gencecik kadınlar, kızlar, kimi gizli saklı, kimi açıktan gelip bana anlaüyorlar dertlerini ya da yazıyorlar. Elimden gelse o kapıların hepsini kıracağım. Kıracağım ki yaşananları herkes görsün ve hep birlikte bunlara "dur" diyebilelim.

Bana anlatılmayan daha ne çok hikâye var kim bilir...

Bizim ülkemizin, binlerce yıl önceye dayanan kültürel bir geçmişi, alışkanlıklarımız, gelenek, görenek ve törelerimiz var. Bunların bazıları bizi biz yapan çok güzel, çok insancıl âdetler ama bazıları var ki, bize hayatı zehrediyor. Son zamanlarda birbirinden güzel örf ve adetlerimiz hızla kaybolurken, diğerleri daha da katılaşarak devam ediyor ve şiddet her an, her yerde yaşanabiliyor.

Şiddet toplumumuza öyle yayıldı ki, her gün gencecik kadınlan, mız vahşice öldürülüyor. Oysa bir toplumda öncelikle çocuklar v* kadınlar ne kadar huzurlu ve mutluysa o toplum o kadar hızlı ge. lişıı* ve o kadar yaşanası, barışçıl, adil bir toplum olur.

Mutlu bir toplum olabilmeyi sanırım hepimiz çok özledik.

Mutlu bir toplum olabilmek için mutlu çocuklar yetiştirmeliyiz Çocuklar, en çok da onları gören, seslerini duyan, onlara değer veren, onları seven anne babaların yanında mutlu olurlar.

Mutlu bir toplum olabilmeyi öyle özledik ki... Eskiden ama çok eskiden belki bu kadar varlıklı değildik, bugün sahip olduğumuz pek çok şeyi hayal bile edemiyorduk ama mutluyduk, şükür doluyduk. Sahip olduğumuz her şey çok değerli ve önemliydi ve o şeyler bizi mutlu etmeye yetiyordu. Şimdi her şeyimiz var ama mutluluk bizi unuttu. Onun yerini şiddet aldı. Ve bu şiddetten en çok da kadınlar ve çocuklar nasibini alıyor.

Kaderimiz, doğduğumuz evlerde, en çok da anne babalarımız tarafından yazılıyor.

O evlerde hayatı bize nasıl öğrettilerse, nasıl tanıttılarsa, bizler büyüyüp yetişkin olunca farklı evlerde ama geçmişteki duygularımızla yaşamaya devam ediyoruz. Çocukken doğduğumuz evlerde bize verilen rolü ömür boyu üstümüzden atamıyoruz.

Eğer doğduğumuz evlerde yakınlarımızın gözleri bize hiç ı değmedi, varlığımıza tanıklık etmedi, bizi yok saydıysa, "Ben de varım, ben de yaşıyorum, beni de görün" çığlıklarımızı kimseye duyuramıyoruz. Böylece "Görünmeyen kadınlar" oluyoruz.

O evlerde bize söylenenler kadar bize bakan gözlerin bize ne , dediği, kader motifinin ana hatlarını belirler. O bakışlardan biz; "Beni çok seviyorlar, ben onlar için çok değerli ve önemliyim, özelim" gibi bir mesaj alabiliyorsak, gerisi pek de önemli değildir. En çok ihtiyacımız olan şeyleri almışızdır. Ancak o gözler ' bize hiç bakmıyor, görmüyorsa, sonradan o değeri, o önemi başkalarının gözlerinde arar, bunun için uğraşır dururuz. Ve bu arayış ömür boyu devam eder. O bakışlar bizi suçluyorsa, bizi

aşağılıyorsa, kınıyorsa, bizden beklentilerini karşılayamadığımızı hissettiriyorsa, işte o zaman kader motifimiz üzerinde çalışmazsak, ömür boyu biz de aşağılarız kendimizi. Bütün dünya alkış tutsa, bir şeyler bep eksik gibi gelir bize.

Aslında bu hikâyeleri yazarak ülkemizdeki kadınlarımızın, kızlarımızın sesi olmaya çalışıyorum. İstiyorum ki bu çığlıkları artık herkes duysun ve yaşanan bu acılar son bulsun. Çocukluğunda acı çeken, bir türlü aradığı sevgiyi, şefkati aileden göremeyen, mutsuz bir çocukluk geçiren anne babalar, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, mutlu olmayı, hayattan zevk almayı öğrenemedikleri için, çocuklarını da mutlu edemiyor, onlara iyi birer örnek olamıyorlar. Ve böylece bu mutsuzluk zinciri kuşaklar boyu devam ediyor. Ta ki, biri bu zinciri kırana kadar...

Hikâyelerin büyüsüne inanıyorum, bu büyü bizi öyle içine alır ki, binlerce derste anlayamadıklarımızı hikâyeler üzerinden zihinlerimiz kavrayıverir. Sizi bilmem ama ben çocukluğumdan beri hikâye dinlemeyi de anlatmayı da çok severim. Geçen gün, çocukken onlara anlattığım bir hikâye kız kardeşimin aklına gelmiş. Karıncaların evlerini anlatmışım. O evlerdeki küçücük tabaklarda yenen yemekleri, küçücük bardaklardan içilen suları, küçücük masadaki küçücük sürahileri, oturdukları koltukları, kraliçe karıncanın giydiği incecik kırmızı tülden elbiseleri... Yazarken bile gözlerim doldu. Ne güzel hikâyelermiş... O hikâyelerle hayal kurmayı, hayatı bir masal tadında yaşamayı, merak etmeyi, sevinmeyi, hüzünlenmeyi, dünyayı keşfetmeyi öğreniyor insan.

İnsanın kendini keşfedebilmesi, dünyanın sırrına ermesidir; çünkü o keşifte sadece kendimizle ilgili değil, hayatla da ilgili pek çok gizem, pek çok sır gizlidir. Bu keşfin zamanla hepinizi bilge-leştireceğine, bir süre sonra hayata ve kendinize bakışınızın değişeceğine, mutlulukla daha yakından tanışacağınıza gönülden inanıyorum.

Her kitabımda insan denen canlıyı bu kadar muhteşem, bu kadar öğrenmeye, gelişmeye, keşfetmeye açık bir canlı olarak yaratan Yaratıcı'ya şükranlarımı sunmadan da geçemiyorum.

Hikâyelerimin kadınları görünür kılması dileğiyle...

Pek çok sevgilerimle...

Bu kitabın yazılmasında desteğini esirgemeyen sevgili editörüm Aslı Güneş'e; sevgili asistanlarım Gizem Çil ve Emre Pekçetinkaya'ya; sevgili torunum Zeynep Su Artukmaç'a; başta Yaym Direktörü Cem Erciyes olmak

üzere, özenli çalışmaları için tüm Doğan Kitap ailesine teşekkürlerimi sunuyorum.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Temmuz 2023 Not: Bu hikâyeler gerçeklerden yola çıkılarak kurgulanmıştır.

Düzenleme

Ny.ozlem

OceanofPDF.com

Öteki Evin Işıkları

Mahzun bakışlı genç bir kız giriyor Kırmızı Odama. Daha karşıma oturur oturmaz ağlamaya başlıyor. Belli ki dertli. Hemen kâğıt mendillerden uzatıyorum, utanarak alıyor. Gözlerini iyice sildikten sonra nereye geldiğini anlamak ister gibi önce sağına soluna, sonra da bana bakıyor.

"Hoş geldin Belgin!"

"Hoş bulduk efendim. Kusura bakmayın, böyle hemen ağlama-sam iyiydi ama..."

"Ziyanı yok Belgin, bu odada ağlamak da gülmek de serbest."

"Ben otuz yaşındayım, daha yeni evlendim. Evlenince mutlu olurum samyordum ama olmadı. Üzüntüler yine bırakmadı peşimi. Nereden başlasam bilmem ki..."

"En başından başla istersen."

"Gülseren Hocam, biz daha yeni evlendik. Aslında ben rahat durabilsem her şey iyi gidecek ama eşimin bana dokunmasını istemiyorum. Ne o bana dokunsun ne de ben ona... Böyle şey olur mu, Kadir buna daha ne kadar katlanacak? Beni bırakıp gider diye çok korkuyorum."

Dokundurmayan o, buna isyan eden yine o... Demek ona dokunulmasından korkuyor. Bakalım bu korkuların altından nasıl bir hikâye çıkacak?

"Ben çok çetin bir çocukluk yaşadım. Ergenliğim, gençliğim çok kötü şartlarda geçti. Arük düze çıktım, evlendim, o evden kurtuldum diyordum ki, bu sefer de böyle oldu. Gece olup da yatacağız diye ödüm kopuyor. Her gün akşama kadar kendimle konuşuyorum. Ne yapıyorsun sen, kendine kastın ne diyorum, bu akşam

mutlaka teslim olacağım filan diye sözler veriyorum kendime ama olmuyor. Nasıl olacak hocam, nasıl kurtulacağım ben bu dertten?"

"Biraz tamyabilir miyim seni Belgin?"

Önce gözlerindeki yaşı siliyor, sonra geçmiş sanki oradaymış da dikkatli bakarsa görecekmiş gibi başını pencereden tarafa çevirip dalıp gidiyor. Sonra başını öne eğip yumuşacık bir sesle anlatmaya başlıyor.

Zehirli vasiyet

"Annem henüz yaşı çok küçükken, mahallede birlikte oyun oynadıkları bir delikanlıya âşık oluyor. Birkaç kere gizli saklı buluştuktan sonra o oğlana kaçıyor. Aileler de şaşıp kalıyor bu işe, çünkü ikisi de henüz çok küçük. 14-15 yaşmdalar. Aileler aralarında anlaşıp düğün dernek kuruyor ve bizimkileri imam nikâhıyla evlendiriyorlar. İlk zamanlar iki çocuk da çok mutlu. Derken o ara babamın babası, yani dedem hastalanıyor ve ölmeden önce babamı yanma çağırıp ona uzun uzun vasiyet ediyor. 'Oğlum, ben annenle hiç iyi gün yaşayamadım. Kadın beni hep mutsuz etti, bir gün olsun yüzümü güldürmedi. Şimdiki aklım olsa ben buna eyvallah etmez, beni mutlu edecek başka birini nasıl olsa bulurdum. Vay benim ailem ne der, el âlem ne der, çoluğum çocuğum var, onlara ne olur falan filan derken işte bak, şimdi ölüyorum. Sen sen ol, benim yaptığım hatayı yapma, öbür tarafa giderken ben ne yapüm diye ah vah edeceğine, yaşarken bunun çaresine bak. Sakın tek kadınla kalma, sen de benim durumuma düşme' diyor. Dedem oğluna bunları vasiyet ederken annem de konuşmaları duyuyor ve eyvah diyor, tam da ölüm döşeğinde insan oğluna bunları der mi diye çok korkuyor ama babam bu laflara gülüp geçince konu kapanıyor. Dedem ölünce ikisi de bu vasiyeti unutup her fırsatta sokağa çıkıp eskisi gibi yakantop filan oynamaya, birlikte eğlenmeye devam ediyorlar."

Sokağa doymamış iki çocuğun oynadığı bir evcilik oyunu onlarınki. Çocukluk işte...

"Derken annem o ara hamile kalıyor ama arka arkaya üç harr-*

İçliğinde de çocuklar ya karnındayken düşüyor ya da doğar doğmaz ölüyorlar. Ne de olsa köy yeri... Çocukların neden öldüğünü kimse bilmiyor."

Annenin yaşının henüz çok küçük olduğu, çocuk doğuracak kadar yetişkin olmadığı da kimsenin aklına gelmiyor. Çok yazık...

"Annem çok üzülüyor, doğru dürüst bir çocuk bile doğurama-dığı için kendini çok suçluyor. Bu arada köyde dedikodu kazanı kaynıyor ve annem kulağına gelen laflardan çok etkileniyor. Derken giderek eski neşesi ve enerjisi yok oluyor. Suskun, durgun biri haline geliyor."

Demek kızcağız o ara üzüntüden hafif yollu bir depresyon geçirdi. Düşükler, doğumlar da bunu tetiklemiştir.

"Baban ne diyor bu işlere?"

"Babam olanlara pek fazla takılmıyor; ne de olsa hamile kalan, doğuran o değil. Zaten yaşı da küçük, o eskisi gibi sokakta oynamaya, eğlenmeye devam ediyor. Zamanla yaşları da büyüyor ve nihayet yetişkin biri haline geliyorlar. Babam işe başlıyor, annem de yeniden hamile kalıyor ve ben doğuyorum. Ancak ölen bebeklerin üçü de erkekken ben kız oluyorum. Aile, nihayet bir torunları olduğuna sevinse de üç oğlan ölürken, yaşayan tek torunun kız olması canlarım sıkıyor. Tabii bu laflar da annemin kulağına gelince kadirim iyice morali bozuluyor."

Dünyaya erkek değil de kız olarak gelmek bile asırlardır pek çok kadirim kaderine adeta karanlık bir gölge gibi çöküyor.

"Bunca laf söz doğal olarak babamı da kötü etkiliyor. Bir de annem zaten onun bir zamanlar sevdiği kadın değü artık. Gözlerinin feri sönmüş, durgun, sessiz, neşesiz biri olmuş. İlk kavgaları da o dönem başlıyor zaten ve babam annemden giderek uzaklaşıyor."

Ah bu erkekler... Karşılarında hep dinamik, enerjik, ne olursa olsun neşesini hiç kaybetmeyen, gözleri parlayan bir kadın olsun istiyorlar.

"Derken annem yeniden hamile kalıyor ve kardeşim Cem doğuyor. Bu sefer bir oğlumuz oldu diyerek herkesin yüzü gülüyor ama babam eski neşesini ve güzelliğini kaybeden annemden hızla uzaklaşmaya devam ediyor."

Baştan çocukmuş zaten, gençliğin tazeliği varmış. Sonradan hiç ara vermeden yaşanan hamilelikler, düşükler, doğumlar derken, kim bilir ne kadar yıpranmıştır.

"Babamın onu eskisi gibi sevmediğini anlayınca çok üzüldü* günü tahmin edebiliyorum, çünkü en kötü günlerinde bile annem çok düşkündü babama ama yine de kendine bakmayı, süslenmeyi püslenmeyi hiç bilmezdi."

Biz kadınlar güzel kalabilmek için hep bakımlı olmalıyız. Bazen bu anlamda erkeklere çok imrendiğim oluyor. Giriyor duşa, tıraşını da oldu mu, beş dakikada hazır; ama ya kadınlar!

"Derken annemin kulağına bazı dedikodular gelmeye başlıyor. Senin kocan her gün başka bir kadınla gezip tozuyor diyorlar ona. Ben de hatırlıyorum, o zamanlar evde kavga dövüş hiç bitmez, sonunda babam kapıyı vurup gider, annem de hep ağlardı. İşte o aralar babam kendine yeni bir iş bulunca biz hep birlikte köyden çıkıp ilçeye taşındık ama babamın bu ilişkileri orada da bitmedi. O zamanlar anneme ne diyordu biliyor musunuz? 'Babam bana vasiyet ederken meğer doğru söylüyormuş. Ben artık seninle mutlu değilim, başka birine âşık oldum. Babam gibi mutsuz öleceğime mutlu yaşarım/ Hem de bunları kadının yüzüne söylüyordu. Zaten o aralar nasıl öfkeli, evde hepimizi kırıp geçiriyor. Biz de kardeşimle ne yapacağımızı şaşırmıştık. Başımıza kötü şeyler geleceği belliydi zaten ama elimizden gelen bir şey yoktu. İşte o günlerden birinde babam eve geldi, bizi başına topladı, 'Ben evlendim' dedi."

"Evlenmiş mi?"

"Evet, pat diye evlenmiş. Biz hep beraber taş kesildik. Ne yapacağımızı ne diyeceğimizi bilemedik. Zaten babam da bize durumu haber vermeye gelmiş. Hemen ceketini aldı, yüzümüze bile bakmadan vurdu kapıyı, çıktı gitti."

Aman Tanrım! Bunu söyledikten sonra çekip giden adamın ardından o kadının ve çocukların halini düşünüyorum da, nasıl çaresiz bir durum... Hani hayatımızda bazı şeyler vardır ki, aradan uzun yıllar da geçse hiç unutamayız, bu tablo da onlardan biri galiba. Kadın kocasını, diğerleri de

bir anda babalarını kaybediyorlar. Yani en güvendikleri dal, çat diye kırılıyor.

Belgin'e bakıyorum, o hiç bakmıyor bana, başını yere eğmiş, sanki anlattıklarını görmek ve duymak istemez gibi başı önünde, duygularını kilitli kapıların arkasına saklamış, dümdüz anlatıyor.

"Biz o gün, birbirimize bakıp kaldık. Kimse bir şey diyemedi. Olur olmaz her şeye ağlayan annem bile dondu kaldı. Bize bunları başkası söylese inanmayacağız ama gelmiş, gözümüze bakarak kendi söylemiş. Sonraki günler gözümüze uyku girmedi. Kulağımız kapıda, babamı bekliyoruz ama ne gelen var ne giden. Öyle olunca moralimiz iyice bozuldu. Ya bir daha hiç gelmezse, biz ne yaparız, ne yer, ne içeriz, okula bir daha gider miyiz, gidemez miyiz, hiçbirini bilmiyoruz. Derken bir gün bir de baktık, bizim tam karşımızdaki apartmanın ikinci katma birileri taşmıyor ve başlarında da babam var. 'Hayrola' dedi annem, 'ne oluyor ki...' Hepimiz pencereye yığıldık, bakıyoruz. Süslü püslü de bir kadın var yanmda. Annem 'Aboo' dedi, 'yanındaki de karısı galiba...'"

"Sizin karşınıza mı taşmıyorlar?"

"Hem de tam da bizim eve bakan daireye. Hem babam hem de kadm nasıl neşeli... Evi dayayıp döşüyorlar, tavanlara ışıltılı avizeler takılıyor, biz de olanları pencereden izliyoruz. Akşam olup da taşınma işi bitince babam çaldı kapıyı. Hepimiz sevindik, hiç olmazsa bizi temelli terk etmemiş dedik. Annem koşarak açtı kapıyı. Bir hışım girdi içeri. 'Biz artık burada oturacağız, hem size de yakın olurum. Tık ederseniz yakarım hepinizi' deyip annemin eline bir miktar para sıkıştırıp gitti. Sevinelim mi, üzülelim mi bilemedik. Yavaş yavaş bir düzen kuruldu. Artık biz kardeşimle hiçbir şey olmamış gibi okulumuza gidiyor, annem artık babam eline ne verdiyse evi geçindirmeye çalışıyor, akşam olunca da evdeki ışıkları kapatıp pencerenin önüne diziliyor ve tam karşımızda ışıl ışıl yanan evi gözlüyorduk. O gece ne yediler ne içtiler, güldüler mi, kavga mı ettiler filan işte..."

"Televizyon seyreder gibi yani..."

"Tam da öyle. Sanki bir dizi izliyoruz ve sonra ne olacak diye yine ertesi akşam da pencerenin önüne diziliyoruz. Bir zaman sonra kadm hamile kaldı, sonra da bir oğlan doğurdu... Dizi devam ediyor yani. Biz yokluk, sefalet içinde kıvranırken onların keyfi yerinde. Tavanda sallanan kristal avizelerden yansıyan ışıklara bil# ağzı açık ayran delisi gibi hayran hayran bakıyoruz."

"Babanız hiç gelmiyor mu size?"

Onu heyecanlandıran bir soru sormuşum ki, aniden kaldırıyor başını ve korkuyla bakıyor gözlerime.

"Keşke hiç gelmeseydi ama arada bir gelmeye başladı. İçeri bir giriyor ki, adam sinir küpü; oysa kaç zamandır bizi görmemiş. Neye kızıyorsa artık, her seferinde bir bahane buluyor. Önce anneme saldırıyor. Nasıl dövüyor kadmı... Biz abimle çığlık çığlığa kadını elinden almaya çalışıyoruz. Bu sefer de bize kızıyor, başlıyor vurmaya. Öyle böyle dövmüyor ki, sanki bunu yapan öz babamız değil de azılı düşmammız. Dayak faslı bitip de her birimiz acı içinde ovunurken masanın başına oturup bir şişe suyu başına dikip içiyor. Ama bundan sonra ne yapıyor, biliyor musunuz?"

Ne yapıyor acaba? Hepsini dövüp hırsım almış, şimdi ne yapacak?

"Hiçbir tahminde bulunamadım."

"Bulunamazsınız zaten. Böylesi kimsenin akima gelmez. Annemi tutuyor kolundan, yatağa atıyor ama daha da kötüsü yatak odasının kapışım kapatmadığı gibi, gözümüze sokmak istercesine sonuna kadar açıyor, gözümüzün önünde anneme basbayağı tecavüz ediyor. Biz kardeşimle bu manzarayı görmemek için evde kaçacak delik arıyoruz ama adam rahat, keyfi gayet yerinde. Soma kalkıyor, kendine çekidüzen veriyor, annemin eline her zamanki gibi az bir para sıkıştırıp sallanarak çıkıp gidiyor evden."

"Yok artık, daha neler" diyorum içimden. O ise gözleri dolarak anlatmaya devam ediyor.

"Annem utana sıkıla banyoya gidip yıkanıyor, aynı odada seccadeyi serip namaz kılıyor, dua ediyor. Biz yine kardeşimle akşam olunca ışıkları

söndürüp pencerenin önündeki yerimizi alıyor ve öteki evi seyrediyoruz. O evde masalar kuruluyor, güle oynaya yemekler yeniyor, sohbetler ediliyor, atılan kahkahalar bizim eve kadar geliyor, biz de imrenerek bakıyoruz onlara, çünkü o evde insanlar bolluk içinde, neşeyle yaşıyorlar. Bize de boynumuzu büküp öteki eve bakmak düşüyor."

"Neler hissederdiniz o zaman?"

"Ne hissedeceğiz, nasıl islenmediğimizi, nasıl önemsiz ve değersiz çocuklar olduğumuzu, hayatın bize iyi şeyler yaşamayı hiç nasip etmeyeceğini, galiba kusurun bizde olduğunu; eksik, yetersiz olduğumuzu filan düşünür, hep onlara imrenir, kendimizden nefret ederdik."

İnsan aşağılandıkça hayata bakışı zamanla çok değişir. Kendine güveni hızla yok olurken bu hale gelmesinin nedenlerini kendinde aramaya başlar. Kim bilir bilmediği ne kusurları, ne eksikleri, ne günahları vardır ki, hayat onu iyi şeylere layık görmemiştir. Böyle olunca sadece içinde yaşadığı zamanlar değil, artık gelecek de ona iyi şeyler getirmeyecek, hayat sonsuza kadar onu cezalandırmaya devam edecektir.

Suçunun, günahının ne olduğunu bilmese de, bu inanç onun tüm kaderini değiştirir zaten. Her şey tam da düşündüğü gibi olur, olabilecek iyi şeyleri de kendisi hiç fark etmeden yok ettiğinden, sonunda hayat onu haklı çıkarır.

"Bunlar da yetmezmiş gibi, babam bir gün kardeşim Cem'i de götürdü o eve. Cem artık bizimle yaşayacak dediğini hepimiz uzaktan duyduk. İşin kötüsü Cem de buna hiç karşı çıkmadı, ben annemle, kardeşimle yaşamak istiyorum demedi. Zamanla da o kadm Cem'in beynini yıkadı zaten. Bırak bizi özlemeyi, Cem de üpkı onlar gibi kısa zamanda bize düşman kesildi. Bana sen de gel diyen olmadı."

Nasıl mahzun söylüyor bunu. Ne yaşıyorlarsa kardeşiyle birlikte yaşıyorlarmış. Babası kardeşini seçmiş, onu bırakmış. Bir kere daha terk edilmiş gibi hissetmiştir kendini.

"Sen ne hissettin o zaman?"

"Ne hissedeceğim, köpek gibi hissettim kendimi."

"Köpek gibi ne demek?"

"Hani çoğu köpeğin sahibi onu evin içine almaz, kapının önünde bırakır ya, beni de kimse almadı. Öylece dımdızlak kalıverdim."

"Baban sana da gel dese gider miydin?"

"Annemi bırakıp gider miyim, tabii ki gitmezdim ama çağırdı da gitmedim olurdu o zaman. Biz annemle ikimiz kalakaldık evde."

"Sen o zaman kaç yaşlarındaydm?"

"Ben 13-14 filan, Cem de 12 galiba. O zamanlar o kadın bir cfy lan daha doğurmuştu. O da büyümüş, sofraya oturacak hale gt\. mişti. Geceleri ben yine ışıkları kapatıp pencerenin önünde onlara bakardım ama bu sefer yalnızdım. Konuşacak, kızdığımı, imrendiğimi söyleyecek kimse yoktu yanımda."

"Annen bakmaz mıydı o eve?"

"Annem arada gelirdi yanıma ama her gelişinde tek yaptığı onlara bakıp bakıp hepsine beddua etmekti. Onun beddualarından gma gelmişti bana. Hadi bir ettin, iki ettin, arada bir de başka bir şey söyle be kadm! Yok, söylemezdi."

Anneye de kızıyor. Nasıl kızmasın ki, sığınacağı tek liman anne kalmış ama o da o kadar zayıf ve güçsüz ki, ne çocuklarım koruyabiliyor ne kendini.

"O zamanlar annene kızar miydin?"

"Kızardım tabii... Şu adamı artık eve alma, bize bunları yapmasına izin verme, tek aç kalalım ama bize bunları yaşatma diye çok yalvarırdım anneme. Ama o ne yapardı? Ödü kopardı babam bize bir daha gelmeyecek diye. Yahu, daha iyi ya, gelmesin işte... Geliyor da iyi mi oluyor? Adam bizim gözümüzün önünde önce seni evire çevire dövüyor, sonra da resmen tecavüz ediyor.[7]Yoksa bunlar senin hoşuna mı gidiyor?' dediğimde, bir de o döverdi beni. Sonra da söylenirdi. Ben artık iyice kafayı üşütmüşüm de, anneme bunları nasıl söylermişim de... 'Asıl kafayı üşüten ben

değilim, sensin, bu olanlara nasıl ses çıkarmaz, bizi bu hallere nasıl düşürürsün?' deyince de yine suçlu ben olurdum."

Sanki söylediklerini hazmetmek ister gibi eliyle karnım ve midesini ovuşturup bir süre önüne bakarak duruyor. Ben de hiç konuşmadan bekliyorum. Bu sessizliğe şu anda çok ihtiyacı var. Sonra yine başlıyor anlatmaya.

"Sanki kadm dört gözle kocasını bekliyor. Gören de adam eve gelince kim bilir ne diyor, ne yapıyor ki, bu kadm bu kadar bekliyor bu adamı der. Bana hep o yeni hanımın bizi nasıl kıskandığını anlatırdı. Yahu o bizim neyimizi kıskansın, asıl kıskanılacak durumda olan o, biz değiliz ki... Ama ben de biliyorum babamın bizim eve gelmesini hiç istemezdi o kadın. Bizden soğutmaya uğraşırdı babamı. Daha ne kadar soğuyacaksa... Zaten benimle ilgili babamı doldurmaya da o zaman başladı."

"Nasıl dolduruyor?"

"Yok efendim ben her gün sokaklarda başka başka erkeklerle ge-ziyormuşum da, babamın namusuna laf getiriyormuşum da... Yahu babam annemin üstüne gidip başkasıyla evlenmiş, bir de gelip tam karşımıza kadını oturtmuş, bize her geldiğinde evi kırıp geçiriyor, gözümüzün önünde anneme tecavüz ediyor... Bütün bunlar laf değil, söz değil, namus değil ama ben genç kız olarak erkek arkadaş edinirsem bu namus! Gerçekten de böyle yapsam bari..."

"Hiç erkek arkadaşın olmaz mıydı?"

"Yok hocam yok, ne erkek arkadaşı... Erkeklerden gına gelmiş bana. Tümünün canı cehenneme diyorum ben, onlar neler uyduruyor. Kadm açıktan yalan söylüyor yani. Beni bir oğlanla yolda kol kola gezerken görmüş güya. Babam bu sefer de bana taktı mı? Ben böyle bir şeyi nasıl yaparmışım, hiç mi babamın namusunu düşünmüyor muşum filan diye adam bana hesap soruyor. Diyorum yok öyle bir şey, kadm yalan söylüyor ama bana inanmıyor. Bu sefer de eve her geldiğinde beni sorguya çekmeye, üstümdeki-leri soyup vücudumu tek tek kontrol etmeye başlamasm mı?"

Yok artık, daha neler... Bir baba bu kadarını da yapmaz diyorum içimden ama galiba hepsi gerçek. Belgin'e bakıyorum, elinde paramparça olmuş kâğıt mendille yüzünü ovuşturup duruyor.

"İşin daha da kötüsü ne biliyor musunuz, bu olanlara benim sevgili kardeşim Cem de inamyor. Beni koruyacağı yerde, o da babamla ve o kadınla birlik olmuş, bana kızıyor. Yahu sen kardeşini hiç mi tanımıyorsun, senin kardeşinin erkeklerden ödünün koptuğunu ne çabuk unuttun da, bana değil de onlara inanıyorsun?"

Şimdi artık, sanki hem babası hem de kardeşi Cem tam karşısında duruyormuş da neler hissettiğini onlarm yüzüne haykırıyörmüş gibi sesini iyice yükselterek anlatıyor bunları.

Bilinçdışmm, derinlere saklanan ve sabırsızlıkla açılacakları günü bekleyen çekmecelerinin kilitleri bu sefer bir bir açılıyor. Ne var ne yok hepsi birer birer fırlıyor dışarı.

"Anneme diyorum, kurtar beni, bir şeyler yap... Bak adam bana ne yapıyor... Ama ses yok. Tabii, ya ağzım açar, beni tutar da kocası o eve bir daha gelmeyiverirse... Herkesin hesabı ayrı yani..."

"Ne hissederdin o zaman Belgin?"

"Tiksinirdim hepsinden. Hani önünüze bulanık bir çorba koymuşlar ama içi pislik kaynıyor ve size de o çorbayı zorla içiriyorlar... Midem ağzıma gelir, olmadık zamanda banyoya koşar, kusmak ister ama kusamazdım. Sanki kusabilsem o pislik çıkacak içimden gibi gelirdi."

Gözlerini tavana dikerek derin derin nefes alıyor. Sanki burada da midesi bulanmış da, kusmamak için uğraşır gibi bir hali var.

Bir yandan da kocasının ona dokunmasından nasıl korktuğu, tiksindiği geliyor aklıma. Hiçbir şey durup dururken, kendiliğinden ortaya çıkmıyor. O tiksinmenin altından neler çıktı neler...

"Babam sık sık bize gelmeye, her seferinde beni sorguya çekmeye, her yanıma tek tek bakmaya devam ediyor. Ve ben neredeyse delireceğim ama

sesimi duyan yok. Ben küçükken, babam neden beni hiç görmüyor, benim de o evde yaşadığımı fark etmiyor, doğru dürüst yüzüme bile bakmıyor diye çok üzülürdüm. Meğer beni hiç görmese daha iyiymiş. Bu sefer de adam sanki mikroskop altında inceliyor beni."

"Nasü hissederdin o zaman?"

"Çok utanırdım hocam. O güne kadar yüzüme bakmayan adam, bedenimin her yerini inceliyor. Nefesinin kokusu burnuma geldikçe midem bulanır, kapkara damarlı ellerini bedenimde hissettikçe adamı boğmak gelirdi içimden. O benden iğrenirdi, ben de ondan."

"Seni anladım ama o neden iğrenirdi senden?"

"Bedenine başka erkeklerin eli değmiş bir kız diye bakardı bana. Onun namusunu iki paralık etmiş biri işte. Sanki bedenimde başka erkeklerin ellerinin izini arar, en küçük bir kızarıklık görse dakikalarca iğrenerek incelerdi o izi."

Eşinin ona dokunmasından iğreniyor, kendi de dokunamıyor eşine. Ne de olsa o bir erkek. Babası gibi, o da bir erkek. Demek zamanla bu tiksinti duygusu bütün erkeklere yayıldı.

"İşte o aralar bir takıntı geldi bana, her gece yatağa yatınca 31 kere 'Hiçbir erkek benim bedenime dokunamayacak' diye yeminler etmeden uyuyamıyorum. Tiksiniyorum bütün erkeklerden. Tek amacım bir an önce okulu bitirip bu evden, bu mahalleden, bu şehirden kurtulmak ve bir daha da buralara hiç gelmemek. Bir yandan da sürekli ders çalışıyorum. Hem kafam biraz dinlenmiş oluyor hem de dört elle okula sarılıyorum."

Çok ciddi fiziksel ve psikolojik şiddet uygulanmış kıza, anne de bunlara dur diyememiş. Tam bir çaresizlik.

"O zamanlar intihar etmeyi çok düşündüm, biliyor musunuz? Etmediysem o kadar cesur olamadığım için etmedim. Onu yapabilmek için insanda biraz cesaret olması gerekiyormuş."

Bu da bilimsel bir gerçek. İntiharların en sık görüldüğü depresyon hastalarmda bile bu eylem, kişi çok ağır depresyondayken değil, iyileşmeye başladığı dönemlerde gerçekleştirilir. Bu yüzden bu hastalara ve ailelerine, hasta düzelmeye başladığı zaman bu riski sık sık hatırlaürız.

"İşte öyle böyle geçti benim hayatım. Yokluk mu dersiniz, sefillik mi, yoksa hakaretler, işkenceler mi dersiniz, hepsi vardı. Liseyi bitirir bitirmez kendime iş aramaya başladım."

"Üniversiteye gidemedin yani?"

"Nereye gideceksiniz? Koyun can derdinde, kasap et derdinde misali, bir an önce para kazanıp bu cendereden kurtulmanın yolunu arıyorum. Anneme diyorum, yahu anne, biz daha ne kadar böyle yaşayacağız? Köpek bağlaşan durmaz bu evde. Bir çare düşün. Belki bir iş bulur çalışır, hem kendini kurtarırsın hem beni... Ama söylediklerim bir kulağından girip ötekinden çıkıyor. 'Sus kız, baban duysa ne yapar bizi' diyor. Daha yapacağı ne kaldı ki? Olsa onu da yapar zaten diyorum ama beni dinlemiyor bile."

Anne çoktan kaderine razı olmuş, hiçbir konuda kendini ve çocuklarım korumayı akimdan bile geçirmemiş. Oysa annenin bir zekâ sorunu olduğunu sanmıyorum. Onun sorunu başka. Henüz çocukken, sokakta oynarken kesmiş cezasını. Evlilik gibi çok hayati bir konuda hiç düşünmeden karar almış, hoşuna giden bir delikanlıya kaçıvermiş. Kim bilir, sadece bunu yaptığı için bile sonradan hem ailesi hem toplum tarafından nasıl suçlandı, kim bilir o da kendi kendini nasıl suçladı, nasıl aşağıladı? Üstelik dahi yetişkin olamadan, aklı başına gelmeden, hayatı ve kendini hiç fa-mmadan bazı sorumlulukların altında ezilmiş kalmış. "Ben de varım" cümlesini hiç kuramamış. Bir yetişkin, bir çocuğu nasıl kolayca ezebilirse, çevresindekiler de onu böcek ezer gibi ezmiş, daha oluşmadan kolunu kanadını kırmışlar. O daha kendini korumayı öğrenmemiş ki, çocuklarını koruyabilsin.

' "Annen kaderine çoktan razı olmuş."

"Ama bana yazık değil mi, ben de mi razı olsaydım?"

"Tabii ki yazık, hem de çok yazık ama sen teslim olmamışsın. 0 yaştaki biri ne yapabilir ki zaten? Sana lafıyla sözüyle bile destek olan kimse yoksa, hayatla mücadele etmek öyle zor ki..."

Onu dinlerken içi eziliyor insanın. Küçücük bir çocuğun başına gelmeyen kalmamış.

"Sonunda Allah yardım etti de kendime bir iş buldum. Büyük bir şirkette ön muhasebeye aldılar beni. Önceleri yapamam sanıyordum ama zamanla işi öğrendim. Babam bu işe karşı çıkar mı diye çok korktum ama para kazanmaya başladığımı duyunca o da sesini çıkarmadı. O ara anneme dedim, bak artık ben de para kazanıyorum. Bu adamı eve alma. Gel biz seninle ayrı bir hayat kuralım kendimize... Ama istemedi."

Anne onu değil, o anneyi kurtarmak zorunda hissetmiş kendini. Aslında ikisi de kurban ama anne kurban rolüne tam olarak uyum sağlamış. O rolle sürdürmüş hayatını. Bazen insanın kendi rızasıyla kurban rolünde kalmayı seçtiğini ben ona şimdi nasıl anlatabilirim ki?

"Anneni kurtarmak zorunda mı hissettin kendini?"

"Öyle hissettim ya... Kadıncağız babamdan öyle çok dayak yedi, öyle çok hakaret işitti ki, dağ olsa dayanmaz ama o dayandı. Hem her gün babama beddua etti hem de gözleri kapılarda, özlemle babamı bekledi. İnsan kendine bu kadar eziyet eden, bu kadar aşağılayan birini gerçekten sevebilir mi sizce?" .

"Buna sevgi demeyelim istersen ama bağlanabilir, ondan ayrılmak istemeyebilir. Hastalıklı bir ilişki biçimidir bu ama bizim {ilkemizde özellikle kadınlarda çok görülür. Erkekler önce bu kadınların kolunu kanadını kırar, onları bir daha kendi başlarına uçamayacaklarına öyle inandırırlar ki, sonradan bir daha hiç yalnız uçamayacaklarını sanan o kadınlar bir ilişkiyi bitirmekten hep çok korkarlar."

"Demek ki annemde de öyle oldu. Bunları gördükçe zamanla ben de öyle olurum diye ödüm koptu. Hiç evlenmem sanıyordum ama çalıştığım yerdeki gençlerden biri bana yakınlık göstermeye başladı. Sessiz, sakin, az konuşan bir oğlandı. Zamanla onunla arkadaş olduk. Sonradan bana evlilik

teklif etmez mi? Ne diyeceğimi şaşırdım. Uzun süren korku ve kararsızlıkların ardından ben de yumuşadım, ikimiz de durumu ailelerimize açtık, onlar da uygun görünce evlendik."

Evlendiği genç sanırım babasının tam tersi özelliklere sahip biri. Kader motifimiz hep böyle işler zaten. Ya babamızın kopyası ya da onun tam tersi. Yani kararı bize bırakmaz.

"Daha ilk geceden ne onun bana dokunmasına izin verebildim ne de ben ona dokunabildim. İlk zamanlar eşim bu durumu pek ciddiye almadı. 'Ne de olsa namuslu, tertemiz bir kız' dedi benim için, 'zamanla alışır' ama alışamadım. Bırakın alışmayı, bana her dokunduğunda adeta tiksinerek baktım yüzüne."

Bu hikâyede inşam en ince yerinden yaralayacak öyle çok şey var ki... Kaderimiz doğduğumuz evlerde yazılmaya devam ediyor. Elinizdeki tohumu nasıl bir toprağa ektiğiniz o tohum için ne kadar önemliyse, çocuklarımızın içine doğduğu aileler de o kadar önemli.

"Sonuç olarak o da insan. Bir baktı, iki baktı, sabır dedi, selamet dedi... Sonunda beni aldı size getirdi. Ya düzelirsin ya da bu iş burada biter diyor. Haksız mı?"

"Sen ne diyorsun?"

"Haklı tabii ama ben bu evlilik bitsin istemiyorum. O evden, o çevreden daha yeni kurtulmuşum. Oralara bir daha ölsem dönmem. Ama ayrılırsak beni tek başıma bırakmazlar, yine dönüp dolaşıp gideceğim yer kürkçü dükkânı."

"Sadece bu nedenle mi ayrılmak istemiyorsun?"

"Başka ne olacak?"

"Kocanla ilgili neler hissediyorsun?"

"Kocam mı? Bilmem! Kocam aslında iyi bir insan. İçkisi yok, kumarı yok, karıya kıza düşkünlüğü yok, yani beni aldatmaz. Kazandığını evine getirir.

Dövmez, sövmez, zaten adam konuşmaya üşeniyor. Köşesinde oturur. Bundan iyisi can sağlığı diyorum ama gel bir de içime anlat. Geceleri herkes kendi yatağında yatsa, kimse kimseye dokunmasa, hiçbir sorunumuz olmayacak."

Eşiyle evlenmeyi sadece babasına hiç benzemediği ve o evden bir an önce kurtulabilmek için kabul etmiş. Yani yangından kaçarken sığındığı bir sığmak gibi... İçinde ne aşk var ne de sevgi.

Ne kendiyle barışık ne de hayatla...

Ne kendine güveniyor ne hayata ne de başkalarma.

Yine de mücadeleci bir yam var. Kolay teslim olmuyor.

Duygularını çok güzel dile getiriyor ve küçük yaşta hayat çok şey öğretmiş bu kıza. Zamanla özellikle iş hayatında çok başarılı olma potansiyeli yüksek.

Kısa sürede eşinden çok sıkılacağı belli ama zihni şu anda her şeyi çok farklı değerlendiriyor.

Zihnindeki yaralar hâlâ çok taze ve kanamaya devam ediyor.

Kendi gerçeklerini görmesi zaman alacak.

Bu derin yaraların açtığı sorunlardan kurtulabilmesi için uzun bir terapiden geçmesi gerekecek. Umarım o da bir gün hak ettiği mutluluğa, yalnızlığına ortak olacak, dokunarak seveceği bir bedenin sıcaklığına kavuşur.

OceanofPDF.com

Bal Tadında Acılar

Hayat çoğu zaman bize sayısız seçim şansı sunar. Biz bunları çoğu zaman fark etmez, o anda geleceğimizi etkileyecek bir karar aldığımızı görmeden, bunun belki de çok önemli olduğunu bilmeden bir yola giriveririz. Kader dediğimiz şeyi de işte bu seçimlerimizle ilmek ilmek öreriz. Kimi yol bizi mutluluğa, aşka, coşkuyla sahiplendiğimiz heyecanlara götürürken; kimi yol ise derin hüzünlere, içinden çıkılmaz girdaplara, akıntıya karşı kürek çektiğimiz mücadelelere sürükler.

Elimizin kolumuzun gerçekten bağlı olduğu, yaşamın bizim adımıza karar verdiği iki önemli olay vardır: Doğum ve ölüm. Birinde hayatın başlangıcında, diğerinde ise sonundayızdır. Hiçbirimiz içine doğacağımız aileyi, annemizi, babamızı, hangi evde doğup büyüyeceğimizi, hangi ülkenin hangi dilini konuşacağımızı seçemiyoruz. Hayatın başlangıcında bütün kartlar dağıtılmış oluyor bizim adımıza.

Son da başlangıca benziyor, dünyadan giderken de seçim yapamıyoruz. Ancak doğumla ölüm, sonla başlangıç arasında pek çok seçim yapmak, karar vermek durumunda kalıyoruz.

Tıpkı Dolunay gibi. Heybesinde sadece kendi yüklerini değil ailesinin ve hatta âşık olduğu delikanlının ailesinin bile yüklerini taşıyan, türlü fedakârlıklar yapan, sonra da pişmanlıklar ve kalp kırıklıklarıyla kalakalan Dolunay...

DolunayTn öyle bir hikâyesi var ki, belki de pek çok kadın bu hikâyede kendinden çok şey bulacak.

Dolunay karşımdaki koltuğa oturduğunda bir süre öylece dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakıyor, onlardan medet umuyor sanki. Kafasını kaldırıp yüzüme baksa, konuşmaya, yarasını gfik, termeye başlayacak. Bu anı olabildiğince geciktirmeye çalışıyor Sabırla bekliyorum onu. Sessizlik bir süre daha devam ediyor Neden sonra, ellerini dizlerinin üzerinde bırakıp başını kaldırıyor, mahzun gözlerle bana bakıyor.

Sonra birden başlıyor konuşmaya...

"Nereden başlasam hocam, yaşadıklarımın hangi birini anlatsam? Eskiden olanlar aklıma geldikçe bol bol ağlardım, şimdi ağlamam da bitti. İçim katıldı galiba. Hani bazen aniden bir şey olur, ne yapacağımızı bilemez, donup kalırız ya, sanki ben de donup kaldım. Bugün buraya içimdeki o buz kalıplarından kurtulmaya geldim. Vura vura, kıra kıra onları içimden atmaya geldim. Bunları kırıp dökmeye benim gücüm yetmez, belki bir iki çekiç darbesi de siz vurursunuz demeye geldim."

İçindeki acıyı ne güzel, nasıl da samimi anlatıyor.

"Hadi öyleyse başla. Çekiçlerimiz elimizde, bakalım o buzlan birlikte kırabilecek miyiz?"

Derdine bir ortak bulmamn heyecanıyla hemen başlıyor anlatmaya.

"Ben 21 yaşındayım, Bodrum'da yaşıyorum. Çocukluğumdan bu yana babamdan hem psikolojik hem de fiziksel şiddet görüyorum. Ah hocam, babam nasıl bir yaradır içimde bir bilseniz... Ben onun sevgisini kazanmaya çalıştıkça iki misli nefretle gözlerimin içine bakan adam... Babam. Bana öfkeyle bakan gözlerinde bir yudum sevgiyi benden esirgeyen, bana kendimi bir çöp kadar değersiz hissettiren babam."

Konuşmaktan, anlatmaktan korkan kız, şimdi de şair oldu, şiir yazıyor sanki...

"Sadece bana mı, kimseye saygısı yoktu. Bütün işi yalan dolandı. Ne işler yaptı, nasıl suçlar işlediyse sonunda hapse girdi. Biz annemle, bizi hiç sevmeyen o adamın yasını tuttuk. Sık sık elimizde paketlerle ziyaretine gittik, bir isteğin var mı dedik. Her gittiğimizde istekleri hiç bitmez, ben bunları aç susuz bıraktım, bunlar ne yer, ne içer demez, bir de sürekli bizden bir şeyler İsterdi "

"Siz ne yapardınız?"

"Ne yapacağız, elimizde, avucumuzda ne varsa ona yedirir, gerekirse evde aç otururduk. Sonunda çıktı hapisten. Çıkınca ne yaptı dersiniz?"

"Ne yaptı sahi?"

"Ah benim babam... Daha çıktığının ikinci günü bizi ortada bırakıp kaçan, bir daha da hiç arayıp sormayan babam... İşte benim babam böyle biriydi Gülseren Hocam... Sevgisiz, merhametsiz, şefkatsiz ve vefasız..."

İnsan bunları dinlerken gerçekten inanamıyor. İnsan olan birinin bu kadar acımasız olmasına inanmak istemiyor.

"Ya annen?"

"Anneme gelecek olursak; onunla o kadar gurur duyuyorum ki... Babamın cezaevinden çıkmasını sabırla bekleyen annem, çıktıktan sonra terk edilince bu zulme daha fazla dayanamadı. Gözünü kararttı ve açtı boşanma davasını... İçten içe babamdan bir itiraz bekledi belki ama o beklediği itiraz asla gelmedi. Babam dünden razıydı boşanmaya, hemen imzalayıverdi evrakları. Böy-lece annemin var olma mücadelesi de başlamış oldu. Yıllardır hayatım eve ve bize adamış olan, hayatı hiç tammayan annem kolları sıvayıp iş aramaya başladı. Annem evin ekonomik yükünü sırtla-mrken, bana da eve ve kardeşlerime bakmak düştü. Tabii ben o zamanlar benim üzerime düşen payın yaşamımı nasıl bir harabeye çevireceğinin, beni nasıl bir yalnızlığa hapsedeceğinin farkında değildim. Ailemin yanında dimdik durmaya çalıştım hep. Duygularımı o kadar gömdüm ki içime, bir süre sonra gözpmarlarım kurudu. Ağlayamadım bile..."

Düşünüyorum da, doğduğu evde bunları yaşayan, hayatın henüz iyi yüzünü hiç görmemiş, sevilmemiş, değer verilmemiş bir kız çocuğu sonradan ne yapar, nasıl bir hayatı olur, kader onu nerelere götürür diye; hiç iyi şeyler görmüyorum falda.

O pamuk gibi kalbe âşık oldum

"İnsan mutsuz, umutsuz ve kalbi kırıkken de büyüyormuş. Ben de büyüdüm. Mahalledeki okulda ortayı bitirmiş, liseye başlamıştım ki, dönemin ortasında sınıfımıza yeni bir çocuk geldi. Ailesi ekonomik olarak zor bir dönemden geçtiği için kaydını kolejden bizim okula aldırmışlar. Dışarıdan bakıldığında sosyal hayata uzak, içe kapanık, tombiş denebilecek kadar kilolu bir oğlandı. Ama pamuk gibi bir kalbi vardı ve ben o kalbe âşık oldum."

"Aşk güzel şey, değil mi?"

"Güzel olmaz mı hocam, sanki bir yanım eksikti de ona âşık olunca tamamlanmış gibi hissettim. O da beni seviyordu ama benim onun sevgisine inanmam, tahmin edeceğiniz gibi biraz zaman aldı. Ne de olsa babası tarafından sevgiye muhtaç bırakılmış bir kızdım ben ve babası tarafından sevilmeyen kızlar, bir başka erkeğin sevgisine de çok zor inanıyorlar hocam ama Erdal beni inandırdı."

Farkında olmadan gülümsüyorum, demek ki hayat bazen sevgiye ve aşka inancım yitirmiş yüreklerin karşısına doğru inşam çıkarabiliyor. Bu hikâye çok mutsuz başlasa da, mutlu bitsin istiyor içim. Nefesimi tuttum, hikâyenin sonunu bekliyorum.

'Tara avcısı" dediler

"Onun ailesi zamanla ekonomik durumunu düzeltti, Erdal bizim okuldan eski okuluna döndü. Biz ise ailecek sıfırı görmüştük o zaman. Ama dedim ya, annem küllerinden doğdu ve ne yaptı etti, iyi bir işte çalışmaya başladı. Hep birlikte oh dedik. Ancak bir süre sonra bir de gördüm ki annem Erdal'ın ailesine ait bir işyerinde çalışıyor. Erdal'ın aüesi maddiyaü, prestiji, sosyal statüyü her şeyden üstün tutan bir aileydi. Tahmin edersiniz ki Erdal'm benimle olan ilişkisini hiç hoş karşılamadılar. Beni babam gibi para avcısı olmakla suçladılar. Babalarm günahlarını evlatları çeker derler ya; çok canımı yaktı o ailenin söyledikleri. Bana iftira atacak kadar ileri gittiler. Size soruyorum hocam, 18 yaşındaki bir kızın nasıl bir günahı olabilir ki?"

Demek böyle dediler... Oğullarına layık göremediler Dolunay'ı ve iftira attılar kıza. Kendi önyargılarımız, bir türlü değiştiremediğimiz inançlarımız bazen biz insanlan ne kadar acımasız yapabiliy oı

"Ailesi sadece bana değil, Erdal'a karşı da çok acımasızdı. Benim yüzümden çok eziyet ettiler çocuğa ama o direndi, beni bir an bile yalnız bırakmadı, hep yanımda oldu. Ben onun, ailesinin değil de benim yanımda yer almasına bir türlü inanamıyordum. Bugün olmazsa yarın nasıl olsa bırakır gider diyordu içim."

"Babanın bırakıp gittiği gibi mi?"

Bir an bu sözlerimi kafasında evirip çeviriyor.

"Onun gibi tabii... Babam kendi kanından olan kızım bırakıp gidiyorsa, eloğlu neden gitmesin ama bunlar aklıma geldikçe sanki ölmüşüm gibi her yamm buz kesiyor, elim ayağım birbirine dolamyordu. Erdal da giderse, ben nasıl yaşardım ki, ne için yaşardım bu dünyada? Benim de insan olduğumu, sevilecek biri olduğumu bana o öğretmişti. Onun yarımdayken içimi daraltan her şeyi unutuyordum, havadaki kasvet dağılıyor, içim sımsıcak oluyordu ama bu duygular bana ait değildi. Daha önce kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Erdal'ın sayesinde neşeli, sevinçli, içi kıpır kıpır bir kız oluveriyordum. Bu duygular hiç bitmesin, ben hep böyle kalayım istiyordum."

Derin bir nefes alıp çok ilginç bir şey söyleyecekmiş gibi utanarak yüzüme bakıyor.

"Gülseren Hocam, şimdi söyleyeceklerime belki de güleceksiniz. Demek, diyordum o zamanlar, herkes böyle yaşıyormuş zaten de benim haberim yokmuş. Demek öteki kızlar bunun için yaşamayı çok seviyorlarmış. Ben o güne kadar yaşamanın aslmda güzel olduğunu da hiç bilmemişim. Bunlar hep Erdal'la gelmiş bana ve ailesi her an onu benden alabilir. Bu endişeler yiyip bitiriyordu beni." .

"Erdal ne diyordu bu işe?"

"O bana hep destek oluyor, güç veriyordu. Merak etme, ben hep senin yanındayım, bizi ayıramayacaklar diyordu. Bazen birlikte ağlıyor, bazen de korkularımızı azaltmak için uzun uzun sarılıyorduk birbirimize. Ama sonunda ne yapsak olmadı ve biz ayrıldık."

"Nasıl oldu, neden ayrıldınız, ne yaptılar size?"

"Erdal'a kalsa o vazgeçmeyecek, direnecekti ama onun daha fazla yıpranmasına, perişan olmasına gönlüm elvermedi ve ben bıraktım onu."

“Bıraktın mı?"

"Aşk bazen de fedakârlık değil midir? O mutlu olsun diye kendini harap etmek değil midir aşk? Bir tek onu sevdim ben, gerisi yalan, onun da canı sağ olsun; varsın beni kalpsiz, kötü bilsin. Öyle bir sevdim ki onu, acısı bile bal bana bu aşkın. Ama bazen de asıl aşk, kavuşulmadığı zaman aşk değil midir?"

Bu kez sakınmadan bakıyor gözlerime, bir onay beklediği belli. "Evet, aşk fedakârlıktır, kavuşamamaktır aslında aşk" desem rahatlayacak. Yaralarını, acılarını, tamamlanmamışlıklarmı alıp gidecek buradan, bir ömrü sevgisiz geçirmeye razı olacak. Nasıl da öğretmişler bize aşkın fedakârlık olduğunu, erkeğin şiddetle, baskıyla, kadının ise sessiz sitemsiz sevmesinin, yeri gelince kenara çekilmesinin doğal olduğunu...

Ama hayır, benden beklediği cevabı alamayacak, ona binlerce yıllık öğretilmiş çaresizliği tekrarlamayacağım. Kendini sevgisizlikle cezalandırmasına izin vermeyeceğim.

"Dolunaycığım, sen ne yapmışsın kendine, farkında mısın? Sevdiğin adam ısrarla yanında dururken, onu aniden terk edip gitmek nasıl bir şey? Geçmişini çok güzel anlattın bana. O zamanlar hayattan öğrendiğin en önemli şey sevdiklerin için her zaman kendini feda etmekten kaçınmaman olmuş. Bak, şimdi de öyle yapmış, sevdiğin uğruna kendini kurban etmişsin. Hayat sana kendini unutturmuş."

"Ama hocam, yazık değil mi o çocuğa? Benim yüzümden başına gelmeyen kalmadı."

"Ama o memnunmuş hayatından. Açıkça tercihini senden yana kullanmış."

"Yani şimdi..."

Kafası karıştı. Bugüne kadar bildiği her şey yıkıldı. Yıkılsın, yok olsun onlar. Yerine yenileri gelsin diyorum içimden.

"Ben onu bırakmasam da bir gün nasıl olsa o beni bırakacaktı."

"Nereden biliyorsun? Şu anda bir başkası adına yorum yaptığının farkında mısın? Ayrıca bu senin hayatın, bu kadar önemli bir konuda önceliği

kendine değil de bir başkasına vermek neden?"

"Hocam dedim ya, bu aşkın acısı bile baldı. Hayatında fııç ş-»-

ker yememiş bir çocuğa en âlâsından bir çikolata verdiğinizde ne hissederse, ben de öyle hissediyordum."

"Ve sen o çocuğu dünyanın bütün şekerlerinden mahrum etmişsin."

"Ben mi?"

Sanki odada ikimizden başka birileri varmış gibi etrafına bakınıyor. Terk edilmeyi, başkaları adına fedakârlık yapmayı öyle içselleştirmiş ki, kendine nasıl bir kazık attığının farkında bile değil.

"Tabii ki sen."

"Ama hocam!"

"Aması yok. Kendi gerçeklerinle bir an önce yüzleşmen gerekiyor. Sen, senin için mücadele etmeyi öğrenmelisin. Acıya değil, mutluluğa, başarıya, kazanmaya odaklanmaksın. Dünya sana bunları altın tepside ikram etmez. Sen düşmeksin bu güzelliklerin peşine. Âşık olduğun adam senin yanında dururken onu itmek, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmak artık eski Türk filmlerinde kaldı Dolunay. Baban seni görmemiş, varlığını onaylamamış, sana hak ettiğin değeri ve önemi vermemiş, kimse sana özen göstermemiş, tamam... Ama sen artık çocuk değilsin. Senin sahibin sensin. Sen de kendine babamn gözleriyle bakmaktan vazgeç. Kendini yalnız bırakma, sahip çık bu kıza."

Sanki hiç bilmediği bir dilde konuşuyormuşum gibi soran gözlerle bakıyor yüzüme.

"Sen artık bunları yapabilirsin Dolunay. Sen artık o eski korkak, çaresiz, boynu bükük, korunmaya muhtaç çocuk değilsin. Artık bunu anlaşana."

Yavaşça kalkıyor yerinden. Gözlerini gözlerime kilitlemiş, sanki benden başka odadaki her şey yok olmuş gibi, kollarını açmış, sendeleyerek bana

doğru yaklaşıyor ve sıkıca sarılıyor bana. Bir süre öylece kalıyoruz. Sonra geldiği gibi yine sendeleyerek oturuyor yerine.

"Hocam, ben Erdal'dan ayrıldım ayrılmasına ama, o günden sonra sanki yok oldum. Her şeyin rengi soldu, yaşamamın anlamı kalmadı. Bir tek içimdeki tarifsiz acı kaldı. Ne yaptım biliyor musunuz, ben de o acıya tutundum. İnsan tutunacak dal bulamayınca acı bile derman oluyor. Her gün Erdal'ı düşündüm, burm* mun ucunda duran kokusunu içime çektim, eski güzel günlerdi yaşadıklarımızla avutmaya çalıştım kendimi. Sonunda yaşam*j için bu da yetmedi, soluğu burada aldım. Ne dersiniz, gerçekte? ben ayağa kalkabilir, kendimin sahibi olabilir, kimsenin vermediğ değeri kendime verebilir miyim?"

"Aslında bu aşk sana çok şey öğretmiş Dolunay. Balla kanştınt mış o acı var ya, sana sevmeyi, sevilmeyi, değerli olmayı öğretmiş Bazı şeyler yaşanmadan bilinmiyor. Sen de yaşamışsın ama bunlar dan geriye sende ne kaldı ne kalmadı bilememişsin. Bak işte şimdi bu odada kendi gerçeklerini öğrendin. Eski Dolunay'a bırakırsar hayatın seni nereye götüreceği belli. Başın dertten kurtulmayacak Biraz akıllı olma zamam... Baban seni terk ettiği için sevilmeye layık olmadığım, karşma çıkan her erkeğin seni terk edeceğini düşünüp aşk dolu olabilecek bir ömrü elinin tersiyle itmişsin. Ve bu karar yalmzca senin hayatını değil, sana âşık olan, engelleri aşıp seninle bir hayat kurmak isteyen insanın da hayatım etkilemiş. Dolunay, çocukluğumuzda yaşadığımız olaylarm geleceğimizi ele geçirmesine izin vermemek bizim elimizdedir. Bütün gücüne rağmen bunu unutmuşsun sen. Şimdi bunu hatırlama zamam, yeni hayatına merhaba diyerek çıkmalısın bu odadan."

Çantası elinde, ayağa kalkmış, öylece bakıyor bana. Öğrendiklerini kafasma yerleştirmek ister gibi başım birkaç kere salladıktar sonra yavaşça kapıya doğru yöneliyor. Tam çıkacakken dönüp hafifçe gülümsüyor bana. Biri daha Kırmızı Odamdan çıkarken gülümsedi. Ben de en değerli ödülümü almış oldum.

Dolunayla seanslarımız bir süre devam ediyor. Her seansta onu daha kararlı görüyorum. Bir gün sevinçle ve biraz da utanarak, "Hocam size birini göstermek istiyorum" deyip odanın kapısını açıyor. Başıyla lobide oturan

bir erkeği işaret ediyor. Sonra yüzü kıpkırmızı, başını önüne eğiyor. Fazla söze gerek yok artık. Anlıyorum. Dolunay âşık olmuş.

OceanofPDF.com

Kestiler Kara Saçlarımı

"Yaralarımız, ışığın girdiği yerdir" der Mevlana. Öyle ya, yaralar hem kanatır hem de erkenden büyütür bizi. Fiziksel yaralardan kaçamadığımız gibi duygusal yaralardan da kaçamayız. Sanırım insan olup da yara almadan büyüyen kimse yoktur. Biz insanlar her zaman duygularımızla var olur, onlarla sever, sevilir, seviniriz. Onlarla derinden kırılır, umutsuzluğa düşeriz. Hayatm rengi de bizim ne hissettiğimize bağlı olarak değişir. Bazen karanlıklarla cebelleşir, griler arasmda kaybolur, bazense aydınlığın keyfini çıkarırız. Siyahlar ve griler de insan olmamn bir parçasıdır elbette ama aydınlığa açılan kapı her zaman sevgiden geçer. Dünyaya geldiğimiz ilk günden itibaren sevgi öylesine önemlidir ki özellikle bebeklik döneminde ondan mahrum kalırsak yaşadığımız stres beynimizin haritasım bile değiştirebilir.

Yok sayılmanın acısı

Aileleri tarafından benimsenmeyen, ihmal edilen çocuklara verilen sözsüz mesaj "Sen yoksun" dur. Çocuğun haklarının ihlal edilmesinin mesajı ise, "Sana değer vermiyorum, seni sevmiyorum" dur. Aileleri tarafından yok sayılarak, sevilmeyerek, dışlanarak yetişen çocuklar bunun açışım ömür boyu çekerler. Ufacık omuzlarına yüklenen ağır yük, hem onların gönüllerince büyüyüp gelişmelerini engeller hem de yetişkin olduklarında katlanarak çoğalır. Kimsenin sevmediği insan da sevmez kendini. Bir türlü herkes gibi olamaz, şöyle içten bir kahkaha atamaz, geleceğe umutla bakamaz, hayatın her türlü açışım, derdini mıknaüs gibi kendilerine çekerler.

Sanki bu koca dünya herkesi alır da içine, bir tek onları »U maz. Herkes bu dünyanın sahibiyken onlar eğreti otururlar, dünya bile kabul etmez onları. İçlerindeki öfke önce onları yakıp kavururken, affedemedikleri onlara ne kadar yakınsa sırtlarına yüklenen yük de o kadar ağır olur.

Tıpkı öfkesi dağları aşan Nevres gibi.

Ben kimin çocuğuyum?

Bütün canlılığıyla karşımda oturuyor Nevres, öfkesi onu dipdiri tutuyor. Gözleri ateş gibi. Anlatmak, içindeki öfkeden bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyor adeta. Girizgâha bile gerek duymadan hemen başlıyor anlatmaya:

"Ben doğduğumda babam suratıma bakmamış, çünkü kız olmuşum. Ben mi istedim kız olmayı ya da kız doğmak benim suçum mu Gülseren Hocam, ne olur siz söyleyin? Her canlı çift çift var olmamış mı? Biri olmadan diğerinin varlığı, kudreti nedir ki? Hem benden önce senin bir oğlun varmış zaten, bu da kız oldu diye sevinsene. Elinden gelse kaldırıp atacak adam beni."

Öyle dolmuş ki, nefes bile almadan hızlı hızlı anlatmaya devam ediyor.

"İnanır mısınız, ben ilkokula başlayana kadar elleri gitmemiş bana bir nüfus kâğıdı çıkarmaya... Ama oğullarınmkini doğar doğmaz çıkarıvermişler. Kardeşiminkini çıkarırlarken bile 'Bizim bir evladımız daha var' diye akıllarına gelmemişim. Bari onun için gittiğinde çıkar benimkini de, değil mi? Yok, eğer oğlan değil de kızsan, ikinci sınıf çocuksun."

Bu öfkeyi, bu ülkede birçok kız çocuğu hissetmiştir, biliyorum. Ne kadar haklı bir öfke. Kadınlar o kadar görünmezler ki yaşadıklarını ispatlayacak bir nüfus kâğıtları bile olmuyor bazen. Boğazımda bir şey düğümleniyor sanki. O düğüm Nevres'in ve binlerce kadının haklı öfkesi. Susmuyor Nevres, psikiyatrisi koltuğunda değil de, mahkeme salonunda sanki, herkesten birer birer hesap soruyor.

Kuş misali attılar beni

"Hadi babam böyle yaptı, anneme ne demeli ya? Neymiş, annem üç çocuğa birden bakamazmış. Madem bakamayacaktın, neden doğurdun? Bari birine anneanne baksınmış. İnsan çocukları arasında seçim yapar mı? Göndereceksen bari en büyüğü gönder, ne de olsa o biraz daha büyümüş. Yok, kim gidecek, tabii ki kız çocuk gidecek. Tüm ailesi bir arada yaşarken, kolundan tutulup başka bir eve götürülen çocuk ne yapar, ne hisseder hiç düşündünüz mü? Hani hocam, bazen belgesellerde gösteriyor ya, anne kuş yavrularından bazılarını yuvadan atıyor, işte öyle, kuş misali attılar beni de. Kanatlarım yoktu daha, uçup kaçamadım göklere. Hele

anneannemde kaldığım ilk geceyi ömrüm oldukça kimse unutturamaz bana. Mutfaktaki çöpü dışarı atar gibi beni de atıverdiler evimden."

Demek böyle hissetmiş, bu kadar çok acımış içi. Henüz küçücükken çekilen bu acılar, tutulan yaslar sonrakilere benzemez, derin izler bırakır ruhlarımızda.

"Anneannem iyi insandı ama ben yaralanmıştım bir kere. Gerçi o da kızlar tülü açmaz, kızlar camdan bakmaz, kızlar öyle oturmaz, öyle kalkmaz diyerek büyüttü beni. Onun da gözdesi hep dayım oldu. Ben olacak değilim ya... Yaşı kaç olursa olsun erkekler bey, paşa; kızlar ise çocuğu geçtim insandan bile sayılmıyor bizim diyarlarda."

Öfkesi soluklanmasına, durup dinlenmesine izin vermiyor. Beni de unuttu sanki. Şimdi kendisini yok sayan herkesten hesap soruyor.

Saçlarımı sıfıra vurdular

"Hikâyem bununla da bitmiyor. Bir çocuğun, hele hele de bir kız çocuğunun en güzel, en doğal süsü nedir, saçları değil mi hocam? O güzelim saçımı örmek bile öyle zor geldi ki onlara, saçlarımı evde sıfır numaraya vurdular. Neymiş, böylelikle bitlenmezmişim. Arkadaşlarımın dalga geçmesini, öğretmenlerin tuhaf bakışlarını geçtim; kışları öyle çok üşürdü ki başım,

taktığım bere bile ısıtmazdı. Belki dışarının soğuğundan, belki içimdeki yalnızlığın ayazından, ben hep çevremdekilerden fazla üşürüm biliyor musunuz? İnsan çocuğunun saçlarını örmeye üşenir mi hocam? Arkadaşlarımın anneleri onların saçlarını mücevher gibi saklarken benim onlardan neyim eksikti? Ben niye hep eksik kaldım?"

Benim de içime ince bir sızı yayılıyor. Küçücük bir kızın saçlarını dibinden kesmek nasıl bir şey acaba? Bunu bir anneye hangi duygu, hangi sınırsız öfke yaptırır?

"Hadi babam kız çocuğu olduğum için sevmiyordu beni. Peki ya annem, annem niye şefkatini esirgiyordu benden? Nedenini sonradan anladım. Ben yeni doğduğum sıralarda babam annemi aldatmış. Bunun da suçlusu ben

olmuşum. Meğer ben uğursuz gelmişim aileye. Bu yüzdenmiş annemin beni bir türlü bir yere sığ-dıramaması, içinin beni almaması..."

Nasıl bir evde dünyaya geldiğimiz kadar, o eve nasıl bir dönemde geldiğimiz de çok önemlidir. Bunlar tamamen bizim dışımızda gelişen, adına hayat şansı diyebileceğimiz olaylar ama bizim kaderimizi yazacak kadar da çok etkiler hayatımızı. Demek Nevres doğduğu sırada anne aldatılmış.

Aldatılmak her zaman çok acı verir insanlara ama hamileyken aldatılmanın acısı sanırım biraz daha fazla acıtır insanı.

"Belki babam da beni onun için sevmedi. O sırada evde kim bilir ne kavgalar yaşandı. Adamın beni görecek hali mi kalmış? Yani sizin anlayacağınız hocam, kimse o evde yeni bir çocuk görmek istememiş. İyi de benim suçum ne? Ben mi istedim tam da o zaman doğmayı?"

"Ne kadar isyan etsen haklısın."

"Öyle böyle büyüdüm ben ve arkasından kâbus gibi bir ergenlik yaşadım."

Bari annesi görseydi Nevres'i, o destek olsaydı kızma ama o dönem o da dertli, sorunlu ve öfkeliymiş. Bütün bunların bedelini Nevres'e ödetmişler.

Ayıpları hep bana yakıştırdılar

"Ben 17 yaşındayken erkek kardeşim bir akrabamızın altın künyesini çalmış. Onu gizlice yerine koyma görevi kime verildi dersiniz, tabii ki bana. Neden o künyeyi yerine ben koydum? Neden annem değil? Neden çalan erkek kardeşim değil? Ya da abim değil de ben? Kolyeyi yerine koyarken yakalanırsam ben yakalanmış olacağım, yani evin en değersizi. Ayıplar, günahlar bir tek bana yakışırdı, en kolay ben gözden çıkarılabilirdim, öyle değil mi?"

Bana da çok garip geldi bunlar. Gerçekten de alenen oğullarını koruyorlar, kızı ise ateşe atmaktan kimse çekinmiyor.

"Böyle bir ailede yetişen erkek çocuklar da normal olacak değil ya, onlar da zamanla arızaya bağladılar işi. Babamın bütün malım, mülkünü kumarda, orda burda yediler, heba ettiler. Babam ölünce yiyemedikleri kadarı da bize miras olarak kaldı. Babam hasta yatarken 'Oturduğumuz evi sana bırakıyorum. Gerisini oğlanlar yedi bitirdi zaten, git de tapudan evi üstüne yaptır' dedi bana. Ben daha babam ölmeden malına göz dikmiş gibi olmayı kendime yediremedim. Utandım işte. Sonra babam ölünce ne oldu biliyor musunuz? 'Sen kızsın, asıl mal oğlanlara kalır. Sana da bir şeyler verirler, merak etme' dedi annem. Neden dedim, ben başkasımn çocuğu muyum? Babam o evi bana abimle erkek kardeşimin yediklerinin karşılığında verdi dediğimde, 'Babalarının malı, tabii yiyecekler' dedi annem. Benim babam kim, diye sordum. 'Mal kuduzu oldun sen' dedi bana. Mal kuduzu olsaydım o tapuyu o gün üstüme geçirirdim ama iyiysen eğer, hayat sana bunun bedelini ödetiyor. Kötülere bir şey olmuyor."

Hayata ve hayatın adaletine hiç güveni kalmamış. Daha ilk günden adalet duygusunu zedelemişler kızın.

"Bugün 23 yaşma geldim, hâlâ bileğime altın künye, bilezik takamam. O gece, o evde o künyeyi yerine bırakırken yaşadığım korkuyu, utancı bir ben biliyorum. Şimdi koluma taksam her dakika aym utancı, aynı korkuyu hatırlayacağım, biliyorum. O yüzden vazgeçtim. Takmam da zaten. Anlayacağınız başkasının utancının altında hâlâ eziliyorum. Benim gibi yaşayan başka kızlar var mı hocam, size hiç böyle şeyler anlatan oluyor mu, yoksa piyango bir tek bana mı vurdu?"

Önce bu soruyu pek ciddiye almıyorum, bunun bir soru değil, bir yorum olduğunu düşünüyorum ama susup gözlerini gözlerime dikip cevap bekler gibi bakınca anlıyorum ki, gerçekten merak etmiş bunları.

"Olmaz mı Nevres? Birçok anlamda çok geliştiğini sandığımız ülkemizde kızlarımız ne yazık ki, buna benzer acılar yaşıyorlar, tıpkı senin gibi daha küçücükken adalet duyguları zedeleniyor."

"Benim hikâyem tam ibretlik hocam. Geliştik, bak nerelere geldik dediğimiz ülkemizde demek ki açmadan solduruyorlar kızlan. Önünden

geçip gittiğimiz o ışıkları yanan evlerde hâlâ ne acılar ne haksızlıklar yaşanıyor..."

Nevres'in yaraları hâlâ ilk günkü gibi kanamaya devam ediyor ama öfkesinin çoğunu benim Kırmızı Odama bıraktı bile. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Binlerce yıllık bir cehaletin, ayrımcılığın izlerinin hâlâ sürüyor olmasına, gencecik kadınların hayatlarım karartmasına, umutlarını söndürmesine, yeteneklerini öldürmesine ne diyebilirim ki? İnsamn burnunun direği sızlıyor, yüreğine bir taş oturuyor sanki. Ben Nevres'i dinlerken bu topraklarda başka kızlar ne yaşıyorlar acaba? Görünmemenin acısı kim bilir kaç yüreği dağlıyor.

"Çok haklısın Nevres, küçücükken yüreğini çok yakmışlar senin, kızdırmışlar, hayata ve kendine olan güvenini kırmışlar ama unutma ki çocukluk acılarımız yaktığı kadar da güçlendirirler bizi. Çok rahat bir çocukluk yaşayanların aksine senin gibi ateşin içinden gelenler hayatla çok daha kolay mücadele ederler."

"Neden hocam?"

"Çünkü zora, acıya, engele, şiddete yabancı değillerdir. Savaşmayı bilirler. Şimdi önünde iki yol var. Ya acıların kadını olup hep ezilecek, hep kullanılacak, hep hakkın yenecek ve sen bütün bunlara alışkın biri olarak her şeye boyun eğecek, çocukken sana öğretilenlerle, zihnine kodlanan alışkanlıklarla devam edeceksin yoluna."

"Hayır, artık böyle yaşamak istemiyorum."

"Ya dn başını kaldıracak, içindeki öfkeyi kendine yöneltmek, alıştırın gibi yaşamak yerine savaşmayı, önce kendini değiştirmeyi öğreneceksin. Şıı anda seni içten içe kemirip yok eden bir öfkenin pençesinde kıvranıp duruyorsun. Öfke kötü bir duygudur ama içinde müthiş bir enerji barındırır. İşte bu enerji seni yaratıcı kılabilir. Yeter ki sen onu değiştirebilmeyi becerebil."

"O ne demek?"

"Şimdi hayata en karanlık yerinden bakıyorsun. Unutma ki her gecenin bir sabahı vardır. Kendine ailenin gözleriyle bakmaktan vazgeç. Kendini tarafsız bir gözle değerlendirebilirsen yavaş yavaş yepyeni bir Nevres olacak, kendini yeniden keşfedeceksin. Yeteneklerini ancak o zaman görür, önce kendinle sonra da hayatla barışabilirsin. Kendiyle barışık inşam hayat çok sever ve şans kapılarım önce ona açar. Onların sevmediğini sen sev, onların beğenmediğini sen beğen, onlarm önemsemediğini sen önemse. Özen göster kendine. Artık güneşe bakma zamanı."

inanmayan gözlerle bakıyor bana. Hem inanmıyor hem de bir yam bu söylediklerime inanmak istiyor.

"İnan bana hayat doğduğun evdeki kadar acımasız değil. Tabü buna önce senin inanman gerek. O değeri hak etmek için elinden geleni yap ve sonra da başardıklarının kıymetini bil. En büyük yaralarımız bazen bizim en büyük başarüanmızm kök saldığı yer olur... Mevlana'nın dediği gibi, ışık bazen insana o yaralardan girer."

Anlaşüdığınm farkında olan insanların huzuru ve güveni yayılıyor içine.

"Al kalemi, sen yaz yarınlarım Nevres. Göreceksin, sen hazır olduğunda yepyeni, aydınlık kapılar açacak sana hayat."

Odamdan çıkarken gözlerindeki ışığı görmek benim de içimi aydınlatıyor.

OceanofPDF.com

Çikolatayı Yiyip Kızma Işıltılı Kâğıdını Veren Babalar ve Merhametsiz Dedeler

Ülkemizin uzak diyarlarından birinde yaşayan çok ürkek, çok yalnız, çok kaygılı bir genç kız Zerrin. Binlerce benzeri gibi onun da kaderi doğduğu evde yazılmış. Mutsuz bir çocukluk ve ergenlik geçirenlerin çoğu sonradan mutlu olmayı pek öğrenemiyor ve genellikle güvensiz, depresif, çok kaygılı, umutsuz ve doyumsuz yetişkinler haline geliyorlar. Sadece okullarda aldıkları eğitim ve diplomalar onları hayata hazırlamaya yetmiyor. Doğdukları ve büyüdükleri evlerde ne öğrendilerse, kendi çocuklarına da öyle davranıyor, yeni kuşaklara mutsuzluğu, yalnızlığı, korkuyu, umutsuzluğu öğretiyorlar.

Zerrin odama ürkek adımlarla giriyor. Ne yapacağını bilmez gibi öylece bekliyor. Koltuğu işaret ediyorum, oturmuyor, ilişiyor adeta koltuğa. Bu genç kadın varlığıyla eşyayı bile rahatsız ettiğini düşünüyor sanki... Dur bakalım, kendini dünyaya göstermek istemeyen bu kadının, hikâyesinde nasıl bir trajedi sakladığım göreceğiz. Hadi aç bakalım çocukluğun o gizemli kuyusunu Zerrin.

Başlıyor anlatmaya, o konuştukça kırık bir hayatı anlatan kelimeler dolduruyor odayı.

"Babam var ama aslında yok"

"Ben küçüklüğümden bu yana hep sessiz, hep yalnız bir kızdım, hiç arkadaşım olmadı. Sınıfın en sessizi olmama rağmen beni kimse sevmedi. Beni sevsinler, beni de içlerine alsınlar diye o kadar uğraştım ki, ne yapsam olmadı. Sanki içimde hep tu l JıC- y İ(0r eksik gibi hissederdim, herkeste var, bende yok. Annem o dönemler rahatsızdı. Sürekli tedavi için İstanbul'a gidiyor, bizim ilçeye neredeyse hiç gelmiyordu. Babam deseniz, var ama yok. Bir baba düşünün ki sana aldığı çikolatayı eve girmeden önce açıp yiyor, sana da ışıltılı kâğıdını veriyor. Ben o zaman altı yaşındaydım.
O kâğıdı koklar, çikolata kokusunu içime çeker, sonra da başımı kaldırıp babama bakardım. Pis pis sırıtırdı bana."

Demek bir de sırıtıyor... Madem canın çikolata istedi, bari iki tane al, birini kızına ver, birini de sen ye. Beraber yiyin, hiç olmazsa kızınla beraber bir şey yapmış olun. Sinir oldum adama.

"Annem bu adama daha fazla dayanamamış olacak ki, 2008'de boşandılar. Biz anneannem ve dedemin evine taşındık. Babamla hemen hiç görüşmüyorum. Kendisi ikinci evliliğini yaptı, bir de kızı var. Onu öyle seviyor ki, içimden niye beni sevmedin baba demek geliyor. Desem ne olacak ki? Ben onun elindeki telefonun uçundayım, istese beni hiç olmazsa telefonla arardı değil mi?"

Nasıl da mahzun bir ifadeyle soruyor bunu... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Anne baba olmak da bir sanat galiba diyorum içimden.

Üvey baba

"Boşanmalarından iki yıl sonra annem, aslında biraz da benim yüzümden evlendi; çünkü babaları tarafından sevilen, sahip çıkılan arkadaşlarımı gördükçe onlara çok imrenirdim. Üvey de olsa bir babam olsun istiyor ve bu konuda annemi sıkıştırıp duruyordum. Şimdi artık annem bunu başıma kakıyor; baba baba diye tutturmasan evlenmezdim, diyor. Sonuç olarak bu tutturmalarına değdi mi diye soracak olursanız, hiç değmedi. İlk günden beri aramıza bir duvar ördü o adam. Küstü bana. 12 yıldır aym çatı altında yaşıyor ve hiç konuşmuyoruz. Göz göze gelmemek için ikimiz de adeta savaş veriyoruz. Bu kararı alan ve bana küsen o. Koca bir adam, bir çocuğu ağzından çıkan tek bir cümle için neden böyle cezalandırır, hâlâ anlamış değilim."

Demek babası olan çocuklara öyle çok imrendi ki, onu çok seven bir baba istedi kendine ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmamış. O da yok saymış Zerrin'i, küçücük bir kıza olmadık sebep?*¯küsmüş.

Peki ya annesi? Zerrin seveceği bir baba bulamamış, annesi veceği, huzurla aym yastığa baş koyacağı bir koca bulmuş mu, k#-zina gösterilen bu davramşa ne demiş, hiç araya girmemiş mi?

"Annen memnun muydu eşinden? Sana yapılan bu muameleye hiç sesini çıkarmadı mı?"

"Annem de sevmiyor bu adamı, sık sık kavga ediyorlar, annem ayrılmak istiyor ama ben engel oluyorum, çünkü yeniden dedemin evine dönmekten çok korkuyorum."

"Neden?"

"Dedem, çocukluğumdan beri bize öyle kötü şeyler yaşattı ki, o eve geri dönmek beni çok korkutuyor."

"Kaç yıl kaldınız dedenlerde?"

"Annemle babam ayrılınca biz dedemlere taşındık. Üç dört yıl kaldık o evde. Aslında babamdan kurtulduk diye seviniyordum o zaman ama bir yandan da dedemi az çok biliyordum, o da baskıcı, sinirli biriydi. Bize bu kadarını yapmaz demiştim ama daha kötüsünü yaptı."

"Ne yaptı?"

"Onun yanında biz asker gibiydik. O ordu komutanı, biz de onun neferleri. O odadan içeri girdiğinde herkes hazır ola geçer, ne diyecek, ne isteyecek, hangimize kızacak diye korkuyla beklerdik. Ufacık bir hatayı asla affetmez, ortalığı birbirine katardı. Çok tutucu bir adamdı. Ona göre kadın erkek bir arada olamazdı; bu hem günah hem de ayıptı. Dediği yapılmazsa çok kızardı. Elinden gelse keskin bıçakla kellemizi alacak adam. Küçüklüğümde dedem benim için masallardaki kötü canavarlar gibiydi."

Demek dedesi, babadan da beter. Bu da kötü şans işte. Çocuk dediğin nedir ki, savunmasız, başkalarının yardımına ve desteğine muhtaç, âciz bir varlık. Kimi onu yok saymış, değersizleştirmiş, kimi korkutmuş, evde terör estirmiş.

"Beni zorla yatılı Kuran kursuna yolladığında çok küçüktüm. O evde yaşamak zordu ama hiç olmazsa yanımda annem vardı. Hiç bilmediğim bir yerlere hem de yatılı gönderileceğimi duyunca

ödüm koptu. Çok ağladım, çok yalvardım anneme, ne olur beni gönderme diye ama dedem, Nuh diyor, peygamber demiyor. Annem itiraz edince onu evlatlıktan reddetmeye kalktı. Sonunda beni yolladılar. O günü hiç unutamıyorum."

"Nasıldı, neler hissettin o gün?"

"Sanki biri beni koca bir denizin ortasına atmış, yüzme de bilmiyorum, çırpınıp duruyorum işte. Boğuldum boğulacağım yani. Gerçekten de yol boyu o kadar ağladım ki, bir ara nefesim kesildi, gerçekten boğulacağım sandım."

Duygularını, korkularını, kaygılarını ve en çok da çaresizliğini ne güzel anlatıyor... Onu dinlerken benim de boğazıma bir düğüm yerleşiveriyor.

"Orada kendimi öyle yalmz hissettim ki... Çocukların çoğunun yaşı benden büyüktü. Ben ağlarken çevreme toplanıyor, garip garip bakıyorlardı bana, bir cambazı seyreder gibi... Hocalar gelip ağlama deyip gidiyorlardı. Onlar ağlama dedikçe daha çok ağla-yasım geliyordu. Sanki o koca denizin ortasmda kalmıştim ve sesimi kimseye duyuramıyordum. Sonunda ağlamaktan hasta oldum. Şişman bir hemşire gelirdi yanıma. Yemek de yemediğim için çok zayıflamıştım. O kadının 'Biraz daha burada kalırsa bu çocuk ölecek' dediğini çok iyi hatırlıyorum. O zaman ölmek ne demek bilmiyordum ama yine de bu söz hoşuma gitmişti. Demek ki ölüm her neyse, beni oradan kurtaracak bir şeydi."

Çocuk zihninde ölüm demek ki bazen böyle algılanabiliyor. Ne acı ne hüzünlü bir hikâye...

"Sonunda annemi aradılar, o da gelip aldı beni. Tabii eve gittim ki, dedemin suratı beş karış. Hiç yüzüme bakmadı benim. Çok zalim bir adamdı benim dedem. Ben o eve geri dönebilmek için aylarca ağlasam da, aslında gideceğim evin de nasıl bir yer olduğunu biliyordum."

"Deden sana ne yapardı?"

"Bir gün, neden bilmem, biz dedemle bir yerden geliyorduk. O zaman ben dört yaşında ya vardım, ya yoktum. Yerler taş toprak doluydu ve benim

ayaklarım çıplaktı. O uzun yolda, o önde, ben arkada, çıplak ayak yürüyorduk. Eve geldiğimizde ayaklarım yara bere içinde kalmış, annem ayaklanma ilaçlar *#r#p bağlamış ama yine de korkudan dedeme bir şey söylememiş Neymiş efendim, kız çocuğunu erkekler kucağına alamazmjf, günahmış. Peki, yara bere içinde kalan ayaklarım ne olacak? tasanda hiç mi merhamet olmaz, hiç mi Allah korkusu olmaz, bik miyorum ki..."

Gerçekten de hiç merhamet yokmuş adamda. Gerçi bu kızca» ğızın doğduğu günden beri tanıdığı bütün erkekler böyle. Hep*i zalim ve merhametsiz.

Düşünüyorum da, anne de çaresiz. Evdeki baba böyle, evlendiği koca böyle, bir daha evleniyor, o da hepsinden beter. Öyle bir babanın kızı tabii ki böyle seçimler yapacak. Daha doğrusu aslında babası gibi adamları hiç istemeyecek ama bilinçdışı onu tam da öylelerini seçmeye zorlayacak.

Kötü kalpli prens

"Sonunda bir gün benim de bir sevgilim oldu. Ailem sevmedi, hiç olmazsa elin oğlu beni sever, bağrına basar dedim. Önceleri sanki beni seviyor gibi davranıyordu ama kısa zamanda foyası meydana çıktı. Meğer onun da tek derdi benim bedenime sahip olmakmış. Beni sürekli taciz etti, orama burama dokunmaya kalktı. Tüm kavgalarımız bu yüzden olurdu. O zamanlar, bütün bunları beni sevdiği için yapıyor sanırdım, çünkü bir erkeğin beni nasıl sevebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Demek ki erkekler kızları böyle seviyor diye düşünür ama bu konuda beni sürekli zorlamasından da hoşlanmazdım."

Erkekler kızları nasıl sever, bilmiyordum diyor. Kulağa ne kadar yabancı geliyor bu söz. Çoğumuz bunu hiç sormadık kendimize, çünkü bunu sormak aklımıza bile gelmedi. Her şey öyle doğal gelişti ki...

"Bir psikiyatriste gittim sonunda, psikiyatristin yardımıyla ondan ayrılmayı başarabildim. Fakat bende öyle bir iz bırakmış ki artık yalnız başıma dışarı çıkamıyorum, her dışarı çıktığımda insanlar üstüme geliyormuş gibi hissediyorum. O beni birlikte olmaya

zorladıkça da böyle hissederdim. Şimdi de kalbim çarpıyor, başım dönüyor, nefesim kesiliyor, elim ayağım titriyor. Artık erkeklerden korkuyorum. Yeni bir ilişki istemiyorum."

Dede, baba ve üvey babadan oluşan zehirli erkeklik cephesine bir de sevgili eklenmiş. Sevgisizliğin yanma bir de korku eklenmiş; yalnız erkeklerden değil, hayattan duyulan korku. Ama yine de direniyor, nefesi kesilse de elleri fitrese de direniyor.

"Şimdi nasıl gidiyor hayatın?"

"Ben annem için hep iyi olmak zorundayım, çünkü benim hayatımda yalnızca annem var. Aslında bir de anneannem vardı, onu iki buçuk sene önce doktor hatası yüzünden kaybettik. Kadıncağızı kaç kere götürdük hastaneye, kalbinin hasta olduğunu hiçbiri anlamadı. O adamla yaşayan birinin kalbinin daha fazla bu zulme dayanamayacağı belliydi zaten. Bir gün önce hastaneden gelmiştik ama ertesi gün kadmcağız kollarımızda can verdi. Beni aslında anneannem büyütmüştü. Severdi beni, ben de onu..."

Ona sevgi veren, sahip çıkan tek kişi de kollarmda ölüvermiş. Kim bilir, kendini ne kadar yalmz hissetmiştir.

"Onun ani gidişiyle öyle keskin bir acı çöktü ki içime, o acı zamanla ruhumu olgunlaştırdı. Bazı şeyleri şimdi daha iyi görebiliyorum."

Evet, gerçekten de acılar bazen büyütüyor, olgunlaştırıyor insanı. Aklını başına getiriyor. Böyle keskin acılardan sonra sahipsizliği daha iyi anlıyor, kendine sahip çıkmanın, kendi başına ayakta durabilmenin yollarım arıyor insan.

"Sonra neler oldu?"

"Anneannem de gidince annemle ben önce derin bir sessizliğe gömüldük. İkimizin de ağzını bıçak açmadı. Üvey babam yas tutmamıza bile izin vermedi. 'Ne bu böyle, ben her gün bu evde sizin suratınızı mı çekeceğim?' diyerek anneme kızdı. Kadıncağız mecburen açışım içine gömdü."

"Ya sen?"

"Ben artık kendimden vazgeçtim. Madem annem benim yüzümden evlendi bu adamla ve hiç mutlu değil, ben de anneme destek olmaya çalıştım. Ben de acımı içime gömdüm ve annem beni hep neşeli görsün diye uğraştım. Şimdi artık annem için yiyorum diyebiliriz. Annem bana üzülüyor, ben ona/'

"Bu durum daha ne kadar böyle devam edecek?"

"Başka bir planım yok zaten. Hayatımda erkek istemiyorum Yalnız dışarı da çıkamadığım için evde hep onun yanındayım/'

Yani hayata teslim olmuş. Mutsuz ve acılı bir anneyi mutlu et' meyi kendine amaç edinmiş. Yani dipsiz bir kuyuya atmış kendini.

"Kendine ne yaptığının farkında mısın?"

"Ne yapmışım?"

"Hem dipsiz bir kuyuya atmışsın kendini hem de bugün buradasın. Yani bir yanın da o kuyudan çıkmak istiyor."

"Çıkabilir miyim yani?"

"Öyle görünüyor. Sence nasıl görünüyor?"

"Çıkabilsem keşke..."

Oh diyorum içimden, o da kendinden umudu kesmemiş.

"Aslında o kuyuya biraz da korkuların yüzünden girmişsin. Hani dışarı çıkmaya korkuyorsun ya... Annemi koruyorum derken o kuyu seni de korumuş."

"Biliyorum."

"İşte bak bu iyi... Maşallah cin gibi biliyorsun her şeyi ama nasıl yapacağım bilmiyorsun."

"Bilmiyorum."

"Güzel! O zaman hemen başlayalım çalışmaya."

Gülüyor...

Bu odaya gireli ilk kez yüzünde bir hareket oldu ve güldü. Tamam öyleyse, gerisi kolay... Hadi bakalım Zerrin, iş başına.

OceanofPDF.com

Eşya mıyım Ben?

Çok çileli bir hayatı omuzlarında taşımak zorunda kalmış bir kadm Minenur. O söylemese de depresyon denen karanlık hastalığın onu nasıl çökerttiğini görebiliyorum. Güçlükle konuşuyor, sanki konuşmak bile yoruyor onu. Ben ona bakıyorum, o da bana. Sanki başka dünyalarda yaşıyoruz gibi bir his yayılıyor içime. Başka dünyaların kızı o. Yüzünde, söylenmemesi gereken şeyleri söyleyecek olmanın korkusu ve endişesi var. Hiç beklemediğim bir anda aniden konuşmaya başlıyor.

"Söze nasıl başlasam Gülseren Hocam? Benim hayattaki tek lüksüm kitap okumaktı, sizin kitaplarınızı okuyup kendimi tanımaya çalışırken, bir gün karşınızda oturacağım hiç aklıma gelmemişti. Hayat çok zor Gülseren Hocam. İşte bu zorluk, bugün beni sizin karşınıza oturttu. Hayat dikenli bir yol ve bu yolda dikenlere basa basa yürürken cammı çok acıttılar."

Eyvah diyorum içimden. Belli ki onu dinlerken benim de içim çok acıyacak...

"Rahmetli babam devlete ait bir kurumda hayvan bakıcısıy-dı. İyi bir maaşı vardı, aldığı parayı eve getirse gül gibi geçinir giderdik ama kumar bağımlısıydı. Eve haftada bir gün gelirdi sadece. O zaman da geç gelir, hava ağarmadan çıkıp giderdi. Buna rağmen kumar oynamayı nasıl başarırdı bilmiyorum. Bizi sefalet içinde yaşattı. Evin tüm yükü annemin üzerindeydi. O bizim aynı zamanda babamızdı. Hani dünyanın yedi harikası var ya, benim için dünyada bir tane harika var, o da annem. Kimse annem gibi kayıtsız şartsız, hiçbir beklentisi olmadan bu kadar çalışıp bu kadar sevemez."

Oh diyorum içimden, hiç olmazsa onlara sahip çıkan bir anne var

"Gençliğinde yaşadığı bir olaydan dolayı hastalanmış annem. Doktorlar sinir hastalığı demişler. Günümüzde olsa belki depresyon derlerdi, bilemiyorum. Ama her şeye rağmen hastalık falan dinlemez, bizim için var gücüyle mücadele ederdi. Yedi sekiz yaş-larmdaydım. Babamla para yüzünden ettikleri kavgayı dün gibi hatırlıyorum. Ne zaman kavga etseler o küçücük kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi atardı. Nereye

saklanacağımı bilemez, bağrışmalarını duymamak için yere attığım yastıkların yorganların altına girerdim. Çocukluk işte... Hayat zamanla bana ne kadar çabalarsan çabala bazı şeylerden kulağım kapayarak, yorganın altına saklanarak kaçılmayacağım öğretti maalesef."

Milyonlarca evde yaşanan sahneler bunlar. Çocuğu yok sayar-casma, onun psikolojisini hiç önemsemeden kavga eden anne babalar. Neden çocuğa evdeki bir eşya muamelesi yapar büyükler? Duyguları, düşünceleri olmayan bir eşyadır çocuk bizim kültürde. Onları sevsek de, bir kişiliklerinin olduğunu düşünmeyiz. Bu yüzden çocuk için katlanılmaz sahnelerle doludur evler. Büyükler öylesine bencilleşirler ki, bu kavgalarm, çocukların hayatında nasıl bir iz bırakacağı hiç akıllarına gelmez.

"Kavga, gürültü çok korkuturdu beni, evet ama ondan da çok korktuğum, anneme bir şey olmasıydı. Çünkü her kavgadan sonra annemin hastalığı yeniden ortaya çıkardı. Ne yazık ki sonrasında bu korkular bende kalıcı oldu. Bu yaşıma geldim, nerede bir kavga gürültü olsa kalbim hâlâ aynı şekilde çarpar. Ve ben en küçük bir tartışmadan bile hâlâ kıyı bucak kaçarım. Çocukken elektrikler kesildiğinde nefes alamaz, boğulacak gibi olur, bir odadan diğerine geçerken evin bütün ışıklarını yakar, karanlıkta uyuyamazdım. Şimdi de ancak televizyon açıksa uyuyabiliyorum, çünkü o sessizliğin, o karanlığın içinde adeta boğuluyorum."

Yoksulluk da kesiyor kadınların önünü

"Ben liseye kadar okuyabildim, üniversiteye gidemedim. O zamanlar yokluk vardı. Sınavlara bile giremedim, çünkü başvuı u •

retini verecek parayı bile bulamadım. Lise zamanımı hatırlıyorum da, bir çizgisiz dosya kâğıdı alamadığımdan okula gidemediğim günler olurdu. Dert etmemeye çalışıyordum kendime, annem bu denli kendini paralarken benim bunları sorun etmem nankörlükmüş gibi geliyordu. Evde sadece annem çalışıyor, bir işyerinde temizlikçilik yapıyor, oradan koşturarak eve gelip bu sefer de bizimle uğraşıyordu. Bir de ona ben dert olmak istemedim."

Zengin ailelerde de babaların yarattığı mutsuzluklar yaşanabiliyor ama zengin bir ailede büyüyen kız çocuğu babasından sevgi göremezse bile, paranın sağladığı olanaklarla bir şekilde ilgi ve sevgiye ulaşabiliyor, kendini yetiştirmenin, kırık dökük de olsa bir hayat kurmanın yolunu bulabiliyor. Oysa Minenur'un önünü bir de yoksulluk kesmiş. Bu da onu içine doğduğu mutsuzluğa mahkûm etmiş. Yoksulluk yüzünden okula gidemeyen çocuklar gelecek için hayal kurma şansından bile mahrum kalıyorlar. Minenur'un, etrafında gördüğü hayatları tekrarlamaktan başka ne seçeneği olabilirdi ki?

Çalış Minenur çalış!

"Ben de annem gibi kendimi bildim bileli hep çalıştım. İlkokulu bitirdikten sonra yaz tatillerimin hepsi çalışarak geçti, bundan hiç gocunmadım. Anneme destek oluyordum, ötesi var mı? Sonra lise bitti, hemen iş hayatına atıldım. Annemi o ara işten çıkarmışlardı. Evin tüm maddi yükü bendeydi artık. Ne var ki aldığım para evi geçindirmeye yetmiyordu. Annem ise sık sık depresyon nöbetleri geçiriyor, başım yastıktan kaldıramıyordu. Ben de çareyi, aç kalmamak için, geceleri de çalışmakta buldum."

Buna benzer başka hikâyeler de dinledim. Annesine destek olmak için çalışan, hep çalışan kadın bir gün seveceği bir erkek bulup yükünü azaltmanın, yüreğini ısıtmanın hayalini kurar. Her kadmın düşlerinin vardığı yerdir mutlu evlilik. Ama genelde düşlendiği gibi yaşanmaz hiçbir şey. Bunca yılın deneyimiyle, Minenur'un hikâyesinin de evlilik aşamasına geldiğini hissediyorum.

"Bir süre sonra evlendim, üzerimde dünya kadar borç varJt Annem bana kıyamaz, sanki benim çalışanımmış gibi saat bizim eve gelir, temizlik, bulaşık, çamaşır, yemek ne varsa yapar, öyle dönerdi evine. Eşim çok sinirliydi, olur olmaz her şeye rır, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranır, gönlümü almaya çafj. şırdı ama neye yarar ki? Bu halleri beni çok yıpratırdı. Gün 24 saatse, ben 20 saatini ağlayarak geçirirdim. Bir seferinde ne olduysa artık, ona karşılık vermeye kalktım. O gün az kalsın kafama sandalyeyle vuracaktı. O günden sonra sustum ben, hiç karşılık vermedim. İçki içtiği zaman hepten çılgın gibi olur, içinde ne varsa adeta kusardı. O içmeye başlayınca ben korkudan gidip yatardım hemen."

Kumarbaz babadan sonra alkolik koca. Şiddet de uyguluyor... Bütün erkekler mi böyle, yoksa kadınlar dönüp dolaşıp annelerinin kaderini mi yaşıyorlar? Öyleyse umutsuz bir çırpınış mı bu? Minenur'un şimdi burada, karşımda oturması boşuna mı? Hayır değil, içinden çıkamadığımız bu karanlık döngü, farkmda olmadan, kader sanarak tekrar ettiklerimizdir. Biz farkına vararak döngüyü kırabiliriz aslında. Minenur annesinde ve kendisinde neyin değersizleştirildiğini anlamadan, bunu sorgulamadan, belki de sorgulamaya vakit bile bulamadan evlenmiş. Bir erkekte, evlilikte neyi aradığını düşünmemiş bile. Elini sepetin içine daldırmış, ona en tamdık geleni alıvermiş.

Eşya gibi

"O sıralar her zamankinden daha çok çalışıyordum. Tüm hırsımı işten alıyor, yürümüyor, adeta koşuyordum. Elde yok, avuçta yok, çok çalışsam da hayatım hep sefalet içinde geçti. Hiç konuşmazdım, sadece çalışırdım. Sürekli bir çözüm arayışmdaydım. Her şeyden soğumuştum, cinsellik benim için işkenceydi. Önce ağla, sonra hiçbir şey yokmuş gibi davran... İşte bunu beceremiyordum. Üstüne bir de seyrettiği porno filmlerde gördüklerini bende uygulamaya kalkması beni adeta çıldırtıyordu. Ben porno yıldızı değilim ki, hem öyle gururumu incitiyordu ki bu yaptıkları, kendimi bir eşya gibi hissediyordum. Velhasıl her yolu denedim ama olmadı hocam ve evlilik bitti/'

Hiç olmazsa bu hayatı kabullenmek yerine kendi adına bir adım atmış ve evliliği bitirmiş.

"Ama bu memlekette kadınların derdi biter mi? Bu sefer de 'dul kadın' oldum. Ülkemizde dul olmak çok zor Gülseren Hanım. Herkes sadece bedenen senden faydalanma peşinde. Kimse ruhuna dokunmak istemiyor. Kaç kaç, nereye kadar? Kaçmayı bıraktığımda da istediklerini alıp arkalarına bile bakmadan çekip gittiler. Ve ben bu sefer inanamayacağınız kadar kötü hissettim kendimi. Sonunda ben de annem gibi depresyona girdim. Yemiyor, içmiyordum, sürekli midem bulanıyordu, hep yatmak istiyordum. 46 kiloya kadar düşmüştüm ve o halde bile sürünerek de olsa işe gidiyordum."

Ah Minenur, ülkemizde sadece dul kadın olmak mı zor? Ülkemizde çocuk olmak zor, genç kız olmak zor, yalnız kadm olmak zor, anne olmak zor, doğurmamış kadın olmak zor, çalışan kadm olmak zor, çalışmayan kadm olmak zor... Kısacası kadınlığın her hali zor. Ve kadınlar ne kadar güçlü varlıklar ki bütün bu güçlüklerin üstesinden gelebiliyorlar. Bir de bu gücün farkına varabilsek... .

"Baktım böyle de olmuyor, bari yeniden evleneyim dedim. Annem de çok destekledi beni ve tekrar evlendim. İşte o ara annem hastalandı. O zamana kadar sağ kalması mucizeydi zaten. Kadıncağız ömrü boyunca çalıştı ve hiç gün görmedi. Doktorlar anneme böbrek kanseri teşhisi koydular, soma da böbreğinin birini aldılar. O sırada benim evliliğim yine iyi gitmiyordu; ayrılmayı düşünüyordum ama eşim, annem hastayken bize maddi manevi öyle destek oldu ki... Çok etkilendim bu davranışından ve ayrılmaktan vazgeçtim. Aslında eşim hiç çekilecek biri değil, çenesi hiç durmuyor ama çok merhametli. Beni hiç mutlu etmese de, merhameti beni çok etkiledi. Demek ki azıcık merhamete bile ne kadar ihtiyacım varsa..."

"Annen nasıl, biraz toparlandı mı?" ..

"Annem artık bizimle yaşıyor. İlaçlarla idare ediyor yani. Kapısında 40 yıl köle olsam annemin hakkını ödeyemem. İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta hep yanımda oldu annem, Allah razı olsun. Ama ben iyi değilim. Depresyon hiç peşimi bırakma yor, sürekli ilaç kullanıyorum. Yıllardır çalışmaktan sırtımda uleoU yoz oluşmuş, bir de fibromiyalji var. Yani hafif kambur oldum. Tüm bunlara rağmen güzel olan bir şey var, beş ay önce bir kızım oldu. Ah anam, fedakâr anam benim. Şu an kızımla annem ilgileniyor ve ben yine çalışıyorum. Annem torununa âşık. Geçmek bilmeyen ağrılarına rağmen hiç şikâyet etmiyor. Bense akşama kadar çalışıyor, akşam eve tam bir enkaz yığını halinde geliyorum. Ne dersiniz, bu sefer de bu depresyonu atlatır, eskisi gibi olabilir miyim? O çocuğa annelik yapabilir, ihtiyacı olduğunda anneme destek verebilir miyim acaba? Bunları yapamamaktan çok korkuyorum."

Minenur'un hikâyesi beni o kadar etkiliyor ki, sustuğunun farkına varmıyorum bir süre. Onu orada bırakıp düşüncelere dalıyorum. Nasıl da erken başlamış hayatla mücadeleye, sırtına her zaman taşıyabildiğinden daha çok yük yüklenmiş. Zaten bu yüzden de ne sırt ağrıları bırakmış peşini

ne de depresyon, ama o pes etmemiş. Sırtındaki yükler azalacağına artmış ve o durmadan, dinlenmeden çalışmaya ve hayatla mücadele etmeye devam etmiş.

Minenur'un gücüne, azmine hayran olmamak elde değil. Gerçekten güçlü bir kadın. Korkuyorum diyor ama aslında hayattan korkacak en son kişi o. Yeter ki bunun farkında olsun. Hayat onu korkutmaya, yarı yolda bırakmaya çok uğraşsa da onu yolundan çevirememiş. Bundan sonra hayat ona köstek değil, olsa olsa destek olur. Minenur bütün smavları geçmiş çünkü.

Elde yok, avuçta yok diyor ama kendi varlığının nasıl paha biçilmez bir hazine olduğunun hâlâ farkında değil.

Hafifçe gülümseyerek başlıyorum söze:

"Önce sana kocaman bir aferin demem gerekiyor. Hani sen annene diyorsun ya, dünyanın yedi harikasından biri diye, şimdi, aym şeyi ben de sana söylüyorum. Hayattan sen de korkarsan başkaları ne yapsın? Tam bir savaşçısın sen. Ne aileni ne çocuğunu aç açık bırakmamışsın. En ağır depresyonlarda bile işini ihmal etmemişsin. Artık senin için korkacak bir şey kalmamış ama sen kendi değerini bilmezsen, daha çok başın ağrır. Şimdi seninle biraz uğraşmam gerekiyor, önce seni şu depresyondan kurtaralım, sonra da seninle birlikte bir yol haritası çizelim tamam mı?"

"Tamam hocam. Kader hep böyle devam etmez değil mi, bir gün beni de aydınlığa çıkarır."

"Tabii ki çıkarır, sırtına küçücük yaşından itibaren öyle çok yük yüklemiş ki hayat, baksana, biraz daha böyle devam edersen kambur olacaksın. Her şeyden önce sen çok iyi, çok fedakâr ve bir o kadar da çalışkan bir kızsın. Biraz da kendine güvenmeyi, kendini sevmeyi, kendinle barışmayı öğrenirsen sende ne depresyon kalır ne de korkular."

O gün uzun uzun konuşuyoruz Minenur'la. Daha sonraki günler de hiç aksatmadan geliyor tedaviye. Daha şimdiden sırtmdaki kambur düzeldi bile...

OceanofPDF.com

Anneler Bazen Soğuk Bir Ülke Olur

t

r

Ülkemizdeki insanlar birbirinden o kadar farklı sorunlar yaşıyorlar ki dıştan bakınca bunu hiçbirimiz anlayamıyoruz. "Mükemmel bir hayatı var" dediğimiz kişilerin iç dünyalarında durum hiç de öyle değil. En zoru da bu galiba, çünkü görünürde sizi mutsuz eden hiçbir şey yok ve siz yine de çok mutsuzsunuz.

Anlayışlı bir eşiniz var, birbirinizi seviyorsunuz, maddi sorununuz yok, işinizden de memnunsunuz. Dışarıdan size bakanlar hayatınıza imreniyorlar. "Mutlu olmalıyım, bunu bozan hiçbir şey yok hayatımda" dedikçe daha çok kızıyorsunuz kendinize ve ne aradığınızı, neyi yanlış yaptığınızı hiç bilemiyorsunuz. Başkalarının yaşadığı sorunları görünce kafanız iyice karışıyor, bu sefer de kıymet bilmemekle suçluyorsunuz kendinizi.

Serçin Öğretmen karşımdaki koltuğa oturan birçok kadından çok daha şanslı. İyi bir eşi, mutlu sayılabilecek bir evliliği ve iyi bir mesleği var. Ama içinde nedenini bilmediği bir huzursuzluk, bir öfke, hayata karşı bir hınç var. Bu huzur bulamayan ruh bakalım bana neler anlatacak...

İçimdeki canavar

"29 yaşındayım, bir devlet okulunda öğretmenlik yapıyorum. Eşimle uzun bir arkadaşlık döneminden sonra evlendik. Dışarıdan bakıldığında harika bir hayatım var. Eşim çok iyi, sessiz, sakin, çok anlayışlı biri ama ben kötüyüm. Hep sinirli, her şeye kızan, sürekli evde olay yaratan bir kadın haline geldim. Eşimi de çok yıpratıyorum. Bana daha ne kadar tahammül edecek, onu da biliniyor mi

İnsan kendini nasıl "kötü" diye nitelendirir? Kendisine nasıl bu kadar kızgın olabilir? Belki de gerçek "kötü"yü saklamak istiyor? Eşine, etrafındakilere

yansıttığı öfkenin kaynağını bilmek istemiyor. Bilse de kabul etmek istemiyor belki. Yine mi bir baba incitti kız çocuğunu? Yine mi bir babanın o güven veren elinden mahrum bir kız çocuğu var karşımda? Serçin'in içinden nasıl bir yaşam çıkacak, şimdilik bilmiyorum. Ama gözlerinde görebiliyorum ben o öfkeyi; bütün dünyaya, en çok da kendine kızgın bir genç kadın var karşımda.

Hayatımız boyunca başkalarının bize yaptıklarını bir günah gibi taşırız boynumuzda; kötülüklere, haksızlıklara dur diyemedikçe kendimizi suçlamaya başlarız. Demek ki hak ediyoruzdur, demek ki değersizizdir, başka insanlara böyle davranılmadığma göre sorun bizdedir. En azından bunlara "dur" diyemeyecek kadar güçsüzüzdür.

Hiç dikkat ettiniz mi, en yakınlarına kötü davranan insanlar başkalarına karşı oldukça sevecen ve yardımseverdirler. "Ele iyi" diye bir laf vardır bizim toplumda. Size tokat atan baba, karşı komşunun çocuğunu sever; bir kere yüzünüze gülmeyen anne markette gördüğü çocuğu öpücüklere boğar. Toplum içinde taktığımız maskelerdir bunlar. Dışarısı bizi iyi bilsin, içerisi ne de olsa bizimdir. Evin kapıları kapatılıp perdeleri çekildiğinde kol kırılıp yen içinde kalacaktır. Kimseyi ilgilendirmez içeride ne olduğu; artık orası sizin imparatorluğunuzdur, döversiniz de seversiniz de kırıp dökersiniz de... Bu yüzdendir ki çocuk inandıramaz kimseyi babasının aslında "iyi" biri olmadığına. Biraz önce komşunun çocuğuna çikolata alan adam mı kötüdür? Ya şu karşı apartmanda her sabah güler yüzle bütün mahalleye "günaydın" diyen adam mı dövüyordur karısını? Kimse inanmaz buna. Ele iyi olduğumuz maskeler korur bizi. Bir süre sonra şiddete ve kötülüğe maruz kalan insan da suçlamaya başlar kendini: Demek ki kötülük bende, suç bende... Evet, şimdi yavaş yavaş Serçin'e esas kötünün kim olduğunu söyletmemiz lazım. Hadi Serçin...

Ana kucağı buz keserse

"Hocam tüm kitaplarınızı okudum. Psikolojiye zaten çok meraklıydım, onları okudukça bu merakım iyice arttı. Her şeyin doğduğumuz evlerden bize aktarıldığım yazıyorsunuz ya, galiba bende de öyle oldu. Böyle öfkeli, huzursuz bir insan olmayı inanın ben de hiç w-temdyorum. insan bile bile kendi mutluluğunu bozar mı? Annem çok sinirli bir kadmdı. Aslında o da

çok sıkıntılı bir ortamda büyümüş. O evden bir an önce kurtulabilmek için küçük yaşta evlenmiş. Onun da tıpkı benim gibi en büyük şansı babam olmuş. Babam gerçekten de sessiz, sakin, çok iyi kalpli bir insandır. Ben doğunca annem bana bakmakta çok zorlanmış, çünkü çok sabırsız, tahammülsüz biriydi annem. Çocukken yaşadıklarımı anlatsam inanamazsınız."

Yanılmışım, bu kez çocukluk ülkesinin canavarı anneymiş. Anneler bazen kızlarını sarıp sarmalıyorlar, bazen de kendi mutsuzluklarının bedelini onlara ödetiyorlar. Anneler sıcaklığın, şefkatin, korumanın simgesi olduğu için anne tarafından incitilmek daha mı üzüyor kızları? Erkeğin hoyratlığına, kırıp dökmesine alışkınız ne de olsa ama korunaksız çocukların sığınacakları göğüs buz kesince...

"Bütün öfkesini benden çıkarır, ne yapsam kızar, beni sürekli döverdi. Her kızdığında ısırırdı beni. Hatta bir gün matematik dersinden iyi bir not alamadığım için önce bağırıp çağırmış, sonra da omzumu ısırıp mosmor etmişti. Korkudan ağlayamamıştım bile ama çok canım yanmıştı. O üzülmesin, kızmasın diye öyle çok uğraşırdım ki aslında ama yine de kızardı."

Çocuğunu döveni çok duymuştum ama ısıranı duymamışüm.

"Bir keresinde annem diş tedavisi görüyordu ve bir arkadaşına dişlerinin sinirlerinin alındığını anlatıyordu. Çok sevinmiştim o zaman, 'Sinirleri alındığına göre artık bana bağırıp çağırmaz, ısırmaz' demiştim. Çocukluk işte... Bir gün yine bana bağırdığında 'Hani senin sinirlerin alınmıştı?' dediğimi hatırlıyorum. Ve annemin bana sarılıp ağladığını. Aslında o da böyle olmak istemiyordu demek ki... Ama bunun bedelini bana ödetti. Bu yüzden hep sessiz sakin bir çocuk oldum... Belki de başka çarem yoktu, ben de kendimi korumanın yolunu böyle bulmuştum."

Kardeş çığlığı

"Babam tüm bu süreçlerde hep çalıştığı için pasifti... Ondan asla şiddet görmedim ama beni koruduğunu da görmedim... Daha sonra ben sekiz yaşındayken bir kız kardeşim oldu... Maalesef o çok huzursuz, hep ağlayan

bir bebekti. Benim gibi sessiz sakin bir çocuğa bile tahammül edemeyen annemin, o çocuğa nasıl davrandığını düşünün artık. Belki size inanması zor gelecek ama kardeşim çok ağladığında annem ne yapardı biliyor musunuz? Onu evimizdeki çatı katma kilitlerdi. Orası karanlık, isli paslı, farelerin cirit attığı bir yerdi. Kardeşim o karanlık ve korkunç çatıda yapayalmz kalınca öyle çok ağlardı ki, ben ağlamaktan öleceğini düşünürken annem hiç aldırmazdı. İşin kötüsü o hep 'Abla' diye ağlardı. Ben de bazen dayanamaz, onu oradan gizlice çıkarmaya çalışır, bazense annemin korkusundan çıkaramaz, onunla birlikte ben de ağlardım."

Çiftlerden birinin hep pasif kalması ne garip. Baba şiddet uyguluyorsa anne, anne şiddet uyguluyorsa baba pasif kalıyor. Çocuğu koruyan, sahip çıkan kimse yok. Tam tersine şiddet gören çocuk kardeşlerini korumak zorunda kalıyor. Şimdi geriye dönüp büyüklerin dünyasmda küçücük bedenlerin var olma savaşını düşünün... Çocukların büyüklerin dünyasmda ne kadar savunmasız olduklarını hatırladınız değil mi? Şiddete şiddetle karşılık veremez, yaralayıcı sözlerle yaralayamaz büyüklerini. Bir köşeye çekilip ağlamaktan başka ne yapabilir ki... Çocukluk savunmasızlıktır. Ah Serçin, annenin öfkesiymiş seni yiyip bitiren, haklısın, hem de çok haklı. Ama geçmişimizi olduğu gibi bugüne taşırsak, bugünü ve geleceği yaşama şansımız kalır mı?

Serçin de geçmişten kendine güç devşirmek zorunda. Yaşadıklarının kendisiyle ilgili olmadığını bilmeli; bütün bunlarm geleneklerin, kültürün, cehaletin suçu olduğunu anlamalı. Henüz 29 yaşmda, iyileşebilir, geliştirebilir kendini. Bu izleri taşımak zorunda değil.

"Şu an kardeşim büyüdü, üniversitede okuyor ama bu yaşadıkları onu çok kötü etkilemiş olmalı ki hâlâ kapısı kapalı yerlerde kalamıyor. Koca sınıfta bile kapı kapalıysa oturamıyor. Bir de fare korkusu var. Adım bile duysa fena oluyor. Ben kardeşime ablalıktan çok annelik etmişim meğer. Bunları daha yeni yeni, kardeşim anlattıkça anlıyorum. Ben onu bu kadar koruyup kollamasam belki de ölürdü. Şu anda bile kendimi onun annesi, koruyucusu gibi hissediyorum."

"Bravo sana Serçin... Bak, o küçük yaşmda bir hayat kurtarmışsın/'

"Bunu da yeni yeni anlıyorum. Şu an bunları anlatırken amacım asla annemi kötülemek değil... Onun durumu da benim içimi sızlatıyor, çünkü yaptıklarından o kadar pişman ki her hatırladığında ağlıyor... Şu an her anımda yanımda, tüm arkadaşlarımın özendiği bir anne. Ben de ona çok iyi bakıyorum ama kardeşim yaşadıklarını unutamadı. Hâlâ kızıyor anneme, onu bir türlü affedemedi. Bense çok seviyorum annemi, hep onu anlamaya çalışıyorum."

"Sence neden böyle yapıyorsun?"

"Dedim ya, onu anlamak istiyorum."

"Ben de onu soruyorum zaten, neden?"

"Onu iyi anlarsam... Belki..."

"Belki affedebüirsin."

Hüzünle bakıyor yüzüme. Öyle bir anneyi affetmeyi de görev bilmiş kendine.

"Affettim sanıyordum."

"Affetmek tabii ki çok güzel bir şey ama her şeyin bir zamanı var. Öyle değil mi?"

Demek şimdi de annesinin, zamanında ona vermediği sevgiyi, şefkati, o annesine göstermek istiyor. Hatta bu konuda zorluyor kendini.

Karşımda dalıp gitmiş. Neler düşünüyor acaba?

"Sık sık sinirlenip eşime bağırdığımda, kötü şeyler söylediğimde kendimden nefret ediyorum. Hatta bazen de kendimi dövüyor, vura vura kollarımı, bacaklarımı morartıyorum. Eşimse hep yanımda ve beni teselli ediyor."

"İnsan kendini neden döver, hiç düşündün mü?"

"Kendine kızınca..."

"Hepimiz zaman zaman kendimize kızarız ama hiçbirimiz kendimizi dövmeyiz ama sen dövüyorsun."

"Canımı acıtmak istiyorum."

"Çünkü çaresiz hissediyorsun kendini. İçinde bir türlü engel olamadığın büyük bir öfke var."

"Evet var."

"Ve bu öfke oklarının muhatabı sen değilsin. O oklar sahibini arıyor aslında. Sense buna bir türlü izin vermiyorsun. O zaman ne oluyor, o büyük öfke olduğu gibi sana yöneliyor. Çocuklar çok yaparlar bunu. Annelerine çok kızdıkları zaman ona bir şey yapama-yınca hınçlarım kendilerinden alırlar."

Bir an dimdik bakıyor yüzüme, anlamış gibi...

"Yani... Yani ben de anneme olan öfkemi..."

"Evet, öyle. Eğer sen insanüstü bir yaratık değilsen, sen de biz-1er gibi etten kemikten yapıldıysan sana bunca eziyet eden kişiye, annen de olsa çok kızacak, öfkeleneceksin."

"Günah olmaz mı?"

Elleriyle yüzünü kapatmış, ağlıyor. Ben de hüzünleniyorum. Çocukluğunda çektikleri yetmezmiş gibi bu sefer de şimdiki hayatı sırf anneye duyduğu çok haklı öfke yüzünden berbat olmuş. Anneyi bırakmış, geçmişte yaşananların suçunu, günahını kendinde arıyor. Olanların bedelini kendine ödetiyor.

Aniden başım kaldırıp soruyor:

"Gülseren Hocam, ben ne yapmalıyım? Tüm bunlar yüzünden çocuk sahibi dahi olmak istemiyorum. Korkuyorum... Çok korkuyorum... Ben neden böyleyim? Neden kendimi hiç mutlu hissedemiyorum, neden hep sinirli ve gerginim? Sanki içimde bir canavar besliyorum ve o canavar dışarı çıkmak için fırsat kolluyor."

Annesi tarafından ışınlan kaç kişi var?

Çocukluğunda annesi tarafından ışınlan kaç kişi var acaba? Kızınca çocuğunu ısırmak, çok yaygın bir davramş değil bizim ülkemizde ve çok da ilkel. Bir çocuğun kaderini her zaman en yakınında olanlar belirler. Hayatı onlardan öğrenir. Serçin'in annesi çok sinirli ve tahammülsüz bir kadınmış. Oysa bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu henüz bilmeyen bir çocuğun, en önemli ihtiyacı ona sabırla, sevgiyle yaklaşan ve dünyanın kurallarını onu incitmeden öğreten annedir.

Serçin ona sürekli kızan, bağıran çağıran, fiziksel şiddet uygulayan bir anneden, önce korkmayı, kendini korumayı, onu kızdırmamak için her zaman sessiz ve sakin olmayı öğrenmiş. Annesinin ona göstermediği sabrı, o annesine göstermeye çalışmış. Hayatta kalabilmek, kabul edilebilmek, zarar görmemek için bütün hayatım annesine göre şekillendirmiş. Maalesef küçük Serçin'in bu çabaları annesi tarafından hiç görülmemiş, görülse de umursanmamış. O da bu sefer tepkisiz kalmış, annesi onu ısırsa, çok canı acısa da sesini çıkaramamış. "Duvarı nem, insanı gam yıkar" derler ya hani, bu gam da Serçin'e mutlu olmayı ta o zamanlarda unutturmuş.

Yıllardır insanlardan çok farklı ve acılı hikâyeler dinledim ama çocuğunun kolunu morartana kadar ısıran, diğerini karanlık bir çatıya kapaüp ağlamalarına, çığlıklarına hiç aldırış etmeyen bir anneyi içim kaldırmadı bir türlü. Ben dinlerken bu kadar etkilendiy-sem bu kızcağız bunları yaşarken neler hissetti acaba?

Hem de henüz çocukken bunları yaşamak sanıldığından daha kötü etkiler biz insanları. Ancak Serçin yaşadıklarından o kadar ürkmüş ki korkularım bile hissedememiş. Yani anneye karşı hissettiği korkuyu, nefreti, öfkeyi hep bastırmak zorunda kalmış. Bastırmak, yani var olan bir şeyi önce hissedip sonra da yok farz etmek, derinlere itmek. Ağır bir taşı yerden kaldırırken nasıl bir çaba ve güç sarf ediyorsanız, içinizdeki öfkeyi bastırabilmek için de benzer bir güç sarf etmeniz gerekir. Öfke de o taş kadar ağırdır.

Hâlâ onu anlamaya çalışıyor

Serçin bunları öyle derinlere saklamış ki bugün bile hâlâ annesini ne kadar sevdiğini, onu anlamaya çalıştığını, bütün arkadaşlarının annesine bayıldığını, her anını onunla paylaştığım söylüyor. Adeta annesini savunuyor. Ne yaptıysa istemeden yaptı, böyle yaptığı için çok üzüldü diyor. Hâlâ ona kızmak yerine onu anlamaya, ona en iyi şekilde bakmaya çalışıyor,

Ne oldu da o annenin öfkesi, sinirliliği bir anda bitti acaba? Çocuklar onun bakımına muhtaçken onlara böylesine eziyet eden kadın, şimdi onlar kendi ayaklarının üzerinde durabilecek hale gelince neden bir anda değişti demek geliyor içimden.

Çocukken, içinde annesine karşı oluşan öfkeyi bu yaşta hâlâ kendine bile itiraf edemiyor Serçin. Annesi tarafından yüreğinde açılan o dermansız yaralara ne oldu? Onları da mı yok sayıyor?

"Sürekli anneni anlamaya çalışmak yerine, bir kere de 'Bana ne oldu, ben ne yaşadım?' diye sorsana kendine Serçin. Annenden önce biraz da sana ne olduğunu, çocukluğunda ne yaşadığını, neler hissettiğini görsene. Önceliği hiç olmazsa artık bugün kendine versene... Eşine gösterdiğin, o dipsiz kuyulardan çıkan öfkenin nereden geldiğini anlaşana... Annenle bu konuyu konuşsana, o günlerde neler hissettiğini itiraf etsene... O empatiyi annenden önce kendinle yapsana, annene değil, önce kendine üzülüp hak versene."

Korkuyla bakıyor yüzüme. Sanki koca bir duvar üstüne yıkılı-verecekmiş, o da yere çivilendiği için bu duvardan kaçamayacakmış gibi bir ifade var yüzünde. Gerçeklerle yüzleşmek onu korkutuyor. Ortamı biraz olsun yumuşatmak için hafifçe gülümsüyorum ona ve yumuşacık bir sesle konuşmaya devam ediyorum.

"Artık çocuk değil, yetişkin, meslek sahibi bir kadınsın. Gerçek duygularım görme, onlarla yüzleşme, içindeki öfkenin gerçek nedenini anlama zamanı. Unutma, annenle geçmişin hesabını kapatmadan, yıllardır içine hapsettiğin öfkeyi gün yüzüne çıkarmadan onu affedemez, mutluluğu yakalayamazsın. Zaten sen zihninde annenle yer değiştirmişsin. Öfke de ona değil, sana yönelmiş. Artık herkes kendi yerine geçsin. Her gün aynaların karşısına geçip kendine bak. Serçin'e bak, tanış ve konuş onunla. Önce kendine üzül,

kendine hak ver. Sonra tekrar tekrar 'aferin' de kendine. Kocaman bir aferini çoktan hak etmiş, hem kendini hem de kardeşini kurtarmışsın. Bu dünyada mutlu olmayı, keyifle yaşamayı en çok hak edenlerden birisi de sensin. Kardeşini al karşına, o günleri birlikte konuşun, birlikte kızın, birlikte ağlayın. İçindeki öfkeden kurtulunca, inan bana bambaşka biri olacaksın."

İnanmak ister gibi yüzüme bakarken boncuk gibi yaşlar süzülüyor yanaklarından.

"Kardeşin karanlık çatılara hapsedilse de senden daha şanslıymış. Onun hiç olmazsa senin gibi koruyup kollayan, onun için üzülen bir ablası varmış."

Hayat bazen insanlara öyle şeyler yaşatıyor ki, kişiye kendini savunmayı büe unutturabiliyor ama Serçin bunların hepsini yavaş yavaş öğrenecek.

Düzenleme

Ny.oziem

OceanofPDF.com

Mahzun Çocuklar

Çocuk deyince aklımıza hep yerinde duramayan, dünyaya merakla, hayata ise sevinçle bakan, saf, tertemiz, minnacık, küçük insancıklar gelir. Analı babalı bir çocuk neden böyle değil de mahzun olur diye hiç düşündünüz mü? Bunun pek çok nedeni olabilir ama analı babalı çocuklar mahzun olabiliyorsa gelin bunun nedenlerinden birine hep birlikte kulak verelim. Kulak verelim ki, çocuklarımız mahzun ve mutsuz olmasın. Selma gibi...

"Gülseren Hocam, buraya geldim çünkü sizin yazdıklarınızı okudukça kafamda bir ampul yandı. Eskiden neden böyleyim diye sorarken geçmişte yaşadıklarımı, çocukluğumu düşünmek hiç aklıma gelmezdi. Sizin kitaplarınızı okuyunca meğer fal baktırmaya ne hacet varmış dedim kendime. İnsan geçmişine bakınca orada her şey apaçık görünüyormuş. Görünüyor ama onlarla başa çıkmak için sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Ne kadar net anlatıyor durumu. Geçmişe bakıp birçok şeyi görsek bile onlarla nasıl baş edeceğimizi bilemeyiz çoğu zaman. Selma ilk büyük adımı atmış, demek ki kitaplarım insanlara bir kapı açıyor; onları okuyanlar sorunun kaynağını bulma konusunda bilinçleniyorlar. Ne mutlu bana! Bütün o kitapları hep bunun için yazmadım mı?

"Çok mahzun bir çocuktum ben."

İnsanın çocukken acı çekmesi, bir şeylerden mahrum bırakılması çok zordur ve çocuk bir şeyleri anlamlandıramadan çeker o acıları. Büyüyünce hiç olmazsa artık koca insan olmuşuzdur, çocukluğumuzdaki kadar âciz değilizdir, bir şeyleri az çok anlar ve çaresine bakabiliriz. İşte en çok kendini çok çaresiz hisseden o çocuklardır mahzun bakanlar.

"Şimdi kendime bakıyorum da, hiçbir derdim olmadığı gün bile mahzun bakıyorum aynalara. O zaman da hem kendime acıyor hem de sinir oluyorum. Sen kendine dert arıyorsun diyorum ama bunlar kâr etmiyor. Gülseren Hanım, meğer geçmişe bakmak da o kadar kolay olmuyormuş. O yüzden geldim size. O günleri hatırladıkça insanın ağlayası geliyor. Ağlama diyorum kendime, senin dünya tatlısı iki çocuğun var, onlara sahip çık. Bari sen onlara sahip çık da onlar da senin gibi mahzun olmasınlar. Böyle desem

de arada bir, bütün hıncımı çocuklarımdan alıyorum. Hem çok seviyorum onları hem de nazm sözün en yakınındakilere geçiyor işte."

Onu şimdi bile ağlatacak kim bilir neler yaşandı geçmişte? Bu ülkede kadınlar ve çocuklar ne çok acı çekiyor... Ben kim bilir böyle kaç hikâye dinledim? Yazık değil mi bizim kadınlarımıza ve çocuklarımıza?

"Kardeşim ve ben annesinin mutsuzluğunu içine çekerek büyüyen iki mahzun çocuktuk. Annem hayatı boyunca babam için yaşadı, gözü hiç bizi görmedi. Biz o evde var mıyız, yok muyuz, neye ihtiyacımız var, ayakkabılarımız delindi de su mu alıyor, gece aç mı yatıyoruz, bunları hiç görmek istemedi. Çünkü onun çok daha önemli işleri vardı. 'Akşam babanız gelecek, onun sevdiği yemekleri yapalım' der, etekleri zil çalarak girerdi mutfağa. Bir kere bile olsun sizin camnız ne istiyor, aç mısınız diye sormak aklına gelmezdi."

Tuhaf bir hikâye... Çok mu âşık acaba kocasına? Çocuklarını bile gözü görmeyecek kadar yani... Ama aşk olsa aşkla yaptığı çocuklara bakarken içi titrerdi. Aşk olsa mutlu olur, çocuklarını da mutlu ederdi.

"Ben böyle anlatınca şimdi siz içinizden 'Ama nasıl bir babaları vardı kim bilir' filan diyorsanız çok yanılıyorsunuz. Babam her akşam içki içer, dışarıda arkadaşlarıyla yer, içer, gönlünü hoş eder, ondan sonra yatmaya gelirdi eve. İşin kötüsü annem sanki onu hiç tanımazmış gibi sofrayı hazırlar, bizlerse aç kurt gibi bakardık yiyeceklere. Annem 'Babanız gelmeden dokunmayın' diye bizim önümüze geçer, sonunda biz aç biilaç masada uyuyakalırdık. Ama o bile suçtu bizim evde. Babam eve gelmeden biz nasıl ayuniü'-şuz, ya başına bir şey geldiyse diye bizi de pencerenin önüne dikenli."

Her akşam geç gelen bir koca için ne yaptığını sanıyor bu kadın? Bari çocukları yedirsene. Onları yedir, yatır, sen istediğin kadar bekle...

Babayı bekleyiş

"Babam da nasıl bir adamsa... Evde telefon olmasa hadi neyse. Hiç olmazsa ara, bu gece gelmeyeceğim de. Yok, onu da demezdi. Biz öylece o gelene

kadar pencerelerin önünde sefil olur, kimse de bu çocuklara yazık değil mi, yarın erkenden kalkıp okula gidecekler demezdi. Sofrada yemekler buz olmuş, kimsenin bir lokma yiyecek hali kalmamış. Babam uzaktan sallanarak eve doğru gelirken anneme bir heyecan gelir, yerinde hoplar zıplar, kırk kere 'Çok şükür Allah'ım, sağ salim geliyor' diyerek yatağa koşardı. Bize de 'Hadi çabuk yatın yataklarınıza, uyuyor gibi yapın' derdi. Gel de kızma! Madem o saate kadar kendin de bekledin, bizi de beklettin, bari çık karşısına, adama hesap sor, neredeydin bu saate kadar, de. O da yok. Kimi zaman gelir, kimi zaman da bizi böyle sefil ederdi, ertesi gün de hiçbir şey olmamış gibi kalkardık yataklarımızdan."

"Sabah da mı bir şey sormazdı babana?"

"Sormazdı. Bazen de evde para olmaz, babam akşam da gelmez, biz evde aç kalırdık. Aç kalırdık dediysem evde ufak tefek ne varsa, erişte mi, tarhana çorbası mı, öyle bir şey yapıp koyardı önümüze annem. Babama yine hesap sorulmaz, senin yüzünden bu çocuklar geceleri aç yatıyor denmezdi. Niye desin, çünkü derse babamla kötü olacak. Onun derdi biz değiliz ki, varsa yoksa babam. Okul bizden ders için malzeme ister, biz kardeşimle bunu bile ailemize söyleyemezdik. Şimdi düşünüyorum da, niye söylemedik diye, inanın doğru dürüst cevap da bulamıyorum. Artık bizi nasıl bir baskı altına aldılarsa, zaten paraları yok, biz de bir şeyler isteyip onları sıkıştırmayalım filan diye düşünürdük demek ki... Hem biz kimiz ki, o evde ne değerimiz var ki bir şey isteyebilelim?"

"Demek iki kardeştiniz."

"Evet, benden üç yaş küçük bir kız kardeşim vardı. Bir teU bayramlarda harçlık verilirdi bize. Çocuk halimizle onu bile kendi keyfimiz için harcamaya kıyamaz, biriktirirdik. Okul malzemelerini filan da o parayla alırdık. Bir çocuk bayram harçlığını bile kendisi için harcayamıyorsa gerisini siz düşünün artık. Bazen de eve misafir gelir, annemde para yok, o harçlıklarla annem mahcup olmasın diye misafire ikramlık bir şeyler alırdık. Bunları yaparken henüz ortaokuldaydık. Dahası da var. Babam beyefendinin ayakkabısı eskir, herkes üç beş kuruş ne parası varsa verir, ona yeni ayakkabı alınırdı. Ya biz? Biz kardeşimle delik ayakkabılarla okula gider, içine çok su almasın diye üstüne poşet geçirir, yine de bunları ailemize göstermemeye çalışırdık. Biz o zaman deli miymişiz sizce? Çocuk

dediğin böyle mi yapar, tam tersi benim ayağım üşüyor, soğukta buz oluyor diye ağlamaz mı, bunları istemez mi ailesinden?"

Bunlara inanamıyor insan. Biraz da bu yüzden değil mi benim sokaklarda yürürken gözlerimi çevredeki evlerden alamamam, "Kim bilir bu evlerde neler yaşanıyor" demem?

"Şimdi büyüdüm, evlendim, iki de çocuğum oldu. Kocam çok şükür babam gibi değil. Bizi rahat ettirebilmek için akşama kadar çalışıyor ama bu sefer de yoksulluk düştü peşimize. Evimiz de kira olunca, İstanbul'da tek maaşla geçinemedik. Çocukları anaokuluna versek, ben de çalışsam, zaten alacağım para okul parasına yetmez. Hem ha deyince iş nerede? Eşim beni çocuklarla birlikte memlekete yolladı. O İstanbul'da bir arkadaşının evinde kalıyor. Hafta sonları da yol parası olursa yanımıza geliyor. Yani bu sefer de hasretlik girdi araya. Ama buralar daha ucuz, bağdan bahçeden ufak tefek gelen erzak oluyor, aldığı parayı da kuruşu kuruşuna bize gönderiyor."

Aferin adama ama aile dediğin bir arada olursa aile olur. Hayat bazen nasıl da çıkmazlara sokuyor insanı...

"Evlenirken ne hayallerim vardı. Oh demiştim içimden, artık benim de bir evim, içinde kocam ve çocuklarım olacak. O evde çok değerli olacağım ben. Herkes beni sevecek, ben de hepsm» dan daha çok seveceğim. Kendi evimde somurtmayacak, hep güleceğim, beraber güleceğiz. İlk zamanlar biraz öyle oldu galiba. Galiba diyorum, çünkü kocam sabahın köründe çıkıyor evden, akşam haşat olmuş halde geliyor. Zavallının bizi görecek hali bile kalmamış. Ama ben yine de razıydım. Ona hiç sitem etmiyordum. Kocam kendine daha rahat bir iş bulsun diye hep dua ediyordum. O zamanlar adamcağız yorgun da olsa her akşam zamanında eve geliyor, çoluk çocuk hep beraber yiyorduk yemeğimizi. Şimdi o da kalmadı. O İstanbullarda perişan, bense buralarda."

Ne zor... Yoksulluk her birimizin kaderini kötü etkileyen, insanları birbirine düşüren, güzel duyguları yok eden durumlardan biridir. Bu ailede de öyle olmuş. Aç kalmamak için aile dağılmış.

"Ben önceleri böyle olacağım bilmiyordum ama memlekete gidince evde çocuklarımla bir başıma kalmaya korktum. Tuhaf bir korku geldi içime.

Sanki her an başımıza kötü bir şey geliverecek, hastalanıp öleceğiz filan gibi şeyler düşünmeye başladım. Öyle olunca annemleri çağırdım yanıma. Bu sefer de anneme taktım mı? Kadın hâlâ aym kadın... İnsan hiç mi değişmez? Hâlâ babamı gördükçe gözleri parlıyor, kahkahasından geçilmiyor. Hayat beni böyle mutsuzluğa mahkûm etmişken onun mutluluğunu gördükçe içim bir tuhaf olmaya başladı. Bize çocukluğumuzda hep mutsuzluğunu yansıttı. Annemi gülerken hiç göremedik. Biz ne yaparsak yapalım annemi mutlu edemedik, gözü hiç bizi görmedi. Varsa yoksa kocası..."

İnsan çok iyi anlıyor Selma'yı. Evlenip o evden ve o mutsuz anneden kaçıp kurtulmak, kendi evinde önemli ve mutlu olmak isterken hayat onu yine en korktuğu durumlara düşürmüş.

"Bunları size anlatırken de çok utanıyorum. Demek ki benim içim katılaşmış, kötü olmuşum ben. Onları görmeye bile tahammül edemiyorum. Annemin yaptığı her şey, babama kul köle olması gözüme batıyor. İnsan böyle birine köle olmaktan nasıl mutlu olabilir, ezilmekten hâlâ bıkmadı mı bu kadın? Senin gözlerin nasü bizi görmediyse, kocamn gözleri de sana bakmıyor, seni görmüyor. Bak, ben sana iki torun getirdim. Kendimden geçtim, bari torunlarını görsene. Yok, görmez. Ya gözleri yollarda ağlayarak

babamı bekler ya da onu görünce bizi hepten unutur. Bunlar yetmezmiş gibi bir de benden hizmet bekliyor. Sen çocuklarla ilgilen-sen ben sana her türlü hizmeti ederim ama benim çocuklarımı da görmüyor ki gözleri."

Ne tuhaf bir kadınmış. Kocasının üstüne düştükçe, "Bak ben buradayım, ne yaparsan yap yine de seni çok seviyorum. Ne olur o gözlerin bir gün de beni görsün" diye çırpındıkça adamı hepten kaybetmiş. Demek tıpkı çocukları gibi torunlarını da gözü görmemiş.

"Ben sinir oldukça olan çocuklara oluyor. Onlara sürekli bağırıyorum, kızıyorum, arada bir de dövüyorum. Yani sizin anlayacağınız gücüm çocuklara yetiyor, hırsımı onlardan alıyorum. Yani sonunda o çok kızdığım annem gibi oldum ben de."

Ağlıyor, çaresiz bir ağlayış bu...

"Yanlış yaptığımın farkındayım ama kendime söz geçiremiyorum. Çocuklarımın da benim gibi mutsuz yetişmelerini, benim gibi mahzun olmalarını hiç istemiyorum. Nasıl bir çıkmazdayım, bilmem anlatabildim mi? Bir kurtuluş yok gibi geliyor bana. Hocam, lütfen içimdeki kötülükten kurtarın beni. Ben böyle annesine bile kem gözle bakan biri olmak istemiyorum. Dünyada en zor şey insanın kendine kızmasıymış. Kötü olmak, kötü biri olduğumu düşünmek zor geliyor bana. Annemin kocasına düşkünlüğünü kıskandığımı biliyorum ama yine de içimdeki bu kötülüğü durdu-ramıyorum. Düşüncelerimi durdurmaya gücüm yetmiyor."

"Sadece senin değil, duygularımızı ve düşüncelerimizi yok etmeye hiçbirimizin gücü yetmez."

"Gücüm yetmezse ne yapacağım ben? O eve annemi de babamı ' da çağıran benim. Çağırmasam gelmeyecekler zaten ama hem çağırıyor hem ikisine de sinir oluyorum."

"Neler diyor sana düşüncelerin?"

"Ne diyecek, ikisine de kızıyor, ikisi için de hep kötü şeyler düşünüyorum. Size hep annemi anlattım ama aslında doğru dürüst bir babamız olmadı bizim. Adam hep kendi hayatını yaşadı. Yedi, içti, gezdi. Bir gün olsun bizimle ilgilenmedi. O hepimizden kaçtıkça annem daha çok üstüne düştü. Hâlâ da öyle. Gu r. ı

korkuyorum diye bizde kalıyorlar ama ikisinin de gözü ne beni görüyor ne çocuklarımı. Adam islediği saatle geliyor ya da hiç gelmiyor. Annem derseniz anlattım işte. Bütün hayatı babam. Ben aslında ikisinden de nefret ediyorum."

"Haklısın."

Bu sözümle sanki benim Kırmızı Odama bir bomba düşmüş gibi oluyor. Dehşet ve şaşkınlıkla bakıyor yüzüme.

"Haklısın mı dediniz?"

"Öyle dedim. Sen kendini haklı bulmuyor musun?"

"Ama onları ben çağırdım."

"Olsun. Biri annen, biri de baban. Senin bu dönem madem onlara ihtiyacın var, onlar da ellerinden geleni yapacaklar. Zaten taş taşıtmıyorsun insanlara. Eminim onları evde en iyi şekilde ağırlı-yorsundur."

"Lafı mı olur hocam, tabii ki elimden geleni yapıyorum ama yine de insan ana babasına kızınca kendini kötü hissediyor. Günah işlemiş gibi yani..."

"Biliyorum, ben de tam olarak bunları konuşmak istiyorum seninle. Bir çocuk neden mahzun olur? Ya itilip kakılmış, dövülmüş sövülmüştür, ya karnı açtır, üşümüştür, onu ısıtacak, yedirip içirecek, koruyacak kollayacak kimsesi yoktur ya da en çok da onu sevecek, başını okşayacak, bağrına basacak, ona kendini çok değerli hissettirecek, her ne olursa olsun ondan vazgeçmeyecek bir anası babası, yani sahibi yoktur. Bütün dikkati babaya yönelmiş, onu mutlu etmeye çalışan, gözü sizi görmeyen bir anneden dünyaya gelmişsiniz. Baba zaten evde yok. O evde siz sanki fazlalıkmışsınız. Öyle ki, kendiniz için bir şey istemeye bile korkar olmuşsunuz. Bir çocuk için bunları yaşamak hiç kolay değil Selma."

İçinde yaşadıkları ortamdaki duyguları en iyi çocuklar hissederler. Adeta o duyguları bütün hücreleriyle emerler. Onların gönül gözleri açıktır. Sevilip sevilmediklerini, o evde önemli ve değerli olup olmadıklarını hemen, şıp diye anlar ve davranışlarım ona göre düzenlerler. Sanki biri onlara o evde yaşamayı sürdürmek için ne yapmaları gerektiğini tek tek anlatmış gibi o eve uygun bir davranış kalıbının içine giriverirler.

Çocukken sevilmeyen insanların gözlerinin ışığı sönük olur.. Anneleri, benim çocuklarım neden bu kadar mahzun diye bir kere olsun kendine sormamış, çocukların sorumluluklarını üstlenmemiş, onlara hiç sahip çıkmamış. Anne onları değil, çocuklar anneyi mutlu etmeye çalışmış ama anne onu bile fark etmemiş.

Şimdi gel de böyle bir anneye kızma.

Reddedildikçe bağlanırlar

Hiç şikâyet etmeden, hiç vazgeçmeden birine kul köle olarak yaşayanların tek bir hedefi vardır; efendilerini mutlu etmek, ondan onay alabilmek, ondan alman onayı sevgi belirtisi olarak kabul edip sevildiklerine inanmak. Onay alamadıkça, reddedildikçe, istenmedikçe de ona daha çok bağlanmak. Eşlerine köle gibi bağlanan kadınların geçmişlerine gidersek, köle olmayı aslında doğdukları evlerde öğrendiklerini görürüz.

Selma'nm annesinin geçmişiyle ilgili hiçbir bilgim yok ama yine de bir tahmin yapmak gerekirse, o anneye de kimse sahip çıkmamış, o anne varlığım sadece bir başkasma hizmet ederek, bir başkasım memnun ederek gösterebilmiştir. Kendini onaylamıyor ki kendinden doğan çocukları önemseyebilsin, sevebilsin.

Bu durum kuşaklar boyu birbirine aktarılarak uzayıp giden bir zincir oluşturur. Anne ve çocuklar da o zincirin halkalarıdır. Eğer bu zincirin son halkasını zincirden ayıramazsak kuşaklar boyu sürüp gitmeye, yeni doğan çocukların da kaderi olmaya devam edecektir.

"Artık çocuk değilsin Selma. Senin bir sahibe ihtiyacın yok ama seni seven bir aileye, dostlara, arkadaşlara ihtiyacm var. Bir an önce üzerine kara bulut gibi çöken bu korkulardan kurtulmalısın. Bunun için de önce o korkunun kaynağını görmeliyiz. Belli ki kendini yalnız ve güvensiz hissediyorsun, yani başkalarının yardımına, desteğine ihtiyacm var. Bu ihtiyaç bugünün değil geçmişin ihtiyacı, geçmişin korkuları. Bunları zamanında çözemediğin için bugüne taşımışsın. İnan bana evde yalnız kalırsan hissedeceğin korku duygusu, annen baban yanındayken hissettiklerin Kadar güçlü değil. Ailene olan öfkenle yüzleşmedikçe, içinde kopan fırtınalara kulak vermedikçe, annen baban yerine kendini suçlamaya devam ettikçe de peşini bırakmayacak."

Hatalarını yüzüne vurmam gerekirken onu teselli edercesine konuşmam karşısında inanmaz gözlerle bakıyor yüzüme.

Duygusal ihmal ,

Selma ve kardeşi anne babaları tarafından duygusal ihmale uğramış çocuklar. Sevilmemiş, önemsenmemiş, sahiplenilmemişler. Maddi

ihtiyaçları bile doğru dürüst giderilmemiş. Var olduklarını o evde kimseye gösterememişler. Anne baba yok saymış onları. Hatta torunlarını bile gözleri görmüyor. Çok sevildikleri, önemsendikleri, anne babalarımn üzerine titrediği bir evde doğsalardı, arada bir aç da kalsalar, ayakkabıları su da alsa, şimdi bambaşka insanlar olacaklardı.

"Kendini suçlamaktan vazgeç. O evde mağdur olan, duygusal ihmale uğrayan sizsiniz. Bunun duygusal dünyalarınızda bir karşılığının olması çok doğal değil mi? Artık hayatla kendin için mücadele etmelisin. Çocuklarına iyi bir anne, iyi bir eş, yaptığı işin hakkım veren başarılı bir kadın olmalısın. Bir an önce annen ve babanla konuş, yüzleş onlarla. Duygularım içine gömmekten vazgeç. Sonra da al çocuklarını, kocanın yanma dön. Birlikte yaşamanın yollarım arayın. Kendini bu ıstırabın içine hapsetmekten vazgeç. Çareyi başkalarmda arama. Çare her zaman bizim içimizde. Çocukların için de bu böyle. Mutsuz, korku dolu bir anneyle ve babalarından uzakta yaşamaktansa, maddi olarak daha çok zorlansamz da birlikte olmayı seçin."

Birkaç seans daha konuşuyoruz Selma ile. Giderek kendi gerçeklerini görüyor ve anlamaya başlıyor. Ona "Ya bu hayatı böy-lece kabul edecek, ömür boyu sızlanıp duracaksın, ya da bir an önce ayağa kalkıp kendin için, çocukların için mücadele edeceksin hayatla" diyorum. Kimse yokken hissettiği korkuları tekrar tekrar anlatıyor bana. Her anlatışında o korkunun yavaş yavaş eridiğini ikimiz de görüyoruz.

Önce bir kreşe temizlikçi olarak girdi Selma, bunun karşılığında çocuklarım okula ücretsiz kabul ettiler. Ertesi yıl idareci kadrosuna aldılar onu. Şimdi okulun en yetkili kişisi oldu, yani kreşin sahibi okulu Selma'ya emanet etti. Eşi ise aynı okulun tedarikçisi.

O günden sonra bir daha memlekete gitmedi. Hâlâ arada bir kız kardeşiyle eski günleri konuşup ağlıyorlarmış ama bu ağlaşmalar çok iyi geliyormuş ikisine de. "Kendimize hiç kızmıyoruz artık" diyor.

OceanofPDF.com

Mutsuz Annelerin Mutsuz Çocukları

Annelik zor zanaattır, anne olanlar bunu kendi deneyimlerinden bilirler. Hep söylerim, "Çocukların kaderini en çok anneler yazar." Bir çocuğun nasıl bir annenin kucağına doğacağı her şeyden daha önemlidir, çünkü dünyayı annelerimiz üzerinden tamr ve hayata annelerimizin baktığı pencereden bakarız.

Doğduğumuz gün öğrenmeye ve tatmaya başladığımız olumlu olumsuz bütün duyguları, tıpkı memelerinden emdiğimiz süt gibi, annelerimizin ruhundan adeta emeriz. Yeni doğmuş, annesinin kucağında oturan bir çocuğa bakın, ona bir şeyler söyleyin, el çırpın, gürültü yapın, korkutun, bakın bakalım ne oluyor? O çocuk size nasıl tepki vereceğine -ağlasın mı gülsün mü, korksun mu korkmasın mı- annesinin yüzüne bakarak karar verir. Anne gülüyorsa o da güler, anne korkmuşsa o da korkar.

Anne huzurluysa, keyifliyse, gülüyorsa, kaşları çatık değilse çocukların ihtiyaçları da giderildiyse o çocuklar huzurlu çocuklardır.

Çocukların yaşadığı evde kavga gürültü yoksa insanlar o evde alçak sesle konuşuyorlarsa o çocuklar da gelecekte sessiz ve sakin insanlar olurlar.

Anne eğer çocuğuyla yeterince ilgilenmiyor, onun bedensel ihtiyaçlarım karşılasa bile duygusal olarak aç bırakıyorsa o çocuklar annenin eteğinden ayrılmazlar. Hatta "Aman sormayın, bu çocuk da iyice bana düştü, eteğimden ayrılmıyor, banyoya bile giremiyorum" diyorsa bir anne, o çocuk huzursuzdur, aradığı güven duygusunu anneden bir türlü alamamıştır. Anne çocuktan sıkıldıkça, onu ittikçe, kendinden uzaklaştırmaya çalıştıkça, o çocuk anneye zamk gibi yapışır.

Annelerinin çocuklarından beklentileri de çok önemlidir, öyle önemlidir ki, çocuk eğer gelecekte annesinin beklentilerini karşılayamazsa kendini hep eksik ve başarısız hisseder. Bu anneler genelde kendi hayallerini gerçekleştirememiş, hayatta aradığını bulamamış, mutsuz annelerdir.

O anneleri de mutsuz eden, bağrına basmayan, duygusal ihtiyaçlarını doyurmayan anneanneler, nineler, daha büyük nineler vardır. Yani bu zincir

uzayıp gider. Tabii bir de o annelerin eşleri, yani babalar vardır. Eşini mutlu etmek bir yana, perişan eden babalar... O babalar eşleriyle birlikte çocuklarını da perişan ettiklerini bilmezler mi acaba?

Pınar odama girince sessizce karşımdaki koltuğa oturuyor. 0 koltuğa oturan nicesi gibi, elini kolunu nereye koyacağını şaşırıyor önce. Kucağından ayırmadığı çantasının kulpuyla oynuyor bir süre. Ve nice hasta gibi, sözün kilidini ilk önce benim açmamı bekliyor. Bense bu suskunluğu, onu incelemek için bir fırsat olarak görüyorum. Pınar ise, çantanın kulpundan medet umarcasma mıncıklayıp duruyor. Biraz daha oynarsa gidecek güzelim çanta ama o farkında bile değil. Bakıyorum olmayacak, önümde duran bardaktan bir yudum su alıp öksürüyorum, orada olduğumu duyurmam lazım. Evet, mesajımı aldı. Orada ve onu dinlemek üzere olduğumu biliyor. Birden şaşkınlıkla bakıyor yüzüme, çantanm sapıyla uğraşmayı bırakıyor.

"Affedersiniz hocam. Bir an ne diyeceğimi bilemedim de..."

"Ziyam yok Pınar, seni dinliyorum."

"Annemle babam biz henüz çok küçükken ayrıldılar. Annem, babamın akrabalarıyla bir türlü düzen tutturamadı, sevmedi onları; oysa pek sık görüşmezdik zaten onlarla. Babam ayrılmayalım diye çok uğraştı ama ne de olsa onlar babamın annesi, babası, ablası... Et tırnaktan ayrılır mı? Sonunda ne kadar uğraşırsa uğraşsın annemi ikna edemedi ve ayrıldılar. Biz abimle beraber annemde kaldık. Sonradan, sanırım 2-3 yıl sonra babam tekrar evlendi ve bizimle ilişkisi iyice koptu. Aydan aya bize nafaka öderdi, o kadar."

Susun: Anneniz üzülüyor

"Bu süreçte annem hep çok mutsuzdu. Nc kendi güldü ne de bizi güldürdü. O kadar mutsuzdu ki, biz abimle çocukluğumuzdan beri her sorunumuzu, aman annem üzülmesin diye kendimiz halletmeye çalıştık, çünkü annem kızardı bize, 'Zaten çok üzgünüm, bir de siz üzmeyin beni' derdi."

Ne kadar ağır bir sorumluluk y üklemiş çocukların üstüne.

"Bizler annemiz üzülmesin diye açsak tokuz diyen, kıyafetimiz yoksa sorun değil, bana yetiyor diyen çocuklardık. Yeter ki annemiz üzülmesin diye aç yattığımız, yırtık önlükle okula gittiğimiz, arkadaşlarımız şeker alıp yerken bizim onlara uzaktan baktığımız günler çok olmuştur."

Ne kötü... Mutsuz annelerden çok korkarım ben, çünkü mutsuzluk insanları bencilleştirir, ben mutlu olmadım, öyleyse kimse olmasm diye düşünmeye başlarlar. Kendi çocukları da olsa, gülen, kahkaha atan, gezen, tozan herkes onların hayatım çalıyormuş gibi hisseder ve çevrelerinde mutlu insan görmek istemezler.

Ülkemizde anne babaların çocuklarına kendileri için yaptıkları fedakârlıkları sürekli hatırlatma, başlarına kakma gibi bir huyları vardır. "Senin için saçımı süpürge ettim", "Sana şu kadar para harcadım"... Hatta iş "Seni dokuz ay karnımda taşıdım"a kadar varır. Oysa çocuk yetiştirmenin fedakârlık gerektirdiğini herkes bilir. Dünyaya getirdiğin o savunmasız çocuğun sorumluluğunu almaktan daha doğal ne var ki...

"Eğer beraber çarşıya alışverişe gittiysek bize değil de anneme bir şeyler alınsın, yeter ki biraz yüzü gülsün derdik. Harçlık istemez, annem yatıyorsa peynir ekmekle idare eder, eve gelirken acaba annem yine ağlıyor mu diye korkarak gelirdik. Annem hep 'Biz bir aileyiz, her zorluğu birlikte yenmeliyiz, onun için de birbirimize kenetlenmeliyiz' derdi. Biz abimle o sözü öyle bir yazmışız ki beynimize, bir kenetlendik, pir kenetlendik. Hâlâ ikimiz de bekârız. Hayatımıza kimseleri alamadık. İnanm buralara gelene kadar, hayatla dişimizle tırnağımızla mücadele ettik. İkimiz de çok çalıştık, ailemize yük olmayalım diye üniversitede devletten burs aldık, derken çok şükür işsiz kalmadık. İkimizin de severek çalıştığımız bir işimiz oldu."

Demek ikisi de hâlâ evlenmedi. Belki de anneyi mutlu etme işine hâlâ devam ediyorlar

Annem güzel, biz çirkin

"Ancak ne yaparsak yapalım, anneme bunların hiçbiri yetmedi. Önce, 'Çalıştınız da ne oldu, hâlâ bir eviniz bile yok' dedi. Sonra buna bir de araba

eklendi. Herkesin çocukları nerelere gelmişti, biz hâlâ bir aile bile kuramamıştık. Tembeldik, akılsızdık... Öyle tek işle olacak işler değildi bunlar. Gerekirse kendimize ikinci bir iş bulmalıydık. Hep ama hep suçladı bizi. Ne yaparsak yapalım, kendimizi anneme bir türlü beğendiremedik. Ama biz bir gün olsun annemize dönüp de 'Evde oturup ağlayacağına, sen de kendine bir iş bul da çalış' demedik. Bunları söylemek aklımızdan bile geçmedi zaten."

İnsan mağduriyetin ardına gizlenip nasıl da küçük bir zorba haline gelebiliyor, herkesi sadece kendisine hizmet eder, onun rahatım düşünür bir konuma getirebiliyor. Yam başınızda sürekli mağdur olduğunu söyleyen biri varsa, siz ağzınızı bile açamazsınız. "Başım ağrıyor" bile diyemezsiniz. Çünkü mutlaka onunki sizinkinden fazla ağrıyordun Mutsuzluk, mağduriyet psikolojisi zamanla inşam çevresindekileri sömürür hale getirir. Herkes suçluluk duygusundan kurtulmak için verdikçe verir, hep alttan alır. İşte mağdur da iktidarım böyle kurar!

"30 yaşma geldim, hâlâ annem çocukmuşum gibi tepemden ayrılmıyor. Her şeyimi sorun edip surat asıyor. Bunlar olmasın diye çocukluğumdan beri sorunlarımı kendim halletmekten çok yoruldum. Çocukluğum diyorum ama gerçekten ben ve abim çocuk olabildik mi, bunu da bilmiyorum. Annemin benim sorunuma benden büyük tepkiler göstermesini, bir şey olsa benden çok korkmasını, üzülmesini kaldıramıyorum artık. Çocukluğumdan beri en büyük hayalim kendime ait bir evim olmasıydı. Kapıları kapatıp özgürlüğü doya doya orada yaşamak isterdin’ < ¡eldin diyen yok, gittin diyen yok, her bahaneyle surat asan yok, ama olmadı."

"Yalnız kalmak istemiyor"

"Son bir senedir annemde yalnız kalamama korkusu başladı. Bu yaşımda iş dışında asla evden çıkamıyorum. İş yemeklerinde dahi arayıp hemen eve geliyorsun diyor. Ona derdimi bir türlü anlatamıyorum. Zaten öyle gezip tozmaya pek meraklı değilim, biraz da bu yüzden evde kalacağım galiba. Hem aile kurun bir an önce, diyor hem de peşimizi bırakmıyor. Gelmezsek kıyameti koparıyor, siz ne biçim evlatsınız, ben sizi tek başıma yetiştirene kadar neler çektim, evde hasta anneniz var, siz bana doğru dürüst şefkat bile göstermiyorsunuz diyor. Sanki o şefkati biz annemizden gördük de..."

Bu söylediklerine ve yaptıklarına eminim kendisi de inanıyor-dur, çünkü dünyaya sadece kendi küçük penceresinden bakmaya öyle alışmış ki...

"'Anne sen hastasın. Seni hemen doktora götürelim, bak sen de hastayım diyorsun zaten' dediğimizde, bunu da kabul etmiyor. Bunun bir hastalık olduğunun farkında aslında ama iyi olmaya, bundan kurtulmaya da niyeti yok. 'E, n'apalım yani, hep başında mı oturalım?' dediğimizde bize çok kızıyor. Bu sefer de ölsem de kurtulsam diye ağlamaya başlıyor. Yalnız kalmak istemiyor."

Çürümek

"Sonunda abim paçayı kurtardı, işi nedeniyle uzak bir yere taşındı ama ben öylece kaldım. Sonunda bende öfke nöbetleri başladı. Tedavi olmayan kişiler, annem gibi insanlar yanmdakini daha beter hasta ediyor. Bunun da farkındayım. Bu sinir anlarında kendimi tanıyamıyorum, her şeyi kırıp dökmek, parçalamak istiyorum. Kendimi çürümüş gibi hissediyorum. Sanki elim, kolum, bedenim, kalbim her yerim çürümüş. Bağırmak istiyorum, sesim çıkmıyor. Elim ayağım zangır zangır titriyor. Dayanamıyorum ar-ük. Bir yandan da hayatım için, özgürlüğüm için mücadele etmem gerekiyor. Onu da biliyorum. Sizce her şey normal de ben kötü bS* evlat mıyım?"

Pmar'm yaşadığı bu sorunu Türkiye'mizde pek çok çocuk ve genç yaşıyor. Anneler iyi niyetle de olsa "Ben hayatımı sîzler için feda ettim, ben sizlerle ayaktayım yoksa çoktan ölür giderdim, siz benim yaşama sebebimsiniz" ya da "Zaten yorgunum, üzgünüm, bir de siz üzmeyin beni" gibi sözlerle aslında çocuklarının sırtına taşıyamayacakları kadar ağır yükler yüklüyorlar. Zamanla o evlerde roller değişiyor. Çocuklar anne oluyor, anneler de çocuk.

Zaman ne anneleri büyütüyor ne de çocuklara çocukluklarını yaşatıyor. Böylece çocukların bir annenin evladı olma, çocuk olma, hayatın içinde en çok ihtiyaç duydukları güven duygusunu yaşama şansları da ellerinden alınmış oluyor. O anneler de gelişemiyor, güçlenemiyor, köreliyor ve kısır kalıyorlar. Çocuklarına bağımlı, hayat mücadelesini çoktan unutmuş, gücü sadece çocuklarından alan, onlar yuvadan uçmaya kalktığında bundan çok korkan, bencil, mutsuz kadınlara dönüşüyorlar.

Hayat çalışana bonkör

Biz insanlar kendimiz için bir şeyler yapmaz, kendimizin ve çocuklarımızın sorumluluğunu almaz, sırtımızı birilerine dayayarak rahat edeceğimizi umar, hayata teslim olursak hayat bize inanın hiçbir şey vermez. Hayat çalışana, mücadele edene, korkularma teslim olmayana, her sefer yenilse de yine ayağa kalkıp kaldığı yerden mücadeleye devam edenlere bonkördür.

Bu durum sadece biz insanlar için değil, bütün canlılar için ge-çerlidir. Zayıfı hiç sevmez hayat ama zayıf olduğunu bilip güçlenmeye çalışanı, umudunu kesmeyeni, hayata tutunmak için çırpmanı çok sever. Bütün kapıları böylelerine birer birer açıverir.

Mutluluğa gelince; mutluluk aranmadan bulunmaz. Siz onun peşine düşecek, onu bucak bucak, her yerde arayacaksınız ki bula-bilesiniz. Öyle oturduğumuz yerden mutluluk bize gelmez. Dünya adlı bu gezegende her birimizi mutlu ya da mutsuz edecek öyle çok şey var ki... Mutlu olmanın da bahanesi çok, mutsuz olmanın d

Hani Pınar bana sormuştu ya "Ben kötü bir evlat mıyım?" diye... Elbette hayır, o harika bir evlat. Abisi de öyle. Onlar gibi çocuklar dostlar başına.

Babaları belli ki pek hayatlarında yok. Anne ise mutsuz bir kadın. Bir öfkeyle eşinden ayrılırken kendini, geleceğini ve çocuklarını hiç düşünmemiş. Ben nasıl biriyim, yalnız ayakta durabilir, çocuklarımın sorumluluğunu yalnız başıma alabilir miyim dememiş. Sonra da hem kendisi hem de çocuklar perişan olmuş.

Mutsuzluk tıpkı virüs gibi bulaşıcıdır. Mutsuz, hep üzgün, sık sık ağlayan bir anneyle büyümek bütün çocuklar için büyük bir şanssızlıktır. Ancak her şeye rağmen Pınar ve abisi kendi ayakları üzerinde durabilmek, hayatla çocuk yaşlarmdan itibaren tek başlarına mücadele etmek, bir an önce okuyup iş güç sahibi olmak için ellerinden geleni yapmışlar.

Pınar[7] a bunları tek tek söyledim ve anladım ki ona bugüne kadar çok başarılı olduğunu söyleyen ilk kişi bendim. Tuhaf değil mi? Sevdikleri bazen inşam ne kadar değersizleştirebiliyor. Eksiklerini, yanlışlarını şıp diye görürken başarılarım, olumlu özelliklerini hep görmezden geliyorlar.

Benim hastalarıma en sık önerim hep şu olmuştur; iyi insan olun, eşinizden, çevrenizden, yakınlarınızdan, hele anne babanızdan, arkadaşlarınızdan, çoluk çocuğunuzdan ilgiyi, sevgiyi, şefkati ve merhameti hiç esirgemeyin. Ancak hayaünızdaki önceliği asla kimseye vermeyin. Önceliğiniz hep siz olun. Yetişkin bireyler olduğumuzda bizim sahibimiz hep biz olmalıyız. Doğa, bizleri çocukken anne babalarımıza, sonra da kendimize emanet eder. Bu emanete hıyanet edenleri de affetmez.

Mutsuz birini siz ne yaparsanız yapın mutlu edemezsiniz. Sadece onun mutsuzluğuna ortak olursunuz. Bütün mutsuz insanlarda durum hep böyledir. Mutlu, enerjik, yaşama sevinci olan, gezmek, eğlenmek, sosyalleşmek isteyen kişilere tahammül edemezler. Büyük ihtimalle bu yüzden yakınlarına her bahaneyle kızar ve suçlarlar. Ancak bütün bunları kötü niyetle yapmazlar. Mutlu insanı anlayamaz, içlerinde hissedemez, onlarla empati kuramazlar. Tam tersine hep başkaları onları anlasm, onlar için üzül-sürt, onların dertlerine ortak olsun, onlarla dertlensin isterler, Yam mutlu insana tahammül edemez, çevresindekilerin de mutsuz masını beklerler.

Sevinmek, heyecanlanmak, bir şeyler yapmaktan zevk almak, bu mutsuzlukla mücadele etmek gibi bir hevesleri yoktur. İçlerinden bunu bilirler, çünkü mutsuzlukla mücadele etmek emek ister.

Samrım Pınar'm annesinin de ne mücadele etmeye gücü ne de niyeti var. Ancak bu durum böyle devam ederse, yakında Pınar da mutsuzlar kervanına kaülacak.

Bunları da tek tek anlatıyorum Pınar'a. Bunları anlatırken yıllar önce bana gelen bir albayın eşi geliyor aklıma.

"Şimdi sana bir hikâye anlatacağım. Yıllar önce bir albay bana eşini getiriyordu. Eşi evde yalnız kalmaktan çok korkuyor, bu yüzden de eşini işyerinde bile bunaltıyor, ona telefon edip ağlıyor, bir an önce eve gelmesini istiyordu. Henüz tedavinin başmdaydık ve albay ne yapacağım şaşırmıştı. Ertesi hafta randevuya gelmediler. Merak edip aradım, ne oldu, niye gelmiyorsunuz diye. Meğer albay aniden kalp krizinden vefat etmiş. 'Sen yalmz mı kaldın?' dedim, 'Mecburen' dedi. Daha sonra birkaç kez daha telefonlaştık Adile Hanım'la. Eşinin ani ölümünden çok etkilenmişti,

sürekli ağhyordu ama artık o evde yalnız kalmak onu korkutmuyordu. Daha sonra öğrendim ki, çocuklarına bakabilmek için terzüiğe başlamış."

"Aferin kadına, hiç olmazsa çocuklarını sefil etmemek için bir şeyler yapmış."

"Eğer mecbur kalmasa bunların hiçbirini yapmayacaktı. Senin annen hiçbir şeye mecbur kalmadı galiba."

"Haklısınız, kalmadı çünkü biz annem üzülmesin, annem zorlanmasın diye önceden babamın yaptığı her şeyi üstlendik. Hatta bankaya bile gitmek istemez, siz benim yerime ne gerekiyorsa yapıverin derdi ama bankacılar onun imzası olmadan bize para vermiyorlardı. Annemi bankaya götürmek bile hadise haline geliyordu bizim evde. Yanlış mı yapmışız?"

"Siz o zaman kaç yaşlarmdaydınız?"

"Henüz ergendik ikimiz de."

"O yaşınızda doğruyu yanlışı nereden bileceksiniz? Anneniz üzülmesin diye ne gerekiyorsa yapmışsınız. Hatta belki de yapamadıklarınız için bile anneniz size sitem etmiştir."

"Ab tam da öyleydi. Sabah okula gidiyoruz, eve döndüğümüzde annem hâlâ yatakta. Ev darmadağınık. Ne yapacağımızı şaşırır, mutfağa girip karnımızı doyurmanın yollarını arardık. Kızardı bize."

"Neden?"

"Neden önce odalarımızı toplamıyoruz diye kızardı işte."

"Yemek bile yapmaz mıydı?"

"Akşamüstü kalkar yemek yapardı ama markete gidip evin ihtiyaçlarım almayı bile bizden beklerdi."

"Şimdi durum nasıl?"

"Değişen bir şey yok. Hafta sonları markete gidip bir haftalık yiyecek filan alırım ben."

"Annen hiç sokağa çıkmaz mı?"

"Arada bir kuaföre gider, bir iki komşusu var, arada bir de onlara gider. Akşam da televizyon seyreder."

"Oh ne âlâ" diyorum içimden. Nasıl olsa her şeyi yapan var. Kızırun evlenip gitmesini istememekte haklı!

"Senin erkek arkadaşm yok mu?"

"Olamadı ki..."

"Neden?"

"Çocukluğumdan beri annem benim eve geliş saatlerimi bilir ve beni pencerenin önünde bekler. Biraz geç kalsam mahalleyi ayağa kaldırır."

"Hâlâ öyle mi?"

"Pek değü. Bir yıldır işyerimde tamşüğım bir erkek arkadaşım var ama annem bilmiyor. Arada bir iş yemeği bahanesiyle buluşuyoruz. Annem duysa kıyameti koparır."

"Ne der?"

"Ne diyecek... Beni burada bırakın, siz keyfinize bakın. Ben de öleyim bari filan der."

İçimden öyle bir gülme geliyor ki, daha fazla tutamıyorum kendimi ve başlıyorum gülmeye, çünkü Pınar bütün bunları son derece normal bir şeymiş gibi anlatıyor. Ben gülünce şaşkınlıkta bakıyor yüzüme.

Kızcağızı ne hale getirmiş, kendi hayatını gözü hiç görmüyor. Kör etmiş kızı.

"Madem annen evde yalmz kalamıyor, sen işe gidince ne yapıyor? Bari ayrıl işten, otur annenin dizinin dibinde."

"Yok artık..."

"O zaman artık sana gelenler gelince öfkeden evin duvarlarını filan da yıkarsın sen."

Bu sefer birlikte gülüyoruz. Önce uzun uzun gülüp sonra ağlıyor ama galiba artık bir şeyleri gördü gözü. Ben sessizce bekliyorum. Kâğıt mendillerden üç dört tane ancak yetiyor gözyaşlarını silmeye. Sonra hafif bir sesle ve önüne bakarak konuşmaya başlıyor.

"Bende de suç var değil mi?"

"Seninki suç değil, teslimiyet. Çocukken başlayan bu teslimiyeti görmek de, onu kırmak da zordur ama artık bunlardan kurtulma zamanı."

"Ama annem gerçekten çok üzülür."

"Haklısın, ben olsam ben de üzülürüm. Bu düzen bozulsun istemem. Ama sen annen değilsin. Sen onun çocuğusun, onun bir uzantısı değil. Özgür yaşamak senin de hakkın. Burada en önemli şey senin kararlı durmandır. Sen aldığın kararları uygularken tereddüt gösterirsen, annen bunu çok fena kullanır, çünkü eski düzene dönmek için ona bir ışık yakmış olursun. Ancak kararlı davranırsan, işte o zaman annen de bu yeni duruma adapte olabilmek için bütün gücünü seferber eder. Adile Hanım'm hikâyesini bükere daha hatırla istersen. Eşi ölmeseydi, bir ümit ışığı olsaydı, o şimdiki Adile Hanım olabilir miydi?"

"Olamazdı değil mi?"

"Olamazdı tabii... Üstelik şimdi o kendine güvenen, hayatla mücadele eden bir kadın. Ne eski depresyonları kaldı ne de eski korkuları."

"Olan zavallı albaya olmuş."

"Biraz daha böyle devam edersen bu sefer de olan sana olacak. Bunun farkmdasın değil mi?"

"Hı İn" diyerek başını sallıyor.

"Bütün bunları yaparken annene çok şefkatli davran. Ona hep güzel şeyler söyle, yücelt, öv onu. Sakın bu olanlarda suçlu arama. Hayat bazen böyle köşelere sıkıştırır bizi. O köşelerden çıkamadığımız zaman hepimiz bir suçlu ararız. Oysa burada yapılması gereken bu durumun suçlusunu bulmak değil, olayı çözmektir. Evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hem de nasıl. Ahmet'i çok seviyorum, o da beni."

"Ne güzel... Öyleyse şimdiden hayırlı olsun."

Gitmeden önce bana sıkı sıkı sarılıyor. Ben de ona. Umarım çok mutlu olur.

OceanofPDF.com

Yara Bandı

Ceylan otuzlu yaşlarda, genç bir kadın. Karşımdaki koltukta otururken titreyen ellerini benim görmemi istemezmiş gibi saklamaya çalışıyor.

"Hoş geldin Ceylan!"

"Hoş bulduk hocam, son günlerde, özellikle bir şeylere üzülürsem ya da heyecanlanırsam aniden elim ayağım titremeye başlıyor. Öyle çok titriyor ki bunu durduramıyorum ve herkes görüyor. İnsanlar 'Neyin var, hasta mısın?' filan diye sormaya başlayınca ne diyeceğimi bilemiyorum."

İlk heyecanı geçti sanki, şimdi biraz daha rahatladı. Evet, elleri daha az titriyor artık. Gencecik bir kadının bu el titremesinden rahatsız olması çok doğal.

"Ben üç çocuklu bir ailenin en küçük kızıyım, benden büyük iki ablam daha var. Ablalarımın ergenlik dönemleri çok zor geçti, annemi çok uğraştırdılar. Sonunda onlar toparladı ama sıra bana gelince annem ablalarıma gösterdiği ilgi ve şefkatin yarısını bile gösteremedi, çünkü gerçekten çok yorulmuştu. Okulda derslerim iyiydi ama arkadaşlarım, 'şişko, oburiks' diye dalga geçerlerdi benimle. Gerçekten de o zaman çok şişmandım. Parmak emmelerim de o zaman arttı."

Parmak emme, genelde bize anne çocuk ilişkisinde bir sorun olduğunu gösterir. Bunlar genelde anneye bağımlı ama ondan istediği sevgiyi, ilgiyi ve şefkati alamayan çocuklardır. Bu arada evde nasıl bir baba olduğu, babanın anneyle ve çocuklarla ilişkisinin nasıl olduğu da her zaman önemlidir.

"Hem benimle alay ederler hem de iş, ders notu istemeye, ödev yapmaya gelince herkes peşimde dolanırdı; sonrasında da yüzüme bakan olmazdı. Etrafımdaki herkesin ilgi çekici bir yanı vardı, kimi komik, kimi çok zeki, kimi de güzeldi. Ben hiçbiri değildim. İnsanlar ne sohbetimden keyif alıyor ne söylediklerimi ciddiye alıyor ne de beni güzel buluyorlardı. Annem zaten sürekli, 'Seni kim ne yapsın?' deyip duruyordu."

Annelerimizin kızıverince söylediği bu sözler, nasıl da hiç çıkmıyor aklımızdan. Kim bilir annesi ona, bunun yamnda ne güzel şeyler de söyledi, eminim bunların hiçbiri akimda kalmamıştır. Nedeni de çok basit, bu sözler bizi öyle yaralar, canımızı öyle yakar ki, zihnimiz onları büyük harflerle yazar, öyle olunca da bir türlü unutulmaz.

Babam zor kurtarırdı

"Annem kilolarıma kafayı takmıştı, evde türlü türlü yemekler pişiriyor, kardeşlerim onları büyük bir keyifle yerken benim önüme sadece bir kaşık çorba koyuyordu. Annem yemekleri benden sakındıkça daha çok yiyesim gelir, çekmeceme sakladığım ne kadar abur cubur varsa gece kalkar onları yerdim. Tabii annemin o çekmeceyi fark etmesi uzun sürmedi, beni öyle döverdi ki babam zor alırdı elinden. Ardından da söylenmeye başlar, 'Bu kızı, bu haliyle kim alacak?' diye bağırdıkça, ben de o sözlere iliklerime kadar inanırdım."

Çocukluk acılarımızın ayrı bir yeri vardır zihnimizde. Yaşadıkça çoğu şeyi unuturuz ama çocuklukta aldığımız yaralar bütün ihtişamıyla durur zihnimizde; çünkü o acılar, o zamanki inançlar, kırılmışlıklar, kişiliğimizin oluşmasında önemli bir rol oynarlar. Kişiliğimiz ise seçimlerimizi etkiler, yani kaderimizi yazar.

Büyükler hep çocuklara "Senin iyiliğin için" derler ya... Ama genellikle pek düşünmezler, gerçekten onun iyiliği için midir? Yoksa senin iyiliğin derken aslında kendilerini mi düşünüyorlardır? Bir insanın iyiliğini düşünmek onu istediğimiz gibi kırıp dökme hakkım verir mi bize? Ceylan'ın yeme isteğinin altında bir

hastalık, biyolojik ya da psikolojik bir neden olup olmadıfÇjfl* ^ bakılmamış. Kimsenin akima gelmemiş bu. Onun yerine mış, şiddet görmüş. Evde annesi, okulda akranları.

Akran zorbalığı çocukları eğitim hayatım yarıda bırakmaya hatta intihara kadar götürebilir. Ceylan ise kişiliğinin şekillendiril özgüven kazanması gereken bir çağda bedeni yüzünden aşağıianv \ yor. Onu bedeniyle barıştırması gereken annesi de bu konuda baf \

i

çekiyor. •

i

i

i

Suçu kendimde aradım

"Zamanla kimsenin beni istemeyeceğine öyle inandım ki lisedeyken kimin ne derdi, ne sorunu varsa yanında oldum, yardım ettim, hatta onlar uğruna saçımı süpürge ettim ki beni de yanlarına alsınlar, reddetmesinler. Üniversite yıllarında, yine kendimi feda etmeye hazırlandığım bir erkek arkadaşım benden hoşlandığım söyledi. Öyle sevindim, ona öyle inanmak istedim ki arkadaşlığımız süresince onun için elimden ne gelirse yaptım. Bir yandan da içimden 'Annem yanılmış, beni biri istedi işte' diyerek kendimi buna inandırmaya çalışıyordum ki bir gün onun başkalarıyla konuşurken benimle ilgili söylediklerini kulağımla duydum. Çocuk nasıl da kandırıyormuş beni..."

Ağlamaya başlıyor Ceylan. Gerçekten hazin bir hikâye! Kim bilir, o gün kendini nasıl aşağılanmış hissetmiştir. Sevilmek için her şeyi yapmaya hazır. Belki hayatı boyunca annesinin "Seni kim ne yapsın" sözünü haksız çıkarmak için yaşamış. Herhangi birinin onu beğenmesi, sevdiğini söylemesi yetmiş. Ben onu beğeniyor muyum, seviyor muyum diye sormak akima bile gelmemiş.

"Daha sonra pek çok erkek arkadaşım oldu ama bir daha kimseye güvenemedim. Erkeklerin her birine bir kulp taktım, hareketlerini kötüye yordum, sözlerini farklı yorumladım ve suçu hep kendimde aradım. Sonunda nasıl olduysa evlendim. Evliliği yürütebileceğime, bir erkeğin yıllarca bana tahammül edebileceğine hiç inanmıyordum ama kocam öyle ısrarlı oldu ki, ben de evlendim ama olmadı."

"Olmadı derken?"

"Olmadı işte... Eşime yetemedim."

"Eşime yetemedim ne demek? Bunu o mu söyledi sana?"

"Hayır, öyle demedi ama zamanla bana olan ilgisi azaldı. Aslında ayrılmayı da isteyen o değildi, bendim."

"Neden yaptın bunu?"

"İstenmediğim yerde daha fazla kalmak ağır geldi bana."

Sevilmediğini, bir gün nasıl olsa istenmeyeceğini, terk edileceğini düşünen insanlar, karşı taraf harekete geçmeden önce ben onu terk edeyim düşüncesiyle ilişkileri olmadık zamanda bitirirler. Ancak böyle yaparken bile aslında terk edilenin kendileri olduğunu düşünür ve çok acı çekerler. Bir insanın asla sevilmeyeceğine inanması baş edilmesi zor bir durumdur. Dünyaya karşı kuşkucu yapar insanı. Sevilmeye değer olmadığınıza, karşınızdaki insanın sizi sevdiği için değil de kullanmak için yanınızda durduğuna inanır ve sürekli "Bak işte yanılmamışım" diyebileceğiniz durumlar yaratmaya çalışırsınız. Sonuçta ilişki de sağlıksız bir hale gelir.

Çocukluk inançları nasıl da etkiliyor insamn kaderini...

O da gitti

"Yine yapayalmz kalmıştım. Çok zor zamanlarım oldu, derken yeni biriyle tanıştım. O da sevgilisi tarafmdan terk edilmişti ve çok üzgündü. Zamanla arkadaşlığımız ilerledi, ben yine onun yüzünü güldürebilmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadım, yani ona bir nevi yara bandı görevi yaptım, sıkıntılarını hafiflettim, onu güldürdüm ve ona âşık oldum. Bir gün bir de baktım, elinde bir ym zük var ve bana evlenme teklif ediyor, dünyalar benim oldu. Sanki geçmişe bir sünger çekmiştim, ona sonuna kadar inanmıştım. O arada bazı maddi sıkıntıları olduğunu söyledi bana, hiç tereddüt etmeden onun için bankadan krediler çektim, elimde ne kadar nakit para varsa verdim. Her şeye rağmen çok mutluydum, yakında evlenecektik, birlikte çalışır, borçlarımızı öderdik."

Eyvah, diyorum içimden, hikâyenin sonu belli oldu. Karşımda oturan kıza bakıyorum, üniversite mezunu, akıllı, cin gibi bir kız; eminim pek çok konuda aklını kullanabiliyor ama sıra duygusal konulara, yıllardır içini yiyen korkulara, saplantılara, takıntılara gelince, bildiği, geçmişte yaşadığı her şeyi unutup on iki yaşında bir ergen oluveriyor. Ve belli ki bunu fark eden insanlar da Ceylan'ı sömürüyorlar.

"Bir gün iş nedeniyle bir seyahate çıkması gerektiğini söyleyip gitti, sonra da bir süre aramadı beni. Bir gün eve bir kargo geldi, içinden ne çıksa beğenirsiniz; parmağındaki yüzük..."

Amma da insafsızmış! Bir telefon etmeye bile gerek görmemi}, nasıl da aşağılamış kızı. Dolandırıldığım anladım ama bu kadarına ben de pes diyorum doğrusu. Bana gelen kadınların hayatlarında genellikle baba, abi ya da sevgili, acımasız bir erkek figürü rol oynuyor ama Ceylan'a yapılan bu harekette acımasızlığın yam sıra, ahlaksızlık ve bayağılık da var.

"İşte hocam benim el ayak titremelerim de o zaman başladı, derken parmak emmelerim arttı, kalabalıklara giremez oldum/'

Böyle diyerek ağlamaya başlıyor. Anlıyorum onu, acısını ben de yüreğimde hissediyorum. Nasıl büyük bir hayal kırıklığı yaşadığım, ondan çok kendine lanet ettiğini anlıyorum.

"Bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir hocam? Ben bankacıyım. Akşama kadar hiç hata yapmadan büyük bir dikkatle çalışıyorum ama sıra gönül işlerine gelince dünyanın en aptal insanı oluyorum."

"Aptallık değil bu."

"Ya ne öyleyse? Yaşım da küçük değil artık, otuz yaşına geldim."

"Hepimizin zaman zaman yaptığı şeyler bunlar. Gönül işleri devreye girince aklımız, mantığımız bir süre devre dışı kalır. Sende de öyle olmuş ama bir farkla; sen yola çocukluk alışkanlıkların ve inançlarınla devam etmişsin."

"Nasıl yani?"

"Hani dedin ya, kimse beni sevmez, beğenmezdi, kendimi beğendirebilmek için herkesten daha fedakâr, daha iyi olmam gerekiyordu diye. Kendimizle barışık değilsek, kendimizi iyi tanımıyor, başkalarının gözüyle bakıyor ve acımasızca yargılıyorsak, hteiNcun alır gibi, asıl cezaları hep biz veririz kendimize, kendi canımızı yakacak kararlan, seçimleri başkası değil biz alırız. Aynı davranışları, aynı tepkileri vermekten bıkmaz usanmaz, bunlardan ders almak yerine, 'Daha önce olmadı ama bu sefer olacak' umuduyla, yolumuzu değiştirmeden aynı yolda yürümeye devam ederiz."

Dikkatle dinliyor beni. Umarım söylediklerimi anlar ve yolunu değiştirir.

"Dalıa ilk günden çocukluk inançların doğrultusunda bütün ilişkilerinde fedakârlık yapan, seni sevmesi için karşı tarafa adeta rüşvet veren, yara bandı görevi gören bir tutum sergilemiş ve hepsinde kaybetmişsin. Demek ki bu yol yanlış, yeni yollar aramalı, bunları öğrenmeli ve kendimi değiştirmeli, geliştirmeliyim diyememişsin. Umanm artık bu yanlışları görür ve yolunu değiştirirsin."

"Yeni bir Ceylan yarat diyorsunuz bana."

"Evet, öyle diyorum. Önceliği kendisine veren, kendiyle barışık, başkalarına gösterdiği saygıyı ve sevgiyi kendine de gösteren bir Ceylan."

Elimi sıkıp çıkarken bir umut ışığı görüyorum gözlerinde. "Tamam" der gibi başıyla beni selamlayarak gidiyor. İnamyorum ben ona. Hayat böyle işte... Bizi çok üzen, canımızı çok yakan, yüreğimizi acıtan olaylar bazen bir deniz feneri olup yol gösteriyor bize. Yaşadıkları bu kadar canım yakmasa aynı yoldan yürümeye, aym kaderi yaşamaya devam edecekti.

Bir süre sonra bir düğün davetiyesi geliyor Ceylan'dan. Seviniyorum.

OceanofPDF.com

Hayattan Ümidini Kesmiş, Hayalleriyle Yaşıyor

Hayatta bizi acıdan, öfkeden, hüzünden daha çok yoran şey her ne hissediyorsak bunları yaşayamamak, yok saymaktır. Yok saymak, bu duyguları derinlere doğru bastırmak, özellikle de çevreye hissettirmemektir. Bunlar öyle çok yorar ki bizi...

Üstelik ülkemizde yalnızca olumsuz duygular değil, aşk gibi, heyecan gibi, mutluluk ve sevinç gibi duyguları da çoğu zaman hakkıyla yaşayamıyoruz. Bizim kültürümüzde insanlarm, başlarına gelen olaylar, yaşadıkları kayıplar karşısında üzülmeleri, yas tutmaları doğal kabul edilir ve desteklenirken özellikle genç kızlarımızın ve kadınlarımızın mutlu olmaları ve bunu çevreye yansıtmaları pek hoş karşılanmaz.

Hal böyle olunca da zamanla duygularını ifade etmekten utanan, hatta onları pek tammayan yetişkinler haline geliyoruz. Kızlar ayıplanırız korkusuyla, erkekler ise ağırbaşlılıklarım korumak adına küçüklükten itibaren gerçek duygularını yaşayamıyorlar. Dışa vurulmayan duygularımız, ocağın üstünde kaynayan, kaynadıkça kabaran ve taşan süt gibi içimizde kabardıkça bize nedenini bilemediğimiz sıkıntılar olarak geri dönüyor.

Nasıl ki dünyayı duyu organlarımız sayesinde algılıyor; yani gözümüzle görüyor, kulağımızla duyuyor, ellerimizle dokunuyorsak, ruhumuz da var olduğunu duygularımız sayesinde anlıyor. Yani ruhumuz duygularımızla besleniyor. Hakkıyla yaşanmayan, bastırılan, yok sayılan her duygu ruhumuzu yoksullaştırıyor. Nihayetinde yavaş yavaş gergin, stresli, mutsuz ve asık suratlı yetişkinlere dönüşüyoruz.

Tüm duygularımızı olduğu gibi yaşamak toplu halde yaşayan ve içinde yaşadığı toplumun kurallarına uymak durumunda olan insan için zaten mümkün değil. Bir düzene, kontrole, disipline hepimizin ihtiyacı var. Bir toplum, bu düzen ve disiplinin kurallarındaki dengeyi ne kadar iyi gözetirse o toplumu oluşturan insanlar da kendilerini o kadar mutlu ve huzurlu hissederler.

Akay 22 yaşında, ne kadar çırpınsa da görülmeyen kadınlardan biri. Görülmüyor, çünkü bugüne kadar kendisi için yaşamamış, kendi istediği

gibi yönetememiş hayatı. Ona çocukluğundan beri başkalarım memnun etmek zorunda olduğu öğretilmiş.

"Mutsuzum hocam... Çok mutsuzum ama bunu bile kimselerle paylaşamıyorum. Paylaşmaya kalktığımda 'Senin yerinde olmak isteyen kaç kişi var farkında mısm? Sen böyle dersen başkaları ne yapsın? Nankörsün, elindekilerin kıymetini bilmiyorsun' gibi yanıtlar alıyorum. İnanın böyle hissetmemek için çok uğraştım ama olmadı. İnamr mısınız, bu cümleleri duya duya ben de inandım mutlu olmam gerektiğine ama bu işler zorla olmuyor ki..."

Bu cümleleri çok duyuyorum bizim insanımızdan. Bazen mutsuz olmak bile suç haline geliyor ve toplum tarafından kınanıyor. Oysa mutluluk ya da mutsuzluk insanın yüreğinde oluşur ya da oluşmaz. Akay'ın dediği gibi zorla olmaz yani.

El âlem ne der

"Ben küçükken yaşadığımız mahallede herkes birbirini tamrdı. O yüzden örnek kişiler olmak zorundaydık. Haylazlık yapmamız, sokakta rahatça oynamamız yasaktı. Allah korusun, böyle bir gaflete düşersek herkes arkamızdan konuşurdu. El âlemin ne diyeceği, bizim nasıl büyüdüğümüzden daha önemliydi anlayacağınız. Biz de etrafa örnek olmak, parmakla gösterilen çocuklar olmak için o kadar uğraştık ki, büyüyüp yetişkin olduğumuzda bir de baktık ki etrafı düşünmekten kendimizi unutmuşuz."

Nasıl da heyecanla anlatıyor yaşadıklarını...

"Bakmayın böyle anlattığıma, dışarıdan görseniz sana bu baskıyı yapan bu anne baba mı dersiniz. Ben de yeni yeni anlıyorum

zaten. O kadar gizli bir şekilde yapmışlar ki bu baskıyı, beUt*** lerini o kadar benim isteklerim gibi kabul ettirmişler ki banal fa kına varmadan zaten ben hayallerimi bile onların isteklerine kurmuşum. Onların hiçbir şey söylemesine gerek kalmamı^; ooia* masum olmuş ben suçlu. Onlar iyi anne baba, ben şımarık, meyi bilmeyen çocuk."

Aslında birbirini tanıyan insanların bir arada yaşadığı mahalleler bazen çok güven verir, ısıtır içinde yaşayanları ama bazen <ie o mahallelerin kendine göre kuralları, yani ayıpları, günahları öter Olmadık zamanda yardımına koşan insanlar bir anda kınaya*, aşağılayan, kara çalan el âlem oluverir.

Akay da belli ki çocukluğunu ve ilk gençliğini el âleme kurban vermiş.

"Şu yaşıma kadar ben hep başkaları için yaşadım hocam. Sevilmek, kabul görmek benim için o kadar önemliydi ki ve olduğum halimle sevilmeyeceğimden o kadar emindim ki ancak onların dediğini yaparsam, onların sevdiklerini sever, onların dinlediği müziği dinler, okuduğu kitabı okur, gittikleri yerlere gidersem beni severler sandım. Ama tüm bunlar için canımı dişime takıp çalışırken en önemli şeyi atladığımın sonradan farkına vardım: Başkalarının beni sevmesi için bu denli uğraşırken ben kendimi hiç sevmemişim ki hocam... Hatta, daha da ötesi kendimi tanımamışım bile. 'Ben kimim?' sorusunun her şeyiyle bana ait bir cevabı yok bende."

Akay ne güzel anlatıyor ülkemizin çocuklarımn çoğunun derdini. Bunca yıllık hekimim, bizim insammıza en zor gelen sorunun "Siz nasıl birisiniz?" sorusu olduğunu görünce önceleri çok şaşırmıştım bu duruma. Herkesin her şeyini bülbül gibi anlatır, sıra kendine gelince susar kalır bizim insanımız. Kendini tanımasma izin verilmez ki, ne yapacağı, nasıl biri olacağı ona aileler ve toplum tarafından adeta dikte ettirilir.

"Tahmin edebileceğiniz gibi bu durum 'asla olamayan' duygusal ilişkilerime de yansıdı. Benim bugüne kadar hiç duygusal ilişkim olmadı. Bırakın ilişkiyi; beni beğenen, tanımak istediğini, sevdiğini söyleyen bir Allah'ın kulu çıkmadı karşıma. Ben se* ui ı

ama onların bundan haberi bile olmadı ve bu yüzden çok acı çektiğimle kaldım. Kimse beni sevmeyince, ben âşık olduğum insanların beni sevdiğini hayal ettim hep. Hatta bazen o hayallere o kadar inandım ki gerçek hayattan koptum."

"Acı çekmekten yoruldum"

"Önceleri bu durumu hep çirkinliğime bağlardım. Güzel olmak için uğraşan biri değildim ben; onu bırakın, insan biraz bakımlı olur değil mi? O da yoktu bende. Çünkü o herkese örnek olmamız gereken mahallemizde bize süslenmenin kötü bir şey olduğu öğretildi. Kızlar süslenirse bir tek erkekler için süslenirdi ve bu da suçtu."

"Sahi bu yüzden mi hiç bakmadın kendine?"

"Bakmadım hocam. Saçımı taramaya bile korkar, saçlarımı ortadan ayırır, iki yamma iki toka takıp öyle gezerdim."

"Annen ya da baban da bu duruma bir şey demediler mi? Kızım ne bu halin diyen olmadı mı? Ya da sen hiç etrafına, etrafındaki kızlara bakmadın mı?"

"Baktım bakmasına da, bakımlı ve güzel kızlar için söylenenleri duyunca öyle olmaktan ödüm koptu."

"Ama şimdi çok hoş görünüyorsun."

"Artık bakıyorum kendime hocam, güzel olmak, daha da alımlı olmak için çaba sarf ediyorum ama sonuç değişmiyor. Beni yine beğenen olmuyor. Demek ki durum çirkin ya da güzel, iyi ya da kötü olmakla da ilgili değilmiş."

"Neyle ügiliymiş?"

"Onu da size sormaya geldim."

Güzel bir soru... Demek kendisini çirkin buluyor. Bakıyorum yüzüne, bakımlı, hoş bir kadın var karşımda. Ama beğenilme hissini yaşamamış hiç ve bunun nedenini bulamıyor.

"Çok yoruldum hocam... Kimsenin beni sevip beğenmemesinden; benimse sürekli birilerini beğenip hemen âşık olmamdan, bağlanıp sonrasında acı çekmekten çok yoruldum. Birilerinin benden hoşlanmasından umudu kestim ama artık ben de kimseye

bağlanmak, kimseye karşı bir şey hissetmek istemiyorum. Buru/** altmdan nasıl kalkarım, bilmem ki..."

Hayata ailelerimizin gölgesinde başlarız

Bizde sadece çocuklukta değil, yetişkinlikte de toplum biz" lere baskısını sürdürüyor, çünkü köklü ve uzun bir geçmişi olan bir toplumun çocuklarıyız. Dünya her gün eski alışkanlıklara, Örf, âdet ve törelere arkasını dönüp yeni dünyaya yeni âdetler getirse de tüm toplumlar bu hıza ayak uyduramıyor. Bizim de biraz daha zamana ihtiyacımız var galiba. Ancak toplumlar değişmemekfce, eskiye bağlı kalmakta ne kadar ısrar ederlerse etsinler, dünya her geçen gün yepyeni bir dünya olmayı bin yıllardır sürdürebilmiş, yani değişimi hiçbir toplum durduramamış.

Gelişmiş ve uygarlık seviyeleri yükselmiş toplumlarda bu baskı başka alanlara kaymış durumda. Yere çöp atamıyor, etrafı kirletemiyor, sıranın önüne geçemiyor, kırmızı ışıkta duruyor, yol sizin bile olsa yayalara öncelik tanıyorsunuz. Bu gibi kuralları ihlal etmenize toplum izin vermiyor. Başkalarına zarar vermediğiniz sürece de özgür bırakıyor sizi.

Çocuklarım yetiştirirken bir an önce onlara kendi işlerini görmeyi, toplum içinde başkalarını rahatsız etmemeyi, başkalarının haklarına ve özgürlüklerine saygı göstermeyi öğretiyorlar. Çocukları uğruna saçlarını süpürge etmiyor, olabildiğince kendi hayatlarım yaşamayı sürdürüyorlar.

O çocuklar, bizim evlerimizde yetişen çocuklardan çok farklı başlıyorlar hayata. Kendileri olmayı, bağımlı değil özgür olmayı, kendi ayakları üzerinde durabilmeyi daha çabuk öğreniyorlar. Bizim çocuklarımız ise ilk günden aileye bağımlı insanlar olarak giriyorlar hayata. Onlar özgür ve yalnız, bizler bağımlı ve ailelerimizin gölgesinde başlıyoruz hayat yolculuğuna. Başımızda bir büyük, bir otorite olmadan ne yapacağımızı bilemiyor, bir yandan da arkamızda bizi seven, bize ne yapacağımızı söyleyen, iyi günde, kötü günde bizi yalnız bırakmayan ailelerimizden kopmak istemiyor ya da bundan korkuyoruz.

Özgürlük beraberinde yalnızlığı getirirken bağımlılık da bir türlü kendin olamama, kendi hayatını yaşayamama gibi bir sorunla karşılaştırıyor bizi. Yani her ikisinin de ödenmesi gereken bedelleri var.

Çocuklarımıza ve gençlerimize yardım etmek için bile olsa onlara fazla müdahale etmeden, bir yandan kendi hayatımızı yaşarken, bir yandan da

onlara destek olmayı, kendi doğrularımızı onlara dayatmamayı bir an önce becerebilsek keşke.

Akay hayatı henüz hiç tanımadan, sadece ailede ne görüp ne duyduysa onunla başlamış bu yola. Yaşadığı gizli baskı konusunda hiç yalnız sayılmaz. Bizim toplumumuzda pek çok çocuk zaten bu gizli baskıyla büyüyor.

Hayat aslında her gün yeni bir şey öğretir bize ve en çok da acılarımızla kavrulurken öğreniriz hayatı. Akay da kendi çapında bir mücadeleye girmiş hayatla ama bunda henüz başarılı olamamış.

"Şu anda ne yapıyorsun Akay, nerede ve kimlerle yaşıyorsun?"

"Hocam ben iki yıl önce okumak için İstanbul'a geldim. Yurtta kalıyorum."

"Daha önce hep ailenle mi yaşadın?"

"Evet, ilk kez ayrıldım onlardan."

"Ne hissettin buraya gelince?"

"Korktum hocam, çok korktum. Ben hiçbir şeyi beceremem dedim, çünkü memlekette yalmz başıma bakkala bile gitmedim ama şimdi biraz alıştım galiba."

"Kendine bakmaya da burada başladın galiba?"

"Öyle oldu. Bir iki arkadaşım var, onların yardımıyla bir şeyler öğrendim."

"Derslerin nasıl?"

"İyi, zaten en iyi yaptığım şey ders çalışmak."

"Burada da hayal kurmaya devam ediyor musun?"

"Tabii ki... O hayaller de olmasa ben nasıl yaşarım ki..."

"Anlatsana şu hayallerini."

"Basit şeyler aslında. Şimdi okulda bir oğlan var, bizim sımfta. En çok onu beğeniyorum. O bana arkadaşlık teklif ediyor, beraber çıkıyoruz okuldan, İstanbul'un güzel kafelerinden birine gidiyo-

ruz. Beni çok sevdiğini söylüyor. Ben de onu seviyorum t

tık her günümüz birlikte geçiyor, hiç ayrılmıyoruz filan "

"Sen bu hayallerle yaşamaya devam edersen, hayat finfir+d* akıp gidecek ve sen de hayallerinle baş başa kalacaksın. Bff & önce gerçek hayata dönsen, acılardan, hayal kırıklıklarından masan diyorum. Ne dersin?"

"Denedim ama... Olmadı."

"Hayat zoru görünce kaçanları değil, hiç vazgeçmeyenleri ver. Sen de hayallerini gerçekleştirmek için önce ne yapman tiğini öğren, sonra da bunları teker teker hayata geçir. Benim ses*' den ümidim var. Hiç olmazsa bir şeyleri denemişsin. Denemra? devam et bence."

Umutsuzca bakıyor yüzüme.

"Hayattan öğreneceğin daha çok şey var Akay. Öğrendikçe gelişecek, arada bir yenilecek ama sonunda yenmeyi başaracaksa*. Bu hayat senin ve bir tane hayatın var. Bunu iyi değerlendir ve kendine güzel bir hayat yaşat."

Bu sefer o kadar da umutsuz bakmıyor bana.

"Bak ben kaç yaşıma geldim ama inan bana hâlâ bilmediğim ne çok şey olduğunu görüyorum ve hayatı tanımaya, hem kendimi hem de hayatı keşfetmeye devam ediyorum. Bu çok heyecan verici bir yolculuk. Başarmayı seviyorum ama o başarıya ulaşmak için yürüdüğüm yolu daha çok seviyorum. Zaten hayatımız, üzerinde yürüdüğümüz o yol değil mi?"

Daha pek çok şey konuşuyoruz Akay'la. Bana öyle çok soru soruyor ki, arada bir köşelere sıkıştırıyor beni ama sonunda gözleri parlayarak, bana keyifle el sallayarak çıkıyor odamdan.

Eminim başaracak...

OceanofPDF.com

Senden Bir Şey Olmaz

Yakınlarımızla kurduğumuz ilişkiler hayatımızda belirleyici bir öneme sahiptir. Mutlu, huzurlu, başarılı bir hayatın temelini hep bu ilişkiler, yakınlarımızla kurduğumuz diyaloglar, en çok da onların ağzmdan çıkan sözler belirler. Huzuru ve mutluluğu doğduğumuz evlerde öğrenemezsek, daha sonra bunları yakalamak oldukça zordur.

Genç bir delikanlı geliyor aklıma. Kaygı bozukluğuyla gelmişti bana. Bir gün laf lafı açtı, bana dedi ki; "Hocam ben bir tek sizin yanınızda kendimi iyi hissediyorum ama bu duygunun adı huzur mudur yoksa mutluluk mu, tam bilmiyorum; çünkü ben hayatımda hiç mutlu olmadım galiba. Huzur kelimesini hep duyuyorum ama huzur nedir derseniz bilmiyorum. Yani belki biraz tahmin ediyor olabilirim. Çocukluğumda bizim evde herkes kaygılanacak bir şey bulurdu. Hiçbir sorun yoksa 'Ya şöyle olursa' diyerek ortalığı telaşa verirlerdi. Ben de doğal olarak o evde hep bir şeyler için kaygılanmayı öğrendim."

O delikanlının söyledikleri hiç çıkmaz aklımdan. Duygularımız elle tutulur, gözle görülür şeyler olmadığından, bunları ancak hissederek, yani yaşayarak öğreniriz. Herkesin doğduğu anda bildiği ve tanıdığı tek bir duygu vardır, o da korku duygusudur. Sadece insanlar değil, tüm canlılar korkuyu bilir ve tanırlar. Ancak diğer duyguları zaman içinde yaşayarak, görerek, deneyimleyerek öğreniriz. Demek o delikanlı doğduğu evde ne huzuru tanıyabildi ne de mutluluğu.

Sürekli kaygılı bir hayat yaşamak beden sağlığımızı da bozar. Bağışıklık sistemimiz bu olumsuz duygulardan çok kötü etkilenir.

Herkesin kolayca atlattığı hafif hastalıklar, bu kişilerde hem tekrarlanır hem de daha ağır geçer.

Bunu kendi üzerinizden de şöyle bir düşünün isterseniz. Ne zaman bir şeylere sıkılsanız, üzülseniz hiçbir şey olmazsa dişier'h nizde sorun çıkar. Baş ağrıları, grip, boğaz ağrıları, uyku bozuk' hıkları, iştahsızlıklar ya da aşırı yemek yeme, şekerde, tansiyonda oynamalar, kalp çarpıntıları;

bunlardan biri ya da birkaçı bırak' maz peşinizi. En sık da dudaklarımızda uçuklar çıkar.

Hiç unutmuyorum, biz çocukken ne zaman dudağımızda uçuk çıksa annem hemen dikilirdi başımıza: "Kötü rüya mı gördünüz, yoksa bana söylemediğiniz bir sıkıntınız mı var?" diye...

Bizim toplumumuz bu konuya biraz daha özen gösterebilse hayatımızda neler değişecek neler... Son zamanlarda sıkça gündemde yerini alan şiddetin her türlüsü bile kökenini işte bu yakın ilişkilerdeki özensizlikten alıyor. Şiddet aslmda en çok yakanlarımızla kuramadığımız sevgi ve iletişim bağının eksikliğinden ortaya çıkar.

"Çocuk bu, ne anlar"

Bazen evlerimizde bizimle birlikte yaşayan çocukların varlığım unutuyoruz. "Çocuk bu, ne anlar" deyip geçiyoruz. Oysa o çocuk, bunları hem anlıyor hem de öyle bir yazıyor ki zihnine, sonra psi-kiyatristler bile bazen o yazılanları oradan çıkaramıyorlar.

Narin de bu örneklerden biri. Adı gibi kendi de çok narin.

"Hoş geldin Narin!"

"Hoş bulduk hocam. Bütün kitaplarınızı okudum. O hikâyelerde bana benzeyen pek çok kadın ve genç kız vardı. Hatta bazılarının hikâyesi benimkinden daha kötüydü. Onlar başardıysa ben de başarabilirim dedim ve öyle geldim buraya."

Demek ki kadınlar iyileşirken diğer hemcinslerinin iyileşmesine de vesile oluyorlar. Yaşama tutunan her kadın diğerleri için bir örnek oluyor, "Ben de yapabilirim" diyorlar. Başka kadınların acı dolu hikâyelerini okuyan, dinleyen kadınlar dünyada bütün talihsizliklerin kendi başlarına geldiği yanılsamasından kurtuluyorlar. "Benim kadar, hatta benden de çok acı çeken var-nuş" düşüncesi uımıdu uyandırıyor. Yaralarını saklamamanın, başkasına göstermenin faydasını anlıyorlar. Ben de kitaplarım böyle bir iyileşmeye vesile olduğu için dünyanın en mutlu insanı oluyorum tabii.

Narin bu kararı vermekle, iyileşmedeki en önemli adımı attığının farkında. O yüzden anlatmaya hevesli.

“Hocam, ben şu anda üniversiteye gidiyorum ve iki bölümü aynı anda okuyorum. Yeni tanıyanlar tebrik ediyor ve çok başarılı buluyorlar beni. Sanırım başarımı bir ailem, bir akrabalarım, bir de ben görmüyorum. Ya onlar kör ya da biz. Mantıklı düşündüğüm zaman evet zor bir çocukluk ve ağır bir ergenlik geçirdim, bu yüzden zorlukların üstesinden geldiğim için kendimi başarılı bulmam lazım ama insanlar beni başarılı bulsalar da ben kendimi çok yetersiz hissediyorum. Ne kazandığım sınavlar ne aldığım yüksek notlar beni iyi hissettirmeye yetiyor. Sanki bunla-, rın hiçbiri önemli değil, benim içim kötü, ruhum yetersizmiş gibi geliyor bana. Herkesi kendimden daha üstün görüyorum."

"Sizin kitaplarınız çok şey öğretti bana. Onlar sayesinde bugünümü geçmişimde aramayı öğrendim. Amcalarım, yengelerim benim hakkımda 'Bu çocuk başarısız, bundan hiçbir şey olmaz, boşuna okutuyorsunuz' derlerdi aileme. Beni hep akranlarımla kıyasladılar, en küçük yanlışımda insafsızca aşağıladılar. Herkesi gördü de gözleri, bir beni görmediler. Yanlışım olduğunda önce beni gören gözleri, doğru bir şey yaptığımda görmez oldu."

Nasıl da üzülerek anlatıyor bunları.

Fazlalıktım o evde

"Hatta hiç unutmam, okulda bir olay olurdu, herkesin ailesi gelir çocuğunu savunurdu, benim ailem gelir haklı bile olsam beni savunmaz, bana kızardı. Sahipsizdim, sanki fazlalıktım o evde. Keşke sadece bu olsa... Akranlarımın olduğu ortamda herkes onları severken kimse beni kucağma alıp sevmezdi. Hep bakardım onlara, benden ne farkları, ne gibi üstünlükleri var diye. Kendimi hep çirkin, iğrenç bir yaratığa benzetir, sonra da ağlardım. Bu sefer de 'Durup

dururken yine niye ağlıyor bu kız?' diye yine kızarlardı bana/'

Narin hiç de çirkin değil ama ailesinden gördüğü muamele böyle düşündürmüş. Maruz kaldığı kötülüğe, ayrımcılığa, ada* letsizliğe bir anlam veremeyince hemen bedenini suçlamış, Onda aramış kabahati.

İlişkilerdeki özensizlik

Büyükler çocukların yamnda bazen öylesine dikkatsiz ve özerv siz davranırlar ki zavallı çocuk sevilmeyecek kadar çirkin oldıığu-na inanır. Çünkü büyüklerin davranışlarım yorumlayacak kadar gelişmemiştir zihni. Güzel olsaydım severlerdi beni diye düşünür ve bedeniyle yıllar süren bir küskünlük başlar. Böyle düşündükçe bedenine hoyrat davranır. Madem güzel değilsin, madem sevilmiyorsun, daha fazla eziyet çek dercesine yüklenir bedenine.

"Yengem beni hatalarım nedeniyle fena halde cezalandırırdı. Diyemezdim ki ona 'Sen benim annem misin, sen kendi çocuklarına baksana. Beni dövdüğün, aşağıladığın gibi aynı şeyleri onlara da yapsana...' Şimdi onlar da büyüdü, bana yaptıklarının hiçbirini kendi çocuklarına yapamıyor."

Anne değil de yengenin bunları yapması çok garip geldi bana. Üstelik kendi çocukları da var ama onlara farklı davranıyor. Bunun nedeni, olsa olsa annesinin bu kıza hiç sahip çıkmamasıdır.

"Ben huzursuz bir aile apartmanında büyüdüm. Neredeyse bütün sülale aym apartmanda yaşardık. Annem apartmandaki herkesle kavgalıydı. Diğer kuzenlerime sorsamz, belki de o günler çok güzeldi diye anlatacaklar size. Onlar böyle mutluyken, bir ben mi fazla geldim oraya? Herkesin anne babası onlara sahip çıkarken, bana niye kimse sahip çıkmadı? Çocukluk resimlerime bakıp duruyorum. Acaba çok mu çirkindim, benden utanıyorlar mıydı diye ama utanılacak kadar da çirkin değilmişim. Yani diğerleri gibiymişim. Hem çirkin de olsa insan kendi çocuğuna biraz sahip çıkmaz mı?"

Şimdi annesi burada olsa, ona sorsam neden böyle oldu diye, eminim hiçbirini kabul etmeyecek, çünkü büyük ihtimalle çocuğuna ne yaptığının hiç farkında değildir.

J

"Bundan mı bilmiyorum ama ben çocukken sık sık hastalanırdım. Hastalık dediysem, önemli bir adı yoktu o hastalıkların. Biraz üşütsem ateşim çıkar, her yerim ağrırdı. Hastayken bile o evde nazlanamazdım kimseye. Niye bu kadar çabuk bıktılar benden? Benim diğerlerinden ne eksiğim vardı? Acaba annem babam benim yaşadıklarımın farkındalar mıydı? Hiç sanmıyorum. Onlara sorsalar beni en iyi şekilde büyüttüklerini söylerler. Ama o iş öyle olmuyor. Biz kurulmuş makine değiliz ki... Saksıdaki bitki de değiliz. Sadece arada bir su vermekle olmuyor bu işler. Çiçek bile onu sevmezsen açmıyor. Ben de işte o çiçekler gibi ne kadar başarılı olursam olayım bir türlü açamıyorum. Seveniniz yoksa açamıyorsunuz ki..."

Biraz önce aklımdan geçenleri söylüyor. Çocuğun canını nasıl acıttıklarının farkında bile değiller. Bir şeylerin farkında olabilmek için o şeye önem vermek, değer vermek gerekir. Demek ki bu kız gerçekten de kimsenin umurunda değil.

Hastalıklara gelince; tabii ki üzüntüden, tabii ki sıkıntıdan hastalanıyor bu çocuk.

"Düşünüyorum da, ben çocukken benim hakkımı kimse savunmadı. Aramızda üç yaş fark olan erkek kardeşim, şu yaşıma kadar beni öyle çok dövdü ki... Babam bir kere bile gidip haddini bildirmedi ona. Ataerkil bir toplumdan ne bekliyorsunuz ki? O erkek, ben kızım. Tabii ki herkes onu tutacak."

Narin belki geçmişte anlam verememişti ama şimdi çözüyor olayları. Ataerkil bir toplumun kız çocuklarına yaşattığı yoksunluk, yetersizlik hissini biliyor. Aynı ailede büyüdüğü erkek kardeşinin yarışa bir adım önde başladığını biliyor. Bunları bilmek sorunları çözmede çok önemli olsa da her zaman yeterli olmaz. Çünkü incinen, çocuk kalbinizdir. Bir kız çocuğuna uğradığı ayrımcılığın, evde hep oğlan çocuklarının başının okşanmasının nedenini "İşte ataerkil toplum böyledir" diye açıklayabilir misiniz?

"Bir ben savaştım hocam, kendim için. Benden başka benim için savaşan kimse olmadı. Çocuktum o zaman, beni de bir koruyan olsa fena mı olurdu?

Ama sonra büyüdüm. Sevgisiz, ilgisiz, değersiz de olsanız büyüyorsunuz. Üniversiteye başladım. Siz de

tahmin edersiniz ki üniversiteye de hayallerim için değil o kurtulmak için gittim. Sırf bu yüzden çalışıp kazandım. Hoş, k;*-zandığım bölüm de kimseyi mutlu etmedi ama... Orayı kazanan ben değil de kuzenlerimden biri olsaydı kim bilir nasıl kutlarlardı. Başarılı oldum da ne oldu? Hep boynu bükük bıraktılar beni."

"Onlar için değil, el âlem ne der, ne düşünür diye değiÇ yatarımı her zaman kendine yapmalısın Narin. Sen de öyle yapmışım zaten."

"Üniversitede yurda verdiler beni. Çocukluğum aşağılanarak geçti, gençliğim mi geçmeyecek? Arkamdan konuşanlar mı dersiniz, yüzüme karşı aşağılayanlar mı dersiniz, çok olayla karşılaş tim. Hani siz hep diyorsunuz ya, çocukluğumuzda yaşadıklarımız hiç peşimizi bırakmaz diye, gerçekten de öyle oldu. Yani bunlar benim alnımda mı yazıyor da insanlar bakar bakmaz görüp aynı çocukluğumdaki gibi davranıyorlar bana? En kötüsü de ne biliyor musunuz? Ben kendimi hâlâ savunamıyorum. Söylemek istediklerim oluyor ama dilim tutuluyor sanki, diyemiyorum. Şu yaşımda halen istemeden de olsa ezdiriyorum kendimi. Her olayımda bir arkadaşıma damşıyorum. 'Ben karar verirsem yanlış yaparım kesin' diyen bir virüs var beynimde. Ama gerçekten de bazen öyle oluyor. Ne zaman kendim karar versem 'Keşke yapmasaydım'a çıkıyor işin ucu. Birine anlatsam, yaptığım doğru bulunmuyor. Ben niye hep yanlış yapıyorum? Kendimden küçükten akıl alacak kadar düştüm mü ben?"

"Ben çirkin miyim'den, ben yanlış karar veririm, doğru düşünemem'e varan bir güvensizlik zinciri uzayıp gitmiş hayatında. Özgüveni yok edilmiş insan böyledir, sorumluluk almak istemez, çünkü hata yapmaktan çok korkar. Küçükken başkalarıyla kıyaslamışlar seni, 'Bak el âlemin çocuğu nasıl da iyi, güzel' demişler. Senin yerine hep başkasına sormuşlar, başkalarının fikrini önemsemişler. Ne yapsan küçümsenip eleştirilmişsin. Böyle bir insan en basit konuda bile fikrini rahatça söyleyebilir mi? Sen de söyleyememişsin zaten; ancak madem artık büyüdün, madem son derece akıllı fikirli bir kız olduğunu okulda aldığın yüksek notlarla kanıtladın, bundan sonra artık kendine onların gözüyle takmak-

tan vazgeç. Hepimiz arada bir hata yapabilir, yanlış kararlar alabiliriz ama bunun için her kararımızda başkasına danışmayız. Onlara değil, kendine güvenmelisin. Hata yaparsan da bunun bedelini yine sen aslan gibi ödersin, geçer gider/'

Çok farklı bir şey söylemişim gibi hayretle bakıyor yüzüme.

"Ama hocam inanın bunlar benim suçum değil. Yaşadıklarımın en önemli artısı şu oldu bana: Yaşadığım duyguları hiçbir çocuk yaşamasın, yaşadıklarında da onları anlayayım, onlarla özel olarak ilgileneyim düşüncesiyle çocuk gelişimi okuyorum. Yaşadıklarımın intikamını, başka hiçbir çocuğun böyle hissetmesine izin vermeyerek çıkarmaya çalışıyorum. Doğrusu kafam çok karışık... Dışarıdan bakınca çok iyiyim ama içimi bir de bana sorun.

Böyle diyerek efkârlı bir edayla başını iki tarafa sallıyor. Aslında son derece başarılı ve güçlü bir kız. Hedefleri var ve eminim hepsinin altmdan kalkacak ama bir tek kendine objektif bakamıyor.

"Günümüzde insanlar anlamak yerine yargılamayı seçtikleri için kimse birbirini sevemiyor. Ben onları da anlıyorum. Ama onlar beni hiçbir zaman anlamayacak. Yengem bana yaptığı onca şeyin zerresini kendi çocuklarına yapmıyor. Söyleyin hocam, benim suçum neydi de bunları yaşadım? Niye ben? Benim geçmişim bu kadar travmalarla doluyken onların çocukları neden mutlu? Abim de o evde büyümedi mi, aynı anne babadan doğmadık mı? O da mutlu, benden başka herkesin keyfi yerinde yani."

Geçmişte yaşadıkları boğazında düğüm olup kalmış. Hepsine çok öfkeli ve bu öfke bir türlü muhatabını bulamamış.

"İlahi adalet diyorum, fakat bazen bu da boş bir avuntu gibi geliyor. Hani siz hep diyorsunuz ya, 'Doğa bizi önce bize emanet eder, kendimize sahip çıkalım, önceliği başkalarına vermeyelim' diye, beni de bana emanet ederek yollamış ama ben iyi bir sahip değilim. Kendimi bir türlü önemli ve değerli bulamıyorum. Onlar gibi düşünür oldum. 'Senden bir şey olmaz' diyor içim. Hocam, ben nasıl iyileşeceğim?"

Narin değiştikçe dünya değişecek

Çocukluğunda benzer şeyler yaşayan pek çok insan var, çünkü bunlar ülkemizde pek çok evde, sıkça yaşanan olaylar. Ancak Narin'in öyküsünü dinleyince "Senden bir şey olmaz" lafının bir çocuğun ruhunu ne denli zedelediğini bir kere daha görüyorum.

Biz buna psikolojik şiddet diyoruz. Yani o çocuğu en az fiziksel şiddet kadar etkileyen, kaderine hükmeden bir şiddet türü bu, O evlerden çıkan çocuklar, Narin'in anlattığı gibi özgüvensiz, hata yapmaktan korkan, yaptığı hatanın sorumluluğunu alamayan, karar veremeyen, kısacası kendiyle kavga etmekten bu hayatı doğru dürüst yaşayamayan yetişkinlere dönüşüyorlar. Başarılar bile onlara yetmiyor, çünkü gerçek hayatta, alman diplomalar değil, daha çok kişilik özellikleri konuşur.

Halbuki bir çocuğun, anne babasından en başta koşulsuz bir sevgi görmeye, kabul edilmeye, sahiplenilmeye, şefkate öyle çok ihtiyacı var ki... Doğdukları evlerde bu duyguları alabilen çocuklar hiç tanımadıkları bu hayata daha kolay girebiliyor ve uyum sağlayabiliyorlar. Narin, "Senden bir şey olmaz" vurgusunun yam sıra duygusal anlamda sahipsiz biri olarak da büyümüş. Koşulsuz sevgiyi hiç tadamamış.

Benim kitaplarımı öyle dikkatli okumuş ki neredeyse her kelimesi kalmış akimda; yani kendi falına bakmaya, geleceğini görmeye çalışmış Narin.

içinde yetiştiği zorlu koşullara rağmen geleceğini inşa etmek için çok büyük yatırımlar yapmış. Belli ki gelecekte de büyük başarılara imza atacak. İçindeki o sınırsız öfkeyi iyi kullanabilir, onu yepyeni bir enerji kaynağına döndürebilirse, kim bilir ne büyük başarılar elde edecek.

Gerçi başarılı olmak da yetmez ona. O yaklaştıkça, güneş uzaklaşacaktır ondan. Önce kendini sevmesi, onaylaması gerekir.

"Sanırım oldukça alıngan birisin. Biraz da bu yüzden sosyal ilişkilerde pek başarılı olduğun söylenemez. Tıpkı ders çalışır gibi bu konuya, yani ilişkilerine önem vermelisin. Her şeve alınır, en basit konuda bile kararı senin yerine başkalarının verme-

sini istersen, sana pek de iyi gözle bakmayacakları belli. Kendine şöyle biraz uzaktan baksana; akıllı, iki fakülte birden okuyan çok başarılı ama

silik, sönük, güvensiz bir kızsın. Kendini böyle biri olarak tanıtıyorsun. Sen de kendine yeteri kadar sahip çıkmıyorsun. Şimdi beni iyi dinle. Alınmak, gücenmek, ağlamak, sızlanmak yok. Sen bunların altından kalkamayacak biri asla değilsin. Her şeye alınır, kendini toplumdan, arkadaşlarından uzak tutarsan işlerin daha da zora gireceğini bilmeli, öğrenmelisin. Olmazı oldurmuş, iki ayrı bölümde birden okumayı başarmışsın. İstersen sosyal ilişkilerde de bunu yapabilirsin. Sevilmenin başka yolu var mı? Sevilmeyi, beğenilmeyi, her yere çağırılmayı da başarmaksın ki o değersizlik duygularından bir an önce kurtula-bilesin."

Öyle kenara köşeye saklanıp kumru gibi düşünmek yok. Bir an önce harekete geçmelisin. İlk adımı atmak her zaman daha fazla cesaret ister ki, o da sende var. Belki ilk günler zorlanacaksın. Nasıl ki dersler çalışıldıkça, pratik yaptıkça kolaylaşıyor, sosyal ilişkilerde de durum böyledir.

Somurtmamak, güler yüzlü, hoşgörülü olmak, insanları onlardan hiçbir şey beklemeden önce sen sevmelisin; sözlerinle, iltifatlarınla arkadaşlarmı okşamaksın. Sosyal olabilmek, insanlarla iyi ilişkiler kurabilmek başarırım da, kişinin kendisiyle barışmasının da en önemli koşullarından biridir. Geçmişte sana bakan gözlerden kurtarmalısın kendini. Kendine kendi gözlerinle bakmalısın. Onlar görmediler, görmemeyi seçtiler diyelim; sen de mi görmeyeceksin bu azimli kızı?

Mutluluğun en kestirme yolu

Böyle diyerek yerimden kalkıp tam karşısındaki koltuğa oturuyorum ve sorularımla onu sıkıştırmaya başlıyorum. Önce biraz bocalıyor, bana belli etmese de içinden kızıyor, almıyor ama ben hiç orak olmuyorum. Toplum içinde ne yaptığını, insanlara kendini nasıl gösterdiğini, nasıl yanlış tanıttığını görmesi gerekiyor.

Onu terletinceye kadar üstüne gitmeye devam ediyorum. Bir ara ağlayacak gibi oluyor ama buna da izin vermiyorum. Ne yap ip edecek ama benimle başa çıkmayı başaracak. Ve...

Ve işte oluyor.

"Ama hocam bana biraz haksızlık etmiyor musunuz?"

"Ediyorum."

"Ama neden?"

"Çünkü buna sen izin veriyorsun. Korkuyorsun, siniyorsun, yanlış bir şey söyleyeceksin diye ödün kopuyor. Ben de senin bana verdiğin rahatlıkla üzerine geldikçe geliyorum. İşte toplum içinde de tam olarak bunu yapıyorsun."

Biraz daha konuşuyoruz ama bu sefer kendini korumayı, benimle mücadele etmeyi öğrendi. O gün benim Kırmızı Odamda Narinde bol bol güldük. Arada bir onunla dalga geçtik, arada bir de benimle...

OceanofPDF.com

Koca Yürekli Küçük Kadın

Bu ölümlü dünyada, yaşadığımız her gün, çabucak dün oluveriyor. Şartlar ne kadar kötü olursa olsun, hayatta olduğumuz her gün bizim için çok değerli. Hayatın hızlı temposu içinde bazen kendimizi ve hayatımızı ihmal edebiliyoruz. Ancak yine de arada bir de olsa "Hayatım nasıl gidiyor, ne gibi sorunlarım var, nelerden çok rahatsızım, nelerle çok mutluyum?" gibi sorulan kendimize sormayı ihmal etmemeliyiz.

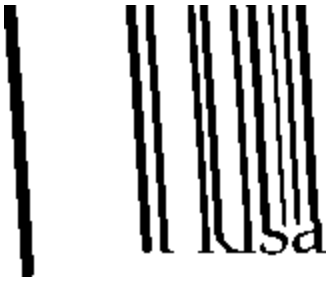
Farklı olanı dışlıyoruz

Çoğu zaman bilerek ya da bilmeden, bizden farklı olanlan toplum olarak dışlıyoruz. Bizden farklı giyineni, konuşam, düşüneni, farklı görüneni, farklı inançlara sahip olanı sürekli bir dışlama, öte-kileştirme eğüimindeyiz. Oysa en çok ihtiyaç duyduğumuz şey toplum tarafından onaylanmaktır. Bu konuda her birimiz belki de hiç fark etmeden, bizden farklı olanın fena halde canım yakıyoruz.

Bu dışlanmadan en çok da fiziksel bir engeli olanlar etkileniyor.

Dünyaya fiziksel bir engele sahip olarak gelmeyi ya da sonradan engelli olmayı doğal olarak kimse istemez. Böyle olmak bizim suçumuz, bizim seçimimiz değil. Fatoş'a da sorulsa, eminim kısa boylu biri olarak dünyaya gelmek istemezdi. Oysa Fatoş, onun tercihi olmayan bir durum yüzünden ömür boyu toplum tarafından öteki-leştirilmiş. Bunlar onu o kadar üzmüş ki, intihar etmeyi düşündüğü zamanlar bile olmuş.

İçeri girip karşımdaki koltuğa oturuyor ve gözlerini bir saniye bile ayırmadan bana bakıyor. Samrım görünüşünün bende uyandırdığı etkiyi merak ediyor.

diye sevilmedim

ILd rahatlıyor.

"Hoş geldin Fatoş!"

"Hoş bulduk. Söze nasıl ve nereden başlayacağımı inanın Bibnv yorum Gülseren Hocam. Benim derdim insanlarla... Boyum kısa oÎ-duğu için kimse beni sevmedi, insan muamelesi yapmadı. Boyum 1.35. Ben de adeta engelli biri gibi yaşadım. Biz üç kardeşiz. Bir kız, bir de erkek kardeşim var. Babam kendimi bildim bileli beni bir türlü sevemedi. Adeta nefret etti benden. Belki de benden utanmıştır, İnsan evladını bu kadar dışlar mı, bu kadar sevgisiz ve ilgisiz bırakır mı? Adam neredeyse yüzümü görmekten korkuyor. Beni görünce başını çeviriyor. Ama diğer kardeşlerimi hep el üstünde tuttu. Sanki ben onun çocuğu değilim de üveyim. Ben mi istedim böyle olmayı, benim ne günahım var?"

Hemen ardından ağlamaya başlıyor. Aslında nasıl da sevimli ama o bunun farkında değil. Bir yandan ağlayıp bir yandan konuşuyor.

"Madem öyle, annem hamileyken kadıncağızı o kadar dövme-şeydin. Karnına karnına vurmasaydın kadının. Belki de bu yüzden kısa kaldım ben, büyüyemedim. Sahip çıkan olmaymca işte böyle yaparlar adama. Annem babamm dayaklarından kendini kurtara-mamış ki beni kurtarsın. Ben babama kızacağıma o bana kızıyor. Zaten beni görünce adamın akima küfretmek geliyor ama ne küfürler... Beni nasıl aşağılıyor, bilemezsiniz."

Bence de büyük ihtimalle annesinin hamileyken yediği bu dayaklar yüzünden kızcağız büyüyemedi. Şimdi de kızım beğenmiyor, aşağılıyor. Sen kızım aşağılayacağına "Ben ona ne yapmışım meğer" diye dövünsene...

Anne babalar kimi zaman çocuklarım kendilerinin uzantıları olarak görürler. Çocukları güzeldir, çünkü onlar güzeldir; çocukları başarılıdır, çünkü onlar başarılıdır. Çocukların fiziksel ya da zihinsel bir engeli olduğunda ise bunu kolayca kabullenemezler. Çoğunlukla bencilce bir reddediştir bu. "Benim çocuğum nasıl böyle olur?"

Belli ki Fatoş'un babası da hem çocuğun bedenini yaralamış hem de muhtemelen kendi yarattığı sonuç yüzünden Fatoş'u cezalandırmış. Bir çocuğun bununla başa çıkması mümkün mü?

Kardeşlerim de aynı

"Kardeşlerime hiç öyle davranmadı babam. Onları üstelik özel üniversitelere yazdırdı, sonunda ikisi de meslek sahibi oldu. İyi para kazanıyorlar. Yakın zamanda ikisi de evlenip yuvasını kurdu. Bir ben kaldım evde, sevmedikleri çocuklarıyla yaşamak zorunda kaldılar. Kardeşlerim evlenip gidince sanki ben elmişim gibi kimse beni arayıp sormadı. İnsan kardeşini merak etmez mi? Ancak bayram seyran olacak da, onlar annemi babamı arayacak da, bir iki dakika da benimle konuşacaklar. İnsan kardeşine bu kadar ilgisiz kalır mı? Zaten sebebini biliyorum, onlar da sevmiyor beni. Onlar da bana üvey muamelesi yapıyorlar ama birbirlerini hiç ihmal etmiyorlar."

Peki ya anne? Yine susan ve seyreden bir anne mi var? Karnındayken koruyamadığı bebeğini dünyaya getirdiğinde hepten yalnız bırakan bir anne mi Fatoş'un annesi?

Annem korudu beni

"Bir tek anacığım anladı beni. Ağlarsa anan ağlar gerisi yalan ağlar derler ya, annem sayesinde biraz ayakta duruyorum. Kadmcağız beni hep korumaya çalıştı ama ondan başka kimse desteklemediği için babama karşı hep sustum. Dövdü de, sövdü de, olmaz olasıca da dedi, lanetledi beni. Hiç sesim çıkmadı. Başımı önüme eğip her hakaretini, dayağını sineye çektim. Sabrettim yani..."

İnsan âciz kalınca sabretmekten başka çare mi var? Ona baktıkça üzülüyor insan. Nasıl da hanım hanımcık, nasıl da tatlı bir kız...

"Hocam ben 35 yaşmdayım. Ve inanılmaz pısırık ve mutsuz bir insanım. Çocukken henüz ne olduğunu anlamıyor insan ama şimdi anlıyorum. İnsanlar beni kendilerinden biri gibi görmüyor, dışlıyorlar. Garip garip bakıyorlar bana. Onlar baktıkça ben iyice siniyorum, yolda yürümeyi bile şaşırıyorum. Ne kendime hayrım var ne de etrafıma. Aslında şu anda bir işim var, çalışıyorum ama orada da dışlıyorlar beni."

Ailede başlayan ayrımcılık toplumda da devam ediyor. Aslında toplum olarak engellilere bakışımızda epey bir ilerleme oldu arna bu konuda gelişmeye devam etmeliyiz.

Hele genç, güzel ve sağlıklı olmanın, düzenli spor yapıp fit görünmenin bu kadar yüceltildiği bir çağda engellilerin işi gerçekten zor. Genç kızlarımız ve delikanlılarımız çılgınlar gibi daha estetik bir görünüm kazanmaya çalışıyorlar. Çevremiz, bedensel görüntüsünden memnun olmayan ve bu uğurda ölümcül müdahalelerden kaçınmayan insanlarla dolu.

Bu kaygı o kadar arttı ki güzellik merkezlerinin yapamadığını Instagram filtreleri yapıyor. Herkes güzellik, gençlik ve sağlık için koştururken Fatoş ne yapsm?

Yüzündeki küçücük bir sivilce yüzünden bile bir inşam bunalıma sokan bir çağda yaşıyoruz. İşte her şeyin görünür olduğu bu çağda, bedeninde bir "eksiklik" hisseden kadınlar da iyice görünmez oluyor.

"Hocam haürlar mısınız, bir zamanlar benim boyumda bir oyuncu vardı, intihar etmişti. Bazen benim de aklımdan geçiyor böyle şeyler ama günah diye korkuyorum. Bu dünyada yandık yanacağımız kadar, bir de öbür dünyada yanmayalım bari. Ben acaba babam bana böyle üvey evlat muamelesi yaptığı için mi böyleyim, yoksa boyum kısa olduğu için mi, bunu da tam bilemiyorum. Bana prenses gibi davranan, beni çok seven, diğer evlatları gibi beni de tepesinde taşıyan bir babam olsaydı, acaba boyum kısa da olsa aldırmaz mıydım? Ben de herkes gibi mutlu mesut yaşar gider miydim? Ben de o zaman birini sever, evlenir miydim? Yani beni de seven biri çıkar mıydı?" •

Öyle şeyler soruyor ve söylüyor ki, insan düşünmeden edemiyor. Gerçekten de bu kıza evde prenses muamelesi yapılsaydı, hiç olmazsa ailesi tarafından çok sevildiğini bilir ve yaşamak bu kadar zor olmazdı.

Ben onu gizli sevdim...

"Aslında ben birini sevdim ama hani tavşan dağa küsmüş, dağın haberi olmamış derler ya... Öyle işte. Onun haberi bile olmadı. Ben kendi kendime gelin güvey oldum. Zaten hiç ümidim yoktu. Onun için hayal kırıklığı filan yaşamadım. Geçen sene de evlendi. Annem anlar gibi oldu âşık olduğumu ama sonra unuttu gitti. O unuttu da ben unutamadım. Arada bir unutayım gitsin diyorum, sonra vazgeçiyorum. Onu da unutursam gece yatmadan, uyumadan önce düşüneceğim hiçbir şey kalmıyor. Aklıma gelenlerin hepsi kötü..."

Ah camm, demek âşık oldu... Olacak tabu, o da bir genç kadın ama insanın hiç ümidi yokken birine âşık olması, hayal bile olsa içini çok acıtmaz mı?

"Kitaplarda okuduğuma göre eskiden bütün insanların boyu kısaymış, hatta benden bile kısaymış. O zaman doğsam demek ben uzun boylu sayılacaktım. Aynada sadece yüzüme bakarsam, aslında pek çirkin sayılmam. En azmdan âşık olduğum oğlanın evlendiği kızdan daha bile güzelim. Ama yine de beni değil onu seçti. Biraz da şanssızım galiba."

Herkes bıktı ağlamamdan

"Hadi oğlanları geçtim, kız arkadaşım bile yok benim. Çalıştığım yerde bir sürü kız var. Hepsi birbiriyle arkadaş. Hem arkadaşlar hem de hep birbirlerinin dedikodusunu yapıyorlar. Ben duymadım ama bakışlarından anlıyorum, en çok da benim dedikodumu yapıyorlardır. Bunlar senin kuruntun filan demeyin, çünkü beni biraz şevseler böyle sap gibi ortada bırakmaz, beni de aralarına alırlardı. Bir iki kelime ya konuşuyor ya konuşmuyorlar benimle. Gören de beni vebalı sanır."

"Böyle bir ortamda sen ne yapıyorsun Fatoş?"

"Ben sürekli ağlamak için bir bahane buluyorum, yani ağlamadan geçen günüm hiç yok. Ağladığım için annem de kızıyor bana. Ağlamasam diyorum, onu da beceremiyorum. Herkes bıktı galiba

III Ue bıktım ama bun-ğımı bilmiyorum."

Bizim gibi olmayam dışlamak aslında biz insanlann doğasında var. Kendimizi daha huzurlu hissetmek, içinde yaşadığımız topluma aidiyet duygumuzu daha yükseltmek için, bizler hep birbirimize benzemeye çalışırız. Bunun ilk örneğini evinden çıkıp okula başlayan çocuklarda görürüz. Bu nedenle okullarda forma ya da okul önlüğü giydiririz çocuklarımıza. İnsanların dış görünüşleri, giyim kuşamları, davranışları, konuşmaları, hal ve hareketleri ne kadar birbirine benzerse o kişiler kendilerini o toplulukta o kadar huzurlu ve oraya ait hissederler.

Zengini fakiri, genci yaşlısı neden o yılın modasma uymaya çalışıyor, neden giysileri, takıları, ayakkabıları eskimediği halde gırtlağına kadar borçlamp yenisini alıyor diye hiç düşündünüz mü?

Modacılar, insanların farklı görünmekten korktuklarım çok iyi biliyor olmalı ki, her yıl başka türlü giyinmeyi moda olarak gösterip insanların ihtiyaçları olmadığı halde yeni giysiler, takılar, değişik saç modelleri, farklı ayakkabı çeşitleri sunuyorlar topluma. Ve bizler, yani dünyalılar, sırf herkes gibi, çoğunluktan biri olmak, farklı görünmemek için o modaya elimizden geldiğince uymaya çalışıyoruz.

Ancak bir de sahip olduğu görünümü değiştiremeyenler var. Yani engelliler...

İşte o gruba bizim ülkenin insanları eminim hep üzülüyor ama üzülmemiz o kişilere kendilerini iyi hissettirmekten öte daha da kötü hissettiriyor. Farklı da olsalar, onlar en çok bizlerden biri olmayı istiyor. Dışlanmaktan, ötekileştirilmekten korkuyor, onlara acımamızı istemiyorlar, kendilerini çok yalmz hissediyor ve çok mutsuz oluyorlar.

Bizden farklı görünene çoğu zaman meraklı gözlerle, bazen de acıyarak bakıyoruz. Aslında bu, biz insanlar için otomatik bir davranış biçimi. Bunlar bize çok doğal geliyor ama baktığımız kişiyi rahatsız ediyoruz. Fatoş'a boyu kısa diye bakıyoruz, bir başkasma da çok uzun diye bakıyoruz. Onları aramıza almaya korkuyoruz, çünkü onlara nasıl davranacağımızı bilmiyoruz. Onlar biliyorlar mı? Bence onlar da bilmiyor. Fatoş anlattı, insanlar onu aralarma almı-yorlarmış. Acaba Fatoş onların arasına girmek için bir şeyler yaptı mı, onlara yakınlık gösterdi mi? Bence göstermedi. O da "Nasıl olsa beni aralanna almazlar" diye önyargıyla hepsinden uzak durdu.

"Fatoş söylediklerinde haklısın, herkesten farklı bir görünüme sahip olmak her birimizi çok zorlar ancak seni engelli gibi göremiyorum ben. Evet, boyun genel ortalamadan kısa ama bedeninde başka bir eksik yok. Engelli deyince aklımıza ciddi bedensel engeli olan insanlar geliyor. Ben mesleğim gereği pek çok engelli insan tamdım. Baştan çok zorlansalar da şu anda çoğu gayet huzurlu bir hayat yaşıyor. Örneğin işyerinde beni aralarına almıyorlar diyorsun. Onlar mı almıyor yoksa sen mi bu konuda gerekli adımları atmamışsın, bilemedim doğrusu."

"Hiç de bile değil. Onlar beni istemiyorlar."

"Sen aralarma girdin mi, onlarla bir derdini, sorununu paylaştın mı, onlarla ilişki kurabilmek için bahaneler yarattın mı, bir şeyler yapıp güldürdün mü onları, ya da işyerinde onlardan daha başardı oldun mu?"

Bir iki kere yerinde kımıldandıktan sonra masamdaki kâğıt mendillere uzanıyor eli. Nasıl yani, böyle dedim diye ağlıyor mu şimdi?

"Sen ağlıyor musun?"

"Hı hı..."

"İyi, ağla öyleyse. Ağlaman bitince haber ver de konuşmaya devam edelim."

Benim böyle söylememi hiç beklemiyordu. İnanmaz gözlerle bakıp daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor. Demek dünya onun için bir şeyler yapsm

istiyor. Onun kendisi için gayret etmeye niyeti yok. Canım açıtsam da benim bunu kırmam gerekiyor.

Saatime bakıyorum.

"Fatoş az bir zamanımız kaldı. Eğer bu zamanı ağlayarak geçireceksen ben de eksik dosyaları yazayım. Yok, ben buraya derdime çare bulmaya geldim diyorsam, kes şu ağlamayı da işimize bakalım."

Fazla mı sert oldu acaba ama hayatını ne kadar hafife alıyor. Böyle devam ederse çok yazık edecek kendine. Kısa boyu dışında bedeninde hiçbir sorun yok. Aklı gayet yerinde. İstese bu hayatı kendisi için çok güzel hale getirebilir. O yerinden kalkıp harekete geçmedikçe hayat onun gözünün yaşına hiç bakmaz. Hangimizin! bakmış ki? Hayatın kuralı bu.

"Siz de kızdınız bana."

"Çok haklısın, kızdım. Sen kendin için bir şeyler yapmadıkça böyle yaşamaktan nasıl kurtulacağını sanıyorsun? Benim de sana acımamı, vah vah dememi, seni teselli etmemi bekliyorsan yanılıyorsun. İnsanlar senin gibi her şeye ağlayan, sürekli mızmızlanan kişileri sevmezler. Önce sen kendini diğerleri gibi yapabilmenin yolunu aramalısın. Bu halinle sen boylu boslu bir kız olsan ne çıkar?"

"Ama öyle değilim."

"Bu halinle de sevilen, onaylanan, aranan, sorulan biri olmayı başarmalısın. Bunun için önce sen onayla kendini, barış artık Fatoş'la. Kendine babanın gözleriyle bakmaktan vazgeç. Herkes seninle ilgilensin filan diye beklersen daha çok beklersin."

"Siz beni hiç anlamadınız."

"Ben seni çok iyi anladım ama sana hiç acımadım. Senin yerinde oturan boylu boslu birine de aynen böyle yapardım. Kalk bakalım ayağa."

"Nasıl yani, koltuktan kalkayım mı?"

"Kalk, biraz dolan şu odada, bir iki atla, zıpla, hatta dans et istersen."

"Ben dans etmeyi bilmem ki..."

O gün daha çok uğraştım Fatoş'la. Önce bol bol kızdırdım. Sonra hiçbir engeli olmadığı halde en az onun kadar mutsuz insanlardan söz ettim ona. Her şeyi boyunun kısalığına bağlamaktan vazgeçmesi için elimden ne gelirse yaptım.

Biraz araştırınca çok güzel iş işlediğini öğrendim.

Sonraki gelişlerinde işlediği örtüleri getirdi bana, beğendim ama daha güzelini yapabilir.

Bana ilk gelişinden altı ay sonra ünlü bir terzinin yanında işe girdi. Atölyede dikilen elbiselerin üzerine çok farklı motifler işliyor. Orada yakın arkadaşlar edindi. Ağlamayı yasakladım, şimdi gülmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ama aklı evlenmekte...

OceanofPDF.com

Çocukluğumu Çaldılar

Milyonlarca yıldır yaşamın sürdüğü dünyamızda, akıllı bir canlı olarak dünyaya gelen insan, zamanla bu gezegende çok şeyi değiştirdi.

Son yüzyıla gelene kadar bu ilerleme belli bir seviyede devam ediyordu. 1900'lü yılların ortalarmdan itibaren bu hız aniden yükseldi. Artık teknolojinin hızına çoğumuz yetişemez, takip edemez olduk. Psikiyatri bilimi bile o yıllarda keşfedildi.

Bir yandan medeniyet ve teknoloji giderek sınırlarım genişletirken dünyada ne savaşlar durdu ne katliamlar ne de cinayetler. Ülkemizde de her gün cinayet haberlerini duyar olduk. Toplumda şiddet arttıkça bu şiddetten en çok etkilenen de kadınlar ve çocuklar oldu. Her gün cinayete kurban giden kadınların haberlerini okuyoruz gazetelerden. Öldürülen kadınların çocuklarının neler yaşadıklarını düşünmek bile istemiyor insan. Birçoğunun akıbeti en iyi ihtimalle Çocuk Esirgeme Kurumu'dur. Çocukluk öyle savunmasız, öyle kırılgan bir alandır ki, yaşadıkları ağır travmalar onlarda nasıl bir hasar bırakıyor kim bilir...

Daha anne karnındayken babası öldürülerek çocukluğu çalınan, daha dünyaya gelmeden görünmez kılınan Hüsna da onlardan biri işte...

Hayatın yüklerinden yorulmuşçasma atıyor kendini koltuğa. Gözlerini şöyle bir etrafta gezdirdikten sonra bir şey yapmış olmak için hafifçe gülümsüyor ama çok farklı bir gülümseme bu. Sadece ağzı iki tarafa kayıyor ama gözleri sabit bakmaya devam ediyor. Bu kız çok mutsuz galiba...

"Gülseren Hocam, ben sizin kitaplarınızı, yazılarınızı çok okudum. Aslmda ben kendimi yetiştirmek için sürekli kitap okuyorum, hayatı ve kendimi tammaya çalışıyorum ama bir adım ilerleyebildin mi derseniz henüz yerimde sayıyorum. İşte beni buraya sizin yazdıklarınız getirdi. Kendimi tammak, anlamak için buradayım. Yaşadıklarımı biliyorum ama bunları bilmek neye yarar, kendi karanlığıma merhem olamıyorum. Çok acılı bir çocukluğum var benim. Annern bana hamileyken babamı öldürmüşler. Benden büyük dört kardeşim daha var. O zaman annem, biri kanunda, diğerleri eteğinde, beş çocukla ortada kalmış. Benim nasıl bir ortama

doğduğumu siz düşünün artık. Herkes üzgün, kızgın ve yaslı... O ortamda dünyaya gelen bir çocuğun ne hükmü olur ki? Olsa olsa uğursuz derler/'

Doğru söylüyor, bizim halkımız böyle zamanlarda doğan çocuklara uğursuz der. O çocuğun ne günahı varsa...

"Annemin biraz aklı başına gelince hemen çalışmaya başlamış, kim bakacak o kadar çocuğa, mecburen çalışacak. Bu devirde iş bulmak kolay mı, nereyi bulursa oraya girip çocuklarının kamını doyurmaya çalışmış. Bulaşıkçılıktan tutun da, çamaşırcılık, temizlikçilik, aşçılık, hepsini yapmış ve bir daha evlenmeyi hiç düşünmemiş. Tabii annem işe gidince biz ortada kalmışız. Hele ben, düşünüyorum da daha yeni doğmuşum, annem bana süt bile verememiş. Kimi zaman komşular bakmış, kimi zaman akrabadan binleri; derken, öyle böyle, el ellerinde büyümüşüz. Annem derseniz, çalışmaktan bizi görecek hali yok. Onu ailesi ilkokuldan sonra okutmamış. O bizi okutmuş ama biz bu arada hem annesiz hem babasız hem yetim hem öksüz büyümüşüz. Anneme mi kızayım, ölüp giden babama mı, kadere mi, yoksa onu öldürenlere mi bilmem ki!"

Bana babaları tarafından yok sayılan, görmezden gelinen, şiddete uğrayan birçok kadın geldi. Hiisna onlardan farklı, babasını tanımamış bile. Tanımasına izin vermemişler. Kime kızmalı Hüs-na? Belli ki beş çocukla bir başına kalan anne çaresiz. Yas döneminde çocuğunu emzirememiş bile. Evin geçipaini üstlenmiş, çocuklarına vakit ayıramamış. Babasının neden öldürüldüğünü sormuyorum Hiisna'ya. O da anlatmıyor zaten. "Babama mı kızayım?" diye sorduğuna göre belli ki kızılacak bir şeyler var.

Yoksulluk içinde beş çocuğunu büyütmeye çalışan bir anne var ortada. En azından hikâyenin bu aşamasında ona kızmak mümkün değil. Ama sebebi ne olursa olsun bir insanın canına kıyan, geride kalanları ömür boyu sürecek bir kedere mahkûm eden katillere söyleyecek söz bulamıyorum.

Bir insanın eceliyle ölmesi başka bir şeydir, öldürülmesi başka bir şey. Hüsna anne karnındayken babası eceliyle ölseydi o yas duygusunu muhtemelen farklı yaşayacaklardı. Ama babanız, kocanız, kısacası sevdiğiniz biri öldürülüyorsa, yasımza hayat boyu dinmeyecek bir de öfke eşlik eder. İşte bu öfke size hep "Neden ben?" sorusunu sordurur. O kör kurşun neden gelip sizin sevdiğinizi bulmuştur?

Toplumda böyle bir şiddetin yaşandığı eve insanlar çekinerek, uzak gözlerle bakarlar hep. Sizin eviniz tekinsizdir artık. Komşularınızın meraklı soruları, dedikoduları iyice karışürır kafanızı. Kısacası bir yakınınız öldürüldüğünde haksızlığa uğradığınız hissinden ömür boyu kurtulamazsınız ve toplum da bu hissi size sürekli hatırlatır.

Günahsızların günahı

"İnsan beş çocuğu olan birini nasıl öldürür Gülseren Hocam? En büyük düşmamn olsa, ona kızsan bile çocuklarını düşünürsün. O çocukların ne günahı var dersin. Şimdi haberlerde bu tür öyle çok olay görüyorum ki, anasız babasız kalmamn ne demek olduğunu bildiğim için, her görüşümde içim sızlıyor. Bir de bu ara en sık kadınları öldürüyorlar. Çoğunun da evde onları bekleyen çocukları var. Gözleri dönmüş bu insanların."

Özetleyerek anlattı çocukluğunu ama kim bilir anlatmadan geçtiği daha neler var. Bizim toplumda babasız çocuklar, kocasız kadınlar sıklıkla suiistimale uğrarlar. Her açıdan görmezden gelinirler. Anneleri onları bu yaşa kadar getirdiğine göre çok güçlü bir kadın olmalı.

"Ben şimdi tam 30 yaşma geldim, hâlâ bekârım ve ailemle yaşıyorum. Biz üç kardeş üniversite bitirdik, abim öğretmen, ablam rehberlik öğretmeni, ben de aşçı oldum. Ama hiçbirimiz mutfı değiliz. Hep sanki bir şeyler yanlış, bir şeyler eksikmiş, bir su işlemişiz gibi hissediyoruz. Sadece ben değil, henüz hiçbirimi evlenmedik, evlenemedik daha doğrusu. Bugüne kadar kaç ker benimle evlenmek isteyen oldu ama annem bu konularda o ka dar büyük tepkiler veriyor ki, ben de hiçbirini kabul edemedim.'

Öyle ya da böyle çocukları kanatları altına alıp onları büyü ten, okutan anne onların hayatlarına ipotek koymuş. Acaba ann "Sizin için saçımı süpürge ettim" diyen annelerden biri mi oldu Yoksa çocuklarının kendisi gibi mutsuz ve yalnız kalmalarında] mı korkuyor? Bu yüzden mi evlenmelerine izin vermiyor? Belki d sadece kendini düşünüyor, yalmz kalmamak için onların evlenme lerini istemiyor.

Sevme, sevilme, yuva kurma şanslarım ellerinden alıyor.

"En son birkaç ay önce, bir buçuk yıldır devam eden ilişkin yine evlilik öncesi bitti, çünkü o ara, ablam, anneme biriyle ev lenmek istediğini söyledi. Onun da uzun süredir devam eden bi ilişkisi vardı. Annem bunu duyunca köpürdü. Ablama öyle kötı sözler söyledi, öyle aşağıladı ki kızcağız günlerce ağladı ve heme ayrıldı o çocuktan. Onu görünce çok korktum, bir de ben annerr kızdırmayayım diye konuyu kapattım. Neden bilmem, annem da mat adaylarının hiçbirini beğenmiyor, bu konunun açılmasına bil tahammülü yok. Annem kadar olmasa da biz de korkuyoruz ev lenmekten, ele karışmaktan."

Demek annelerinin baskısı çocuklarda evlilik korkusuna yc açtı.

"Hayatımızda işimizden başka hiçbir güzellik yok. Dışa kapa] yaşıyoruz. En son ne zaman bir kafede bir arkadaşımla oturdur hatırlamıyorum. Kendimi çok yaşlı ve umutsuz hissediyorum. Bi rinin beni seveceğine hiç inancım yok. Biz beş kardeş galiba doğ duğumuz evde hiç sevilmemişiz. Böyle birini başkası neden sev sin deyip duruyorum kendime. Bunları da sizin kitaplarınızda] öğrendim. Doğduğu evde sevilmeyen insanları dünya da sevme diyorsunuz."

"Sevilmeyi insanlar sevile sevile öğrenir. Bunu öğrenenler içıı sevilmek çok kolaydır. Sevilmek için fazladan bir şey yapmalarına gerek olmaz. Ama hiç sevilmemişse insan, sevilmişin refleks haline getirdiği şeylerin hiçbirini bilmez. Kimse beni sevmiyor diye düşündükçe de insanlardan uzak durur. Onlar sevmese de ben onları seveyim demeyi de bilmez."

"Bende de galiba tam olarak böyle oldu. Arada bir anneme çok kızıyorum. Hadi babam öldü gitti, sen niye sevmedin çocuklarını diyorum ama insan ona da kızamıyor. O da kendi başının derdine düşmüş, bizi düşünecek hali mi kalmış kadının? Ama sonuç olarak olan bize olmuş, beş çocuk hiç sevilmeden, önem verilmeden, kimseden ilgi görmeden büyümüşüz."

Onları sevmemiş midir anneleri acaba? Sevmiştir, kendine göre sevmiştir elbette. Baksanıza, beş çocuğunu da okutmayı başarmış, ben de kendi hayatıma bakarım dememiş. Ama büyükler bazen yaşamı sadece hayatta kalmaktan ibaret sanırlar. Ölmüyorsan ha-yattasmdır işte. Bu yeter, yetmeli. Hani sık sık duyarız, "Aç değilsin, açıkta değilsin, daha ne istiyorsun?" diye sorarlar ya... Karnımız doyuyorsa, başımızın üstünde derme çatma da olsa

bir çatı varsa yakınmaya hakkımız yoktur. Oysa yaşamak sadece hayatta kalmak değildir. Eğer öyle olsaydı, inanın herkesin işi çok daha kolay olurdu. Hayat en çok ruhun doymasmı ister aslında. Hayatın bir önemi ve anlamı olmalı hepimiz için.

Aslında maneviyata önem veren bir toplumuz ama iş pratiğe gelince önceliğimiz maddiyat oluyor. Kimse bize, "Sevip seviliyorsun, daha ne istersin?" demiyor. Çünkü önce karnımızın doyması lazım. Hem ruhumuzun hem karnımızın doyurulması gerektiği pek kimsenin aklına gelmiyor. Hani Gülten Akm'm o şiirinde dediği gibi,

"Ah, kimselerin vakti yok durup ince şeyleri anlamaya."

Evet, yaşam gailesinde ince ama bir insan için olmazsa olmaz şeyleri anlamaya vaktimiz kalmıyor. Oysa inceliklerdir, ayrıntılardır güzelleştiren insanlığı. Yaşam gailesi, maddi gereklilikler bize incelikleri unutturmamak. Çocuklar bir lokma ekmekten, bir çatıdan fazlasını isterler, buna ekmek su kadar ihtiyaç duyarlar, yani sevilmeye...

Hâlâ boynumuz bükük

"Sadece annem mi çalıştı? Biz çocukken biraz aklı başına gelen her çocuğu işe soktu annem, her birimiz nerelerde çalıştık bir bilseniz. Yaşıtlarımız sokaklarda oynarken, biz yorgun argın işten gelir, boynumuz bükük, onlara bakakalırdık. İşte şimdi büyüdük, meslek sahibi olduk, kimseye muhtaç değiliz çok şükür ama hâlâ boynumuz bükük."

Demek sadece anne değil, onlar da çocuk yaştan itibaren çalıştılar. Ne zor bir hayat...

"Kardeşlerimle de aramız iyi değil. Hepimiz karanlık tipler olduk, hiç yüzümüz gülmüyor. Olur olmaz her şeye kızıyor ve birbirimize küsüyoruz. Annem derseniz adeta sinir küpü oldu. Her şeyi burnumuzdan getiriyor. Bağırmaya başlaymca, öteki mahalleden duyuluyor sesi. Bizi nasıl aşağılıyor bir görseniz."

"Biraz iyi hissetsem sanki dipte karanlık bir yer var, hemen içine çekiyor beni. Hayat hep böyle mi devam edecek Gülseren Hocam, bunun bir

kurtuluşu yok mu? Hayatımızı, çocukluğumuzu çalmışlar bizim, evimizin temeli yok sanki. Her an ha yıkıldık ha yıkılacağız diyerek hayat geçer mi?"

Susuyor Hüsna, susuşundaki hüzün odanın her yanma siniyor. Bir süre kalıyorum öylece. Karnı doyan ama ruhu aç bırakılan bu kızcağıza bakıyor ve çocukluğundan beri ne acılar çektiğini, neler yaşadığım anlamaya, hissetmeye çalışıyorum.

Beynimiz, çocuklukta oraya kaydedilen duygu ve davranışlar üzerinden bir sistem kurar ve sonra çok rahat bir hayatımız olsa da bu sistemin dışına çıkamayız. Hüsna ve kardeşlerinde de öyle olmuş. Gülmeyi, sevmeyi, sevilmeyi, sevinmeyi, eğlenmeyi, güzel hayaller kurmayı, önemsenmeyi hiç öğrenememişler. Sevilmeyen insanlar, sonradan tıpkı Hüsna gibi hiç sevilmeyeceklerini düşünürler. Babaları öldürüldüğü ve onlar ortada kaldığı için kendilerini kusurlu, suçlu, istenmeyen, fazlalık gibi hissetmişler. Anneleri belki de zorlu yaşam koşullarıyla baş edemediği için, çocuklarının karınlarını doyurmuş ama ruhlarını doyuramamış. Dış dünya korkutmuş çocukları. Babamızı öldüren bu dünya bize ne yapmaz

diye düşünmüş, olabildiği kadar uzak durmuşlar hayattan.

Şimdi kardeşler bir araya gelip kaderlerini yeniden yazmak yerine birbirleriyle didişiyorlar. Oysa hayatın onlara göstermediği güzel yüzünü, kardeşler birbirlerine gösterebilseler keşke...

Acıyı paylaşmak, birbirlerine destek olmak yerine, öfke galip gelmiş ve o öfkeyi birbirlerine yansıtmışlar.

Şimdi Hüsna'nm kuyudan çıkmak için diğerleriyle dayanışmayı, yardımlaşmayı öğrenmesi gerek. Ortak akılla kuyudan çıkmalarım sağlayacak merdiveni bulabilseler keşke...

Bütün bu düşündüklerimi tek tek, uzun uzun anlatıyorum Hüsna'ya. Hayatının en önemli dönemecinden geçiyor. Bu dönemde aklını kullanamaz, hayatm akışına teslim olursa, daha sonra bunu değiştirmesi çok zor olur.

Önce işyerindeki arkadaşlarıyla iyi ilişkiler kurmasını, onlarla yakın olmasım öneriyorum ona. Sevmeye, sevilmeye, onaylanmaya çok ihtiyacı var. Bunu işyerinde başlatabilir. Bir kere başarırsa, arkası çorap söküğü gibi gelecektir.

Bir de annesi ve kardeşleriyle ilişkileri var. Bunlar aslmda kızın kaderini yazıyor, kişiliğini çok olumsuz etkiliyor. Yavaş yavaş bireyselleşmesi gerekiyor. Onun iyiliği, özgür olabilmesi, kendi kararlarım kendi alabilmesi, diğer kardeşlerine de iyi örnek olacaktır.

Beni bazen ağlayarak, bazen hüzünle yüzüme bakarak ama çok dikkatli dinliyor. Bana tekrar gelecek. Başaracağına gönülden inanıyorum.

OceanofPDF.com

Her Şey Oldum Ama Evlat Olamadım

Hayatta güzel, umutlu hikâyeler de var elbette ama ben mesleğim gereği her zaman ruhu yaralı insanları gördüm. Acıların, sıkıntıların, çözümsüz görünen sorunların altında boğulan, ezilen insanlarımızı... '

Her seferinde hastalarımla birlikte adeta bir yolculuğa çıktık Kırmızı Odamda. Bu yolculuklar sırasında hastalarım bazen ağladılar, üzüldüler, bazen de hayret ettiler, gülümsediler ama her ne olursa olsun bu yolculuğun sonunda ferahladılar, güçlendiler, bir şeyleri fark ettiler, iyileşme yolunda gayret ettiler.

Ben de yıllar yılı hem acıyı gördüm hem tatlıyı hem yarayı bildim hem de şifayı... Hayat bizlere kötü yüzünü göstermiş, canımızı fazlaca yakmış, kalbimizi kırmış olsa da bizler eğer bu acılardan kaçmayıp onlarla yüzleşebilir, nedenlerini anlayabilirsek, kötü giden, bizi mutsuz eden talihimize dur diyebiliriz. İşte bu yüzden, önce kendi karanlığımızı tanıyacağız, anlayacağız, sonra yılmadan, usanmadan çabalayıp o karanlığın içinde mumlar yakacağız. Bizler emek verdikçe mumlar çoğalacak ve amansız görünen karanlık yavaş yavaş kaybolacak.

Binıiur... Kardeşleri doğduktan hemen sonra "abla" olmuş, bir çocuk olarak hak ettiği sahiplenilmeyi tadamamış o yalnız çocuklardan biri. Ne mutlu bana ki, Binnur'un, içsel yolculuğuna başlamasına da benim kitaplarım vesile olmuş.

"Hocam, ben 22 yaşındayım. Aslında normal bir ailede büyüdüğümü söyleyebilirim. Normallikten kastım annemle babamın ufak tefek tartışmaları dışında bir gün olsun büyük kavga ettiklerine şahit olmamam. İkiz kız kardeşlerim var. Şimdi 16 yaşındalar.

Benim hayatım da onların doğumuyla değişti... Hatırlıyorum, ev adeta bayramyerine dönmüştü. Konu komşu, memleketten gelen akrabalar günlerce bizim evden çıkmamışlardı. Bu bayram neşesi bir yandan beni mutlu ederken, diğer yandan ilk defa o zamanlar kendimi görünmez hissetmiştim. Ben de çocuktum. En çok anne ve babamın sevgi ve ilgisine ihtiyacım vardı ama onlar kardeşlerimin doğumunda beni tamamen

unuttular. 'Su getir', 'Misafirlere terlik ver', 'Annene bak, uyuyor mu?' gibi cümleler dışında benim nasıl hissettiğimle ilgilenen kimse olmadı. Oysa kardeşlerim doğmadan önce benimle ne kadar da çok ilgilenir, severlerdi beni. Bir anda sanki altımdaki tahtı çekip aldılar."

Kardeş kıskançlığıyla ilgili çok şey okuyup görmüşsünüzdür. Kardeş kıskançlığını bir yere kadar doğal kabul edebiliriz. Düşünün ki ana babanızın bir tanesiyken, herkesin ilgi odağıyken bir bebek daha geliyor eve. Kaç yaşında olursanız olun, bebeğin ilk çığlığı duyulur duyulmaz size ablalık, abilik görevi veriliyor. Oysa belki siz o anda kelimeleri bile doğru dürüst çıkaramıyorsunuz ağzınızdan, belki geceleri emzikle uyuyorsunuz, belki annenizin elini tutmadan uykuya dalamıyorsunuz. Beşikte uyuyan kardeşinizle sadece iki yaş var aramzda belki; ona rağmen size hemen göreviniz hatırlaülıyor: "Sen ablasm artık!" Bu ne demek?
Çocukluk haklarını askıya aldık, daha çocuk olsan da büyüttük seni, yetişkin kategorisindesin artık.

Siz de beşikte uyuyan o buruşuk suratlı bebeğe bakarak içleniyorsunuz, "Bunun için mi atülar beni bir kenara, bunun için mi artık çocuk olma hakkım yok?" Bütün öfkenizi o dünyadan bihaber uyuyan masuma yöneltiyorsunuz.

Çocukları arasında denge kuramayan, ilgilerini ve sevgilerini eşit dağıtamayan, sorumluluk duygusunu hissettiremeyen büyüklerin beceriksizlikleri, düşüncesizlikleri bir hayatı nasıl karartabiliyor...

İlgi de çekemedim

"Ben de bu sefer annemle babamdan bulamadığım ilgiyi, eve gelen misafirlerden koparmaya çalıştım. Dikkatlerini çekmek için şakalar mı yapmadım, komik komik dans hareketleri mi... Sormayın gitsin. Ama yok, şakalarım yersiz, dans şovlarım beceriksiz, sohbetlere katılma çabam ise terbiyesizlik oldu. Ne yaptıysam, ne ettiysem bir türlü ügilerini çekemedim, çektiğim zamanda da beğenilmedim. Oysa şimdi dönüp bakıyorum da belki de ihtiyacım olan tek şey beni de orada gördüklerine dair bir işaret, bir bakış, hafiften bir başımın okşanmasıydı. Baktım ki istediğim ilgiyi

bulamıyorum, ben de içime kapandım. Misafirlerin gideceği, kardeşlerimin gelişiyle başlayan heyecanın biteceği ve benim yine annemle babamm Binnurü olabüeceğim günleri beklemeye başladım."

Ne güzel anlatıyor bir çocuğun duygularını... Anne baba çocuktaki bu değişikliği hiç fark etmedi demek ki...

"Ama olmadı hocam... Ben o günlerden sonra bir türlü anne babamm kızı Binnur olamadım. Öğrenci oldum, genç kız oldum, ergen oldum, en çok da abla oldum ama ben galiba evlat olmayı beceremedim hocam... Sadece kardeşlerimin ablası oldum. Kendi çocukluğumu bilmedim, bir pamuk şekerim olduğunda tuttum kardeşlerime verdim. Belki bir parça ilgi ve sevgi görürüm diye. Ama nerede... Ne değerim bilindi ne de emeklerimi gören oldu, ikizler ne yaptılarsa iyi yaptılar, ben ne yaptıysam kimse beni görmedi. Onlara ne istediyse verildi, benimkiler pas geçüdi. Onların hep sevgiye ihtiyacı vardı, benimse bir abla olarak görevim onlara hak ettikleri sevgiyi vermekti. Sakın yanlış anlamaym beni, kimse bana bağırıp çağırmadı, şiddet göstermedi, aşağılamadı... Ama kendimi hep belli görev ve sorumlulukları yerine getirmek zorunda olan, evdeki varlığı ve dünyaya geliş amacı bundan ibaret olan bir varlık gibi hissettim."

İçim öfkeyle doldu

"Normalde kardeşi olan insanlar için paylaşmayı bilir derler ya, ben paylaşmayı çocukluğum boyunca hep çok iyi bildim. Ama ergenlik yıllarımda içimi anlamlandıramadığım bir öfke doldurdu, hiçbir şeyi paylaşmamaya karar verdim. Ne az sayıdaki arkadaşımı ne izlediğim filmi, ne yediğim yemeği ne de dinlediğim müziği... Hatta derdimi bile paylaşmayı hiç sevmedim. Bari onlar sadece bana ait olsunlar istedim. Güzel şeyler paylaştıkça çoğalır derler ya hani, bende hiç öyle olmuyor hocam. Söyleyecek olsam elimden uçup gidecek, artık benim olmayacaklar gibi geliyor."

Birileriyle kendimize ait bir şeyleri paylaşmak aslında ne güzeldir ama Binnur bu paylaşımları hep mecbur olduğu için yapmış. Böyle olunca da paylaşmanın tadı tuzu kalmamış.

Çok küçük yaşta onun olan her şey zorla çekip alınmış elinden. Belki kardeşini sevmesi, onu koruyup gözetmesi beklenirken bunları yaptığı için Binnur övülseydi, aferin denseydi, her şey çok başka olurdu.

Kendi çocukluğum geliyor aklıma. Kız kardeşim doğduğunda ben bir yaşındaymışım, yani hemen abla olmuşum. Bana da kardeşime bakma, onu koruyup kollama gibi görevler verildi ama yaptığım her güzel şey ailem tarafından alkışlandı. Hep birden bana aferin dendi. Yani bize bakan gözler ikimizi birden gördü. Biraz da bu yüzden ben paylaşmayı çok severim.

"Üniversite sınavında hukuk fakültesini kazandığımda annemle babamın gözlerinde oluşan şaşkınlığı hiç unutmayacağım. Ah hocam, o şaşkınlığın içimi nasıl yaktığım bugün geriye dönüp baktığımda çok daha iyi anlıyorum. İsterdim ki, gözlerinde şaşkınlık yerine gurur olsun. O gurur bana desin ki, bunca zamandır sana hissettiremesek bile biz seni gördük; çalıştığının, çabaladığının farkındayız ve işte şimdi seninle gurur duyuyoruz. Ama onun yerine, bunu nasü yaptığıma inanamayan iki çift şaşkın göz vardı karşımda. O kadar uzun zamandır insanlarla rahatça konuşamıyorum ki; artık bir ortamda kendi fikirlerimi paylaşmam gerektiğinde elim ayağım titremeye başlıyor, zor nefes alıyorum. Bir de hukuk okuyorum düşünün... Benden avukat çıkar mı sizce? Yeni kişilerle tanışmaktan çekinen, sevmekten ve sevilmekten bu kadar korkan, insan içine karışamayan, arkadaşlarının sayısı ikiyi geçmeyen bu Binnur, nasıl avukat olacak da başkalarının hakkını savunacak? İnanın sırf bu yüzden tekrardan sınava girip daha kendimle baş başa kalacağım bir bölüm bile okumayı düşünüyorum. Sevdiğim, hayalini kurduğum meslekten de vazgeçiyorum..."

"Hayata o kadar karanlık bir yerden bakıyorsun ki, hukuk okuyan herkesin avukatlık yapmaktan başka şansı yok diye düşünüyorsun. Ben tıp fakültesi okudum ve doktor oldum ama gençken kan görmekten bile korkardım. Hayat aslında bizlere pek çok seçenek sunuyor ama bunu gören göz gerekiyor. Sen hele bitir bakalım okulu. Bakalım bu süreyi nasıl geçirecek, okul bittiğinde nasıl bir Binnur olacaksın?"

"Değişir miyim yani?"

"Eğer istersen ama çok istersen, tabii ki değişir, gelişir, bambaşka bir kız olursun."

"Sizin benden umudunuz var mı?"

"Benim var, ya senin?"

Susuyor ama bakışlarında bu umudu görüyorum ben.

Yaşamda adaletsizliğe uğradığını düşünen insanlar, özellikle de kız çocukları henüz çok küçük yaştan itibaren avukat ya da hâkim olmayı düşlerler. Büyüdükleri evlerde olmadığına inandıkları adaleti dünyada sağlamanm bir yoludur bu onlar için. Görülmeyene yüz, duyulmayana ses olmayı hayal ederler. Binnur da muhtemelen hem böyle bir duyguyla hem de anne babasının onunla gurur duyacağını umarak hukuk eğitimine başlamış ama ne yazık ki ailesi onun bu başarısını da görmemiş.

"Binnur, önce hayata baktığın pencereyi değiştirerek başlamalısın işe. Kendine ailenin gözüyle bakmaktan vazgeç. Örneğin ben, tamamen objektif bir gözle bakıyorum sana ve öncelikle de başarılarını görüyorum. Hayat seni çok erken büyütmüş. Erken büyümek zordur, sancılıdır ama hayaü çabuk kavrar öyle insanlar. Eminim şu anda seninle birlikte fakültede okuyan öğrencilerin en güçlülerinden birism sen ama bundan haberin yok."

"Öyle mi diyorsunuz hocam?"

"Öyle diyorum. Kendini hiç tanımıyorsun. Tanıdığın tek şey içindeki öfke."

"Haklısınız... Gün geçtikçe öfkesiyle dolup taşan bir insana dönüştüm. Öfkemi en çok yönelttiğim insanlar annem, babam ve kardeşlerim. Bir yandan onları çok seviyorum, içten içe aslında onlar için yaşıyorum, tüm çabam günü geldiğinde onların gözünde o

gurur ışığını görebilmek. Ama gelin görün ki, hâlâ yaptığım hiçbir şey onları memnun etmiyor."

"Bunu anlıyorum ama artık onlar için değil, kendin için, kendi hayatın için yaşamalı ve başkalarına değil artık kendine yatırım yapmalısın."

"Ben bu işin içinden çıkamıyorum hocam... Ben de artık herkes gibi olmak istiyorum. Mutlu olmak, değerli olmak, birileri için bir anlam ifade edebilmek, görünür olmak istiyorum. Birileri de bana sahip çıksın, sarılsın istiyorum. Çok mu şey istiyorum hocam?"

Yüzüme bakıyor ama sorusuna cevap bekleyerek değil. İkimiz de biliyoruz aslmda sorunun cevabını. Hayır, çok şey istemiyor. Görünmek bu dünyada her insanın temel ihtiyaçlarından biridir. Bir an için kendinizi görünmez olarak hayal edin, siz insanları görüyorsunuz, onları duyuyorsunuz ama onlar sizi ne görüyor ne duyuyorlar. Ne tuhaf değil mi, böyle olmak hepimizi korkutur.

Anadolu'dan gelen, "Kocam beni artık dövmüyor bile hocam" diyen bir kadm hastam geliyor aklıma. Önce ne demek istediğini anlamamıştım ama sonra anladım. Şiddet görmek bile hiç görülmemekten, yok sayılmaktan iyidir, diyordu o kadm.

Binnur'un da ruhu çocukken çok yara almış. Ama şimdi büyümüş, üstelik bana göre, çok doğru bir tercih yapmış ve hukuk okuyor.

"Senden hâkim mi olur, avukat mı yoksa hukuk müşaviri mi bilmem ama zamanında, yani çocukken kendini koruyamamışsm ya, eminim şimdi senin gibi haksızlığa uğrayan kişilerin arkasmda duracak, onları sonuna kadar savunacaksın. Senin hayatında bugüne kadar olmayan adaleti bu sefer sen başkalarına dağıtacaksın. İşte o zaman içindeki öfke kaybolacak."

"Nasıl hocam?"

"İçindeki öfke senin en büyük enerji kaynağın olacak. Çalışmaktan hiç yorulmayacak, başardığını gördükçe hayata daha çok asılacaksın. O zaman sen de seveceksin kendini, barışacaksın. Sadece kendinle değil, hayatla da barışacaksın. Önce kendini sonra da aileni affedeceksin. Şimdi yapamam sandığın şeyler hayatında su gibi akacak. Ve... Kendinle gurur duyacaksın."

"Yapabilir iniyim yani?"

"Zaten ilk adımı buraya gelerek atmışsın. Bundan sonra buraya gelmeye devam edecek ve her gelişinde bana kim bilir ne güzel şeyler anlatacaksın.

Kaderinin iplerini eline almaya hazır mısın?"

"Hazırım hocam, hazırım."

Ne güzel bir kelime bu... Hazırım diyor. Sadece o değil, ben de heyecanlanıyorum. Onun, her gün daha iyiye, daha güzele giden kaderine tanıklık etmek gerçekten çok heyecan verici.

OceanofPDF.com

Kumrulardan Biri

Zaman zaman bana gelen mesajlardan anlıyorum ki toplumu-muzda gençlerimiz ve kadınlarımız kendilerini hâlâ çok yalnız hissediyorlar. Hâlâ en yakınlarına bile içten içe yaşadıkları acıyı, kederi, bunalımı unutamadıklarını anlatamıyor, paylaşamıyorlar. Ne kadar yaralayıcı bir durum, değil mi?

Bir çocuğun ruh halini, kendini koruma gücünün ne kadar zayıf olduğunu, alışkın olmadığı durumlarda neye, nasıl tepki vereceğini bilmediğini unutuyoruz bazen. Bir çocuğun da tıpkı yetişkinler gibi davranabilmesini bekliyoruz.

Çocuğun dünyasının, biz yetişkinlerden çok farklı, çok sınırlı, çok saf ve çaresiz olduğunu toplumun her kesimine iyice anlatmamız gerekiyor. Çocuklarımızı ve gençlerimizi yargılamadan önce onları uzun uzun dinlemeli ve ne hissettiklerini anlamaya çalışmalıyız.

Çocuklarımızla daha iyi ilişkiler kurmanın, en çok da onları uzun uzun dinlemenin, kişililiğine değer verdiğimizi, saygı duyduğumuzu göstermenin çocuklarımızın geleceğinde ne kadar önemli olduğunu bilsek, bunu hiç unutmasak keşke..ı

Bugün Kumru var karşımda. Ona Kumru ismini verdim, çünkü hatırlarsınız birkaç yıl önce televizyonda yayınlanan "Kırmızı Oda" dizisinde çocukluğunda aile içinde cinsel tacize uğramış bir genç kızın hikâyesi vardı. Şimdi karşımda oturan genç kız, dizideki Kumrüyla benzer bir hikâyeye sahip olduğu için ona da Kumru dedim. Nice Kumru'dan biri o... Korunaklı bildiğimiz aile tarafından incitilen nice kız çocuğundan biri. Koltuğa oturuyor ve başım yerden hiç kaldırmıyor. Lafa nereden başlayacağım bilememe şaşkınlığı var üzerinde. Ona yardımcı olmalıyım.

"T h îş gelam Kumru!"

“Hoş bulduk hocam."

“İstersen anlatmaya her şeyin tam da göbeğinden başla. Söylemekten en korktuğun şeyi hemen söyle ki, artık bu gerginliği at üzerinden.“

Birkaç kere koltuğunda kımıldandıktan sonra başlıyor.

“Hocam, ben çocukken, evimize sık sık gelip giden bir akrabamız tarafından tecavüze uğradım. Yaşım çok küçüktü ve bana aşın ilgi ve sevgi gösteriyordu. Evde ailemden göremediğim ilgiyi ondan görmek hoşuma gitmiş, ona çok yakın hissetmiştim kendimi. Onu neredeyse babamdan bile daha çok seviyordum ama bir gün bana öyle şeyler yaptı ki neye uğradığımı şaşırdım. Öyle korktum ki aylarca olayı kendimden bile sakladım, bir daha o adama hiç yaklaşmadım ve aileme de sanki hiç böyle bir şey yaşamamışım gibi davrandım. O zamanlar geceleri yatağa girince bir türlü uyuyamıyor ve sıkıntıdan sık sık hasta oluyor, okula bile gidemiyordum. Bunlar yetmezmiş gibi adam bir süre sonra beni kenara köşeye sıkıştırıp tehdit etmeye başladı. Ne yapacağımı şaşırmışüm ama çok şükür o zaman aklım başıma geldi. Bu tehditlerden çok korksam da yılmadım ve adamdan uzak durmaya devam ettim."

Evde anne babasından beklediği ilgiyi göremeyen bir çocuk, bir akrabasının ilgisinden mutlu oluyor. Bunda yadırganacak bir şey yok. Çocuklar bazen küçük bir baş okşayışma bile ihtiyaç duyarlar. Büyükler hayatın hayhuyu içinde ihmal ederler bu türden sevgi gösterilerini. Ve en önemlisi, çocuklara bedenlerini tanımayı öğretmezler, mahremiyet bilgisi vermezler. Bizim toplumcunuzda aileler tehlikenin hep dışardan geleceğini düşünür ve çocuklarına da böyle öğretirler.

Sokaktaki yabancıya karşı temkinli davranmasını tembihler ama evdekilerden, aile üyelerinden korunması gerektiği öğretilmez. Oysa bakın taciz tecavüz hikâyelerine, genellikle aile içinde yaşandığım görürsünüz. Çünkü çocuğa en kolay, yasaksız, korunmasız yaklaşacak olanlar aile üyeleridir.

Siz çocuğunuza, “Sokakta tanımadığın bir adam sana şeker, dondurma verirse sakın alma, e mi?" diye tembih edersiniz ama evde olanlar çoğu zaman gözden kaçar.

Kendimi suçlu hissettim

"O yaşımda bütün bunları yaşamak beni ne hale getirdi, size anlatamam. Sanki bütün çocukluğumun üstünden koca bir TIR gibi geçti adam. Aileme söylemek, onlardan yardım istemek aklımın ucundan bile geçmedi, çünkü beni suçlamalarından korkuyordum. Sanki büyük bir suç işlemiştim. Kimsenin yüzüne bakamaz olmuştum. Bu dünyada tek başıma kalmışım, ailem beni uzak bir yerlerde unutuvermiş ve almaya gelmeyecekmiş gibi hissediyordum/'

Ah canım, nasü da korkmuş, nasıl da suçlamış kendini...

"Dünyada bunu yaşayan tek kişinin ben olduğumu sanıyor ve kendimden çok utanıyordum, ta ki televizyonda 'Kırmızı Oda' dizisini izleyene kadar. O dizide Kumru'nun başına gelenleri izleyip bunların gerçek hayat hikâyelerinden alındığını görünce birden gözümden yaşlar gelmeye başladı. Yıllardır herkesten sakladığım anıların kapağı açılıverdi. Demek ki bunu yaşayan bir tek ben değilmişim, başka çocukların da başına böyle şeyler gelmiş dedim. Bu düşünce beni epeyce rahatlattı. Ve .yaşadıklarımı yakınlarımla paylaşmaya karar verdim ama ne yazık ki aldığım cevap, 'Acaba sen mi fazla yüz verdin?' oldu. Öyle olunca iyice kesildi ümitlerim ve acılarımı içime gömdüm. Korktuğum olmuş ve beni kimse anlamamış, üstelik onlar da beni suçlamıştı. Kendimi çok yalnız ve çaresiz hissediyordum."

Ah bu aileler... Hem çocuklarını çok sever, onlar için hiçbir fedakârlıktan kaçmmazlar, hem de onlarm ne dediğini iyi dinlemek, iyi anlamak akıllarına gelmez. Bir de akıl öğretirler onlara.

"Yıllarca erkeklerden hep uzak durmuştum zaten. Belki de yalnızlıktan, bir süre sonra sosyal ortamlara giremez oldum, içime bir korku, panik geldi. Birkaç kere intihar etmeyi denedim, onu da beceremedim. En çaresiz günlerimde çareyi 'Kırmızı Oda'daki Kumru'yu izlemekte buldum. Her cuma akşamı, sanki seansa girer gibi, ışıklan kapattım, orada doktor rolünü oynayan Binnur Kaya'mn söylediği her şeyi sanki siz bana söylüyormuşsunuz gibi dikkatle dinledim."

Tacize, tecavüze uğrayan kişi, hele çocuksa önce kendisini suçlar. Çünkü kendisine inanılın ayacağım bilir. Bir çocuğun aklı tam olarak yetmese de neredeyse içgüdüsel olarak bunu hissetmesi ne acı, değ?J mi?

Bizim ailelerimiz çocuğun tecavüze uğramasından değil de sanW bunun duyulmasmdan daha çok korkar ve bunu namussuzluk *3-yarlar. Aile bütünlüğünün, adının korunması, çocuklarından daha önemlidir.

Evliliğini tehlikeye atmamak için, çocuğunun öz babası tarafından taciz edilmesine göz yuman anneler var.

İşte bu yüzden, Kumru da çocuk aklıyla susması gerektiğini, konuşursa ona inanan olmayacağını, hatta suçlanacağım bilmiş. Toplu-mumuzda tecavüz mağdurlarına karşı hep bir önyargı, hep bir şüphe var. Giyim kuşamından davranışına kadar her şeyin "kışkırtıa" olduğunu düşünüyoruz bazen.

Böyle bir toplumda nasıl anlatsınlar dertlerini Kumrular?

"Yedi ayım böyle geçti. Televizyonun karşısında kimi zaman ağladım, kimi zaman kendi kendime konuştum, kimi zaman da yüzüme bir gülümseme yerleşti, sanki kaybettiğim umutlarım yavaş yavaş yeniden yeşermeye başlamıştı. Sosyal ortamlarda gelen panik ataklarımı daha kolay kontrol edebildiğimi gördükçe çok sevindim. Belki de içinizden "Neden psikolojik yardım almadın?" diye soruyor-sunuzdur ama buna da ailem engel oldu. Sen deli değilsin, ne işin var psikiyatride dediler. Deli değildim ama delirmeme az kalmıştı, bunu da kimseye anlatamadım."

Aileden ya da yakınlarınızdan biri psikiyatriden yardım almak isterse, aman sakın ha, hayır demeyin, çünkü bazen en yakınlarımızın bile iç dünyalarında ne fırtınalar koptuğunu bilmiyoruz.

Dert bende derman bende

"Sonradan her şeyden vazgeçtim, derdinin dermanı sende kızım, dedim. Madem sen de bir Kumru'sun, başının çaresine bak, teslim olma, dedim. Yürü dedim... Okula, kitaplara yöneldim, daha çok çalıştım. Üniversiteyi kazanınca kendime güvenim biraz daha arttı. Hele ki ailemden kopup bir yurtta yaşamak çok iyi geldi bana. Orada sadece ben değil, bütün kızlar yalnızdı. Bunu çözünce, psi-koloğa gitmenin delilik anlamına gelmediğini iyice anlayıp buraya geldim. 'Kırmızı Oda'yı izleyerek aldığım terapiyi bizzat yaşamak istedim. Kimselere anlatamadıklarımı size anlatayım dedim.

Birçok şeyin üstesinden gelsem bile, peşimi bırakmayan bir suçluluk duygusu var içimde. Yaşadıklarımdan ötürü kendimi kirli hissetmekten kurtulamıyorum hocam."

Kumru'yu dinlerken önce, "Demek bunca olay yaşamış ama ailesinin uzun süre hiçbir şeyden haberi olmamış" diyorum. Oysa bu, biz aileler için ne kadar önemli bir durum. Bizim çocuğumuzun başma böyle bir şey gelse bunu bize anlaür mı, anlatmaz mı? Aman ha, bu sorunun cevabmı iyi düşünün. Çocuğunuz sizden çok korkuyorsa, bu olayda sizin de onu suçlayacağınızı düşünüyorsa bence paylaşmaz.

Oysa çocuklarımız ve gençlerimiz yaşadıkları sorunları, duygularım, korkularım, içlerine gömdükleri acıları, aldıkları yaraları bizimle paylaşamıyorsa, bu bizi de çok üzer. Öyle değil mi?

Çocuklarımıza vereceğimiz desteklerin en büyüğü her zaman onların yaşadığı korkuyu, acıyı, kederi, hüznü anlayabilmek, çocukla ya da gençle bunu paylaşabilmek ve her zaman onun yarımda olduğumuzu çocuklarımıza hissettirebilmektir. Onu sorguya çekmek, nasihat etmek yerine her zaman onları dinlemeyi ve anlamayı seçmeliyiz. Onların ağzından çıkan her kelimeye dikkat etmeli, onu korkutacak tepkiler vermek yerine onun bizim için ne kadar önemli ve değerli olduğunu, sözlerimizle ve davranışlarımızla hissettirmeliyiz.

"Sen neymişsin be Kumru! Bunca acıya, bunca yalnızlığa rağmen hayata teslim olmamış ve ne güzel mücadele etmişsin. Öncelikle seni kutlamak isterim. Senin yaşadıklarını yaşayan kızlarımızın çoğu bunu yapamıyor. Bravo sana!"

"Sizin sayenizde hocam. Dedim ya, 'Kırmızı Oda' kurtardı beni."

"Buna çok memnun oldum. İnan ben de bütün bu dizileri ve kitapları en çok da bunun için yazıyorum. Suçluluk duygularına gelince; kendimi kirli hissediyorum dedin değil mi?"

"Öyle dedim. Sanki bir bataklığa girmişim de, üzerimdeki pislikler ne kadar yıkasam da gitmiyor gibi..."

"Peki, şimdi sana bir soru soracağım. Sen bu olay yaşandığında kaç yaşmdaydın?"

"Altı."

"Şimdi altı yaşında bir çocuğu, bir canavar, içi pislik dolu bir bataklığa atsa, sen de bunu görsen ve çocuğu hemen çıkarsan o bataklıktan ve suyun altında iyice yıkasan, o çocuktan iğrenir misin?"

Ne diyeceğini bilemiyor. Gözlerini kapatıp benim anlattığım hikâyeyi hayal etmeye çalışıyor. Sonra gözlerini açıp bana bakarak konuşuyor.

"O canavar hâlâ orada mı?"

"Orada durmaya niyetli ama sen kovalıyorsun onu. Önce gitmek istemiyor, hatta seni korkutmaya çalışıyor ama sen korkmuyor ve onu kovalamaya devam ediyorsun."

"Ben kovalıyorum değil mi?"

"Evet sen."

"Bataklığa düşen çocuk da ben miyim?"

"Evet, ikisi de sensin, çünkü oraya düşen de sensin, oradan kurtulmayı başaran da."

Bu sözlerim hoşuna gidiyor. Yine gözlerini kapatıp bir süre düşünüyor.

"Gerçekten de kovaladım onu. Beni tekrar yakalamak için çok uğraşü ama yakalayamadı. Daha doğrusu ona yakalanmadım."

"Aferin sana. Şimdi gelelim önce kandırılıp sonra da o bataklığa itilen çocuğa. O çocuk ne olacak. Hep kirli mi kalacak?"

"Kalmayacak değü mi? Ben onu defalarca yıkadım zaten."

"O canavardan da kurtuldun."

"Kurtuldum."

"O çocuğun bütün bu olanlarda bir suçu var mı sence? Hâlâ kirli mi? Üstelik o canavardan kurtulmak için çok uğraşmış. Yani ciddi bir savaşı o çocuk haliyle galip bitirmiş. Şimdi ben de o çocuğu kutluyorum. Sen de kutlasana. Sence kutlanmayı hak etmedi mi?"

"Hak etti hocam. Ne güzel bir masal anlattınız bana... Ben çok sevdim."

Böyle diyerek ayağa kalkıp bana sarılıyor. Ben de ona.

"Bu masalı hiç unutmayacağım" diyerek çıkıyor odamdan. Çıkarken muzip bir gülümseme görüyorum yüzünde. Bu da benim ödülüm.

OceanofPDF.com

Hikâyelerin Büyüsü

Hikâyelerin kendine has bir büyüsü, bir gücü vardır. Hikâye dinlerken de inanırdım onların gücüne, şimdi hikâyeleri yazarken de inanmaya devam ediyorum ve bildiğim her şeyi siz okuyucularıma en çok hikâyeler yoluyla ulaştırmaya çalışıyorum.

Herkesin bir hikâyesi vardır. İş sıradışı şeyler yaşamakta değil, ne yaşıyorsan onu hissederek, hayaü bir peri masalı gibi yaşayabilmektedir. Peri masallarında da kahramanlar hep keyif yapmaz, sürekli mutluluk içinde yüzmezler. Mutluluğu yakalayabilmek için çoğu zaman acı çekmeleri, çok çalışmaları, hayatla kıyasıya mücadele ederken kendilerini ve güçlerini yeniden keşfetmeleri gerekir.

Büyü, sadece hikâyenin sonunda, kahramanlar muradına erdiğinde değil, hikâyenin en başında başlar.

Bizler hikâyemizin kahramam acılar içinde kıvranırken bile hissederiz o büyüyü, onun yerinde olduğumuzu hayal ederiz. Amacımız acı çekmek değildir tabii, sadece hikâyenin büyüsüne kaptırırız kendimizi. Hikâyeler de gücünü, bu büyüden alırlar zaten. Ruhumuzun derinliklerine ılık ılık akarken, içimize çocuksu bir sevinç, masum bir sevgi yayılır.

İşte bu nedenle gerek kitaplarımda gerek televizyona uyarlanan dizilerde, gerekse köşe yazılarımda, ülkemizin kapalı kapılar ardında yaşanan, dillendirilmeyen, konuşulmayan, tartışılmayan gerçeklerini sizlere hep hikâyeleştirerek anlatmaya çalışıyorum. Bu hikâyelerde, bir yandan ülke gerçeklerini aktarırken, bir yandan da çocukken yaşananların hayatımızı nasıl etkilediğini, değiştirdiğini, adeta kaderimizi yazdığını, bilinçlenerek yanlışları nasıl düzeltebileceğimizi anlatmaya çalışıyorum.

Peyman'ın hikâyesi de büyülü hikâyelerden biri. Büyüsü güzelliğinde, mutluluğunda değil, kahramanın muradına ermeden önce yaşadığı zorluklarda saklı. Bazı masallar vardır ki, kahramanlar muradına ermese ve siz kerevitine çıkmasanız da olur. Siz kahramanın kırk dağın ardmdan bulup getirdiği bir tomurcuk güle sevdalanmışsımzdır. Mücadele aşkına, yaşam

gücüne, kararlılığına ... Küllerinden yeniden doğuşuna. Belki de herkesin ermesi gereken murat budur.

Peyman'ı bana getiren, hissettiği derin yalnızlık ve bir türlü görünmemek. Ne kadar çok görünmeyen kadının çığlığı geliyor kulağıma bir bilseniz. Ailede, işte, sokakta, aşkta görünmeyen bir dolu kadın var. Birazdan Peyman da fısıldayacak büyülü öyküsünü kulağıma.

"Çevremdeki herkes beni çok güzel, kibar, nazik, iyi kalpli, yardımsever biri olarak görüyor hocam. Ben artık bunları duymaktan çok sıkıldım. Madem öyle, ben neden hâlâ çok yalnızım? Herkes beğenilip seviliyorken, bende ne var ki herkes bucak bucak kaçıyor benden? Her şeyim tamam olsa, ben de yalmz kalmazdım. Demek ki bilmediğim bir eksiğim var."

"Ben kendime hiç güvenmiyorum, reddedilmekten, beğenil-memekten, bir kusurum olduğunun söylenmesinden çok korkuyorum. Biraz da bu korkularım yüzünden herkes gibi olamıyorum. Kimseye hayır diyemiyorum. Hep çok iyi bir kız olmaya çalışıyorum ama bunlar hiç işe yaramıyor. İnsanların hiçbir zaman ilk tercihi olamıyorum. Ben en son akıllarına geliyorum."

Sezdirmemeye çalışarak inceliyorum Peyman'ı, beğenilmeyeceğim düşündürtecek bir kusuru var mı diye. Yok. Pırıl pırıl bir genç kız oturuyor karşımda. Sevilmeye layık olduğunu söylüyor masum gözleri. Öyleyse neden? Bu koltuğa oturan herkes, çocukluğundan bahsederek başlar anlatmaya. Oysa Peyman bunu yapmadı. Doğrudan sorununu anlatarak girdi konuya. Bakalım onu bugüne getiren neler var geçmişte...

"Biraz çocukluğundan bahsetsene."

"Ben daha doğmadan, yani annemin karnındayken, biyolojik annem ve babam beni şimdiki aileme vermek üzere anlaşmışlar.

Ama sakın beni yanlış anlamayın, ben bu ailemden çok memnunum, hatta iyi ki vermişler bile diyorum ama yine de vermişler işte..."

Her ne kadar onu bugünlere getiren anneden memnun olsa da, yine de vermişler diyor. Gerçek anne babası tarafından bir başka-sma verilmek

herkesin canını yakar. Onun da cam yanmış.

"Belli bir yaşa kadar hep onlarm öz çocuğu olduğumu sanıyordum ama bir gün, hem de hiç olmayacak bir şekilde gerçeği öğrendim ve şoke oldum. İnsan aniden böyle bir haberi duyunca ne yapacağını şaşırıyor. Çok ağladım o zamanlar. Vay canına, demek bana yalan söylemişler dedim, aldatmışlar dedim, bir türlü inanmak istemedim. İnsan zamanla her şeye alışıyormuş. Alışmayıp da ne yapacaksımz ki?"

Alışmayıp da ne yapacaksımz... Doğru söz.

"Aslında annem çok iyi bir kadındır ama ne yazık ki ben bildim bileli hep hastaydı ve sık sık, uzun süre hastanede yatardı. Tabii babam da çok üzgün olur, çoğu zaman annemin başını beklerdi. Adamcağız işinden izin alır, annemi hiç yalnız bırakmazdı ama olan bana olur, ben evde annesiz, çoğu zaman da babasız kalırdım. Ben daha çok küçüktüm o zamanlar."

Demek çok küçük yaştan beri çok yalnız kalmış. Bir çocuk için en zor şey...

"Şimdi bile hastalığı tam düzelmedi zaten ama ne yapsın kadıncağız, hastalık bu, elden ne gelir? Onlar beni seviyor, bunu biliyorum ama çocukluğumda benim evdeki varlığımı kimse fark etmezdi. Biri hasta, diğeri hep onunla ilgileniyor, derken bana ayıracak zamanları da olmazdı. Belki de o zamanlar içlerinden, keşke almasaydık bu çocuğu, başımıza bela oldu bile demişlerdir."

İşte bu çok kötü... Belki de haklı, yani doğru söylüyor. Hastalık en başında belli olsaydı, belki de bir çocuğun sorumluluğunu almak istemezlerdi. Demek ki sonradan hastalandı kadıncağız ama bu arada Peyman ortada kaldı.

"Annem hâlâ hasta ve babam hâlâ ona bakıyor. Ve ben hâlâ yalnızım. Benim huyum mu kötü, kendimi sevdirmeyi mi bilmiyorum, bilmediğim bir kusurum mu var sizce?"

Görünmez oldum

"Hem çocukluğumda hem ergenliğimde girdiğim her ortamda herkes sanki ben yokmuşum gibi davranırdı, kimse beni görmez, fark etmezdi. Şimdi kocaman kız oldum, hâlâ görünmez insanı oynuyorum. Çocukluğumdan beri erkeklerle konuşmama, arkadaşlık etmeme izin vermediler. Biraz da bu yüzden erkeklere karşı bir korku var içimde, hep kaçıyorum onlardan. Ailem biraz eski kafalı ama yine de çok iyi insanlar. Tersini söylersem haksızlık etmiş olurum/'

Kimseye haksızlık etmek istemiyor ama hayat hep ondan çalmış. Kime kızacağım, yaşadıklarının sorumlusunun kim olduğunu o da bilmiyor. Yani rahat rahat kızabileceği birileri bile yok.

"Kimseye haksızlık etmek istemiyorum ama ben de çok mutsuzum, benim hayatımı hiç haberim olmadan, bana sormadan şekillendirmişler. Sonuçta hem biyolojik ailem tarafından hem de beni büyüten, ana baba dediğim insanlar tarafından görülmemişim. Herkesin hakkını veriyorum da ya ben, benim hakkımı kim verecek?"

Anne babama kızamadım

Peyman aslında çok iyi bir kız, anne baba dediği kişilerin gerçek ailesi olmadığını öğrendiğinde büyük bir şok ve bir o kadar da büyük bir hayal kırıklığı yaşasa da onları yere göğe koyamıyor, hiçbir konuda onları suçlamıyor. Hayatta en zor şey de iyi insanlara kızmaktır, hem de hastalık gibi büyük bir mazeretleri varken. Peymancık arada kalmış; onlara kızsa kızamamış, böyle iyi insanlara kızdığı için onlar yerine kendisini suçlamış. Onu bir başka aileye veren gerçek anne babasının, içinde açtığı yaralardan hiç bahsetmiyor bile. Belki de arada kan bağı olmadığı halde, kendisini büyüten insanlara duyduğu minnet öfkesini bastırıyor. Konuşursa, tepki verirse nankörlükle suçlanmaktan korkuyor.

Hep böyle değil midir zaten? Minnet duygusu hem güzeldir hem de insanın elini kolunu bağlayan bir zincir gibidir. Güzeldir, çünkü size yapılan iyiliklerin, yardımların değerini bildiğinizi, bunlara nankörce karşılık vermediğinizi gösterir. Minnet duymak, sizin kalbinizin güzelliğini de gösterir. Ama minnet, bizi sonsuza kadar karşımızdaki kişiye bağımlı

kılacak, kul köle yapacak bir zincire dönüşürse iş değişir. İşte bu güzel duygu o zaman bize düşman olur ve canımızı daha çok yakar.

"Kimseye minnet duymana gerek var mı bilemedim Peyman. Seni evlat edinen aile, bunu senin hatırın için yapmamıştır. Belli ki çocukları olmamış."

"Evet, olmamış."

"Onlar da seni evlat edinerek kendilerini mutlu etmişler. Üstelik yanlış anlamadıysam sen de onları hiç üzmemişsin."

"Evet, hiç üzmedim. Kadıncağız zaten hasta, bir de ben üzer miyim onu?"

"Demek ki sen onlara iyi bir evlat olmuşsun ama onlar sana iyi ana baba olamamışlar."

"Ama dedim ya, annem yıllardır hasta."

"Onu anladım, bunun için onları suçlamıyorum ama biz genelde hastalarımıza hep şunu sorarız. Bırak kime ne olduğunu, neden olduğunu... Sana ne oldu onu söyle."

Bu soruya ne cevap vereceğini bir türlü bilemedi. Hep başkaları üzerine düşününce sıra hiç kendine gelmemişti.

"İstersen senin yerine ben cevap vereyim. Doğduğun günden beri sevgisiz, ilgisiz büyümüşsün. Kimsenin gözü seni görmemiş. Sana yeteri kadar özen göstermemişler, seni sevip okşayarak büyütmemişler. Hak ettiğin önemi ve değeri bir türlü göstermemişler. Geceleri yatarken sana kimse masal anlatmamış, saçlarını okşamamış, seninle uzun uzun, mırıl mırıl konuşan olmamış."

"Ama dedim ya..."

"Yapma Peyman, bunu biliyorum. Onların hastalığının gölgesinden çık artık. Böyle olmasını onlar da istememiş ama böyle olmuş. Gerçek tam olarak bu, değil mi?"

Gözleri doldu. Şimdi artık kendi gerçeklerine ağlıyor.

"Eğer annemiz, yani sahibimiz biz henüz çok küçükken, hasta olduğu için, hatta öldüğü için bile bizi bırakır da giderse, kendimizi terk edilmiş hisseder ve bundan çok korkarız. Bu öyle bir korkudur ki, yetişkin insanlarda gördüğümüz panik ataklar kadar can yakıcıdır. Bu kadar korkutucu bir duyguyu, el kadar bir çocuğun yaşadığım da unutmayalım. Hele ki bu gidişler sık sık olur ve uzun sürerse, o korku hiç bırakmaz çocuğun peşini/'

"Beni de bırakmıyor zaten."

"İşte çocukken yaşanan bu korkular, yalnızlıklar, ilgisizlikler zamanla sende bana biraz önce bahsettiğin korkulan oluşturmuş. Böyle çocuklar hiçbir ortamda kendilerini önemli ve değerli hissetmezler. Ayrıca çocukken kimsenin gözü seni görmediği içir» görülmeyi, ben de varım demeyi, ben de önemliyim, değerliyim diye hissetmeyi bir türlü öğrenememişsin. Hani 'Demek ki benim bir eksiğim var' diyorsun ya, o, çocukluğunda yaşayamadığın, öğ-renemediğin şeyleri hayata geçiremiyor olmandan kaynaklanıyor. Bunu birlikte somutlaştırmaya çalışalım. Elinde bir kitap var ve sana nasıl araba kullanacağını ayrıntılarıyla anlatıyor. Ama senin araban yok ve hiç araba kullanmamışsın. Sana bunu öğreten de olmamış. Herkes arabasıyla yanmdan vızır vızır geçip gidiyor. Şimdi söyle bakalım, senin ne yapman gerekiyor?"

"Ben mi?"

"Evet, söyle bakalım."

Hiç beklemediğim bir şekilde gülmeye başlıyor.

"Yani araba kullanmayı bir an önce öğren diyorsunuz."

"Aynen öyle diyorum."

"Kolay öyleyse..."

"Yok, pek kolay değil ama çok ister, çok çalışırsan o korkulardan, o güvensizliklerden kurtulman mümkün."

"Çok canımı açıtsa bile mi?"

"Evet, çok carımı açıtsa bile..."

Bu konuda çok sıkıştırıyor beni Peyman. Sormadığı soru kalmıyor. En sonunda isyan ediyorum.

"Yeter Peyman, sen ne insafsız çıktın böyle. Yeterrr..."

Kırmızı Odamdan çıkarken hâlâ sormaya devam ediyor.

Başaracak.

OceanofPDF.com

Kader'in Kaderi

Büyük ve kalabalık bir ülkeyiz. Gençlerimiz çoğunlukta. Bu kalabalık ülkede hayat öyle hızlı akıyor ki, nereden ve nasıl bugünlere geldik, geçmişte ninelerimiz, dedelerimiz neler yaşadı, örf ve âdetlerimiz, törelerimiz neler, bu yüzden ülkemizde ne tür acılar çekilmiş, şimdi hayat bizden ne bekliyor gibi soruları sormaya, geçmişimizi iyi tanımaya pek fırsat bulamıyoruz. Oysa kendimizi iyi tanımanın yolu, her zaman geçmişimizi iyi bilmekten geçer.

Hepimiz kendi çevremizde gördüğümüz, bizim gibi insanlarla yaşayıp gidiyoruz. Ve samyoruz ki ülkemiz inşam işte bu... Onun da geçmişi bizimkine benziyor ama gerçek öyle değil.

Bizim insanlarımızın her biri, özellikle çocukken çok farklı acılarla, çok farklı sorunlarla boğuşmak zorunda kalıyor. İstesek de elimiz o çocuklara, o gençlere uzanmıyor. Ve ne yazık ki o çocuklar, o gençler çok çaresiz...

Kader henüz 18'inde. O da kitaplarımı okuyarak gelmiş buraya. "Hem de şansa bakın ki birinci baskıyı almışım" diyor gülerek.

"Beni satacaklarmış"

"Gülseren Hocam, ben daha annemin karnındayken kaderim kötü yazılmaya başlamış. Babam ben doğmadan bir aileyle para karşılığı anlaşmış, yani beni satacakmış ama Allah'tan anneannem durumu öğrenince hemen hastaneye koşmuş. Daha beni annem bile görmeden hemen kucaklayıp hastaneden çıkarmış. Annem de zaten o zaman 17 yaşındaymış ve o da beni istemiyormuş."

Anne tarafından istenmediğini bilmek bir çocuğu çok derinden yaralar.

"İlk aylar ne annem ne de babam beni görmeye gelmiş. Ben de o zaman hep ağlayan, huysuz bir bebekmişim. Ağlarım tabii, yeni doğan bir bebek annesini istemez mi?"

"İster tabii..."

"Sonra annem görmeye gelmiş beni, anneannem de onu bebeğine alıştırmaya çalışmış. Bir süre sonra annem nihayet beni alıp eve götürmüş ama ben hiç gülmez, hep ağlarmışım. Ben iki yaşındayken bir kardeşim daha oldu. Dört kişilik bir aile olmak üzereydik ki bir gece annemle babam büyük bir kavgaya tutuştular. Ben o geceyi hatırlıyorum. Öyle çok bağırıyorlardı ki biz uykumuzdan sıçradık. O gece babam gitti ve bir daha da gelmedi. Annem iki çocuğuyla ortada kaldı."

İlk ve son hediye

"Önceleri hep ağlar, bizimle hiç ilgilenmezdi. Ben hadi neyse de, kardeşim o ara nasıl ölmedi hayret ediyorum. Bir süre sonra annem yeni bir erkek arkadaş buldu kendine. Yeni bir eve taşındık ama adam zaten evliymiş, başka ailesi varmış. Gündüz gelir, akşam olunca da kendi evine giderdi. O günlerden birinde babam aniden çıkıp geldi. O geldiğinde adam da evdeydi. Yine büyük bir kavga yaşandı, sonra babam küçük kardeşimi aldığı gibi çekip gitti ve yine kayboldu ortalıktan. Daha sonra ben hep tek çocuk gibi yaşadım o evde. Kimseye içini açmayan, durgun bir çocuktum."

Kader'in anlattıklarını hayretle dinliyorum. Bu tür olaylar hep filmlerde olur samyor insan ama bu sefer hepsi gerçek.

"Her şey geçince annem o adamla yaşamaya devam etti. O zamanlar annem iyi davranırdı bana, ben büyüdükçe durum değişti, çok kötü davranmaya başladı. Çocukluğum boyunca ailemden aldığım tek hediye babamın aldığı boyama kitabıydı. Ne kadar mutlu olmuştum. Bir zaman sonra annemin beraber yaşadığı, bize bakan adam aniden vefat etti. Biz yine ortada kaldık. O adamın ölümünden sonra annemin pek çok erkek arkadaşı oldu, pek çok

adam girdi çıktı evimize. O zamanlar yaşım küçük olduğundan ne olup bittiğini anlamıyor, annemi canım gibi seviyordum. Ondan başka kim vardı ki hayatımda, bana sahip çıkan kim vardı?"

Bu nasıl bir hikâye? Bir kız çocuğu düşünün, doğduğu gün babası tarafından satılmak istendiğini, annesinin de onu istemediğini öğreniyor. Ya

sonra olanlar? Bu kız hayata nasıl tutunur, kendine nasıl güvenir, nasıl değerli bulur kendini, bilemedim.

Kızıp kolumu kırdı

"Çok güzel bir kadındı annem, cilveliydi, öfkeliydi, kızınca elini masaya vurur, dediğini yaptırırdı. Ben de ona hep hayranlıkla bakardım. Bana çok kötü davransa da sonuç olarak o benim annemdi. Kardeşim gitmeden önce ikimizi de çok döverdi. Hatta bir kere sofrayı toplamadım diye kolumu kırmıştı, sopa başımda kırılmıştı."

Yok artık! Bütün bunları nasıl da çok olağan şeylermiş gibi anlatıyor... O kadın kendini hiç anne gibi hissetmemiş, belki de hisse-dememiş. 17 yaşında Kader'i doğurduğuna göre, çok küçük yaşta belli ki sahipsiz kalmış. Yoksa bir kadın, doğurduğu çocuğa bu kadar sevgisiz ve şefkatsiz davranamaz gibi geliyor bana.

"Annem o ara yeni biriyle daha tanıştı. Hep umutla bekliyordum, inşallah bu adam sondur, hep beraber yaşarız diye, çünkü bu seferki o kadar iyi bir adamdı ki, bize kol kanat gerdi. Öz babamdan bin kere daha iyiydi, insandı, merhametliydi. Her gece saçlarımı okşayarak uyuturdu beni, sırtında taşırdı ama yine bir şeyler oldu, annemle ayrıldılar. Zaten bu kadar huysuz ve öfkeli biriyle kim daha fazla yaşayabilir ki? Ama arkadaş olarak kalmaya devam ettiler. Annem de yine erkeklerle takılmaya devam etti. Bense öz babam yerine koyduğum o adamla bağımı kesmedim. Beni arar sorar, yanına çağırırdı. Beni gezdirir, şeker, dondurma filan alır, benimle uzun uzun konuşurdu. Beraber resim çizer, ödevlerimi beraber yapar, bazen de misket oynardık."

İnşallah bu ilişkinin altından kötü bir şey çıkmaz. Bu arada anne nerede acaba? Kızı evden çıkıyor, başka bir erkekle neredey-

se babası gibi beraber yaşıyor ve anne ortalıkta yok. O yeni erkek arkadaşlarının peşinde.

Genç bir kadının kendine yeni bir hayat kurmak is termesi çt>k doğal ama Kader'in annesinin ne yaptığı belli değil. Ne çocuktarr-na yâr olabilmiş ne

de kendine düzgün bir hayat kurabilmiş.

Annem cezaevine girdi

"Bir iki sene geçtikten sonra da biz memleketimize taşındık, çünkü orada daha fazla kalamadık, insanların dedikodularının sonu gelmedi. Annem orada birisiyle evlendi. Ben hiç istemiyordum ama annem durmuyordu. Bu sefer yıllardır bizden uzakta yaşayan kardeşimin peşine düştü. Sonunda onu buldu ve alıp yanımıza getirdi."

"Kardeşin sonunda geldi demek."

"Geldi ama biz artık iki yabancı olmuştuk. Ben tam, oh sonunda yine dört kişilik bir aile olduk diye sevinirken, annem bu adamla da geçinemedi, ondan da ayrıldı. O boşanma sırasında hayatımızda çok daha kötü şeyler yaşandı. Adam bizi tehdit etti, kapımıza dayandı, annemi dövdü sövdü, eşyalarımızı aldı, hatta eve polis bile çağırdı. Baktık ki olmuyor, biz yine tası tarağı toplayıp İstanbul'a döndük. Öz babam yerine koyduğum kişi hâlâ beni bırakmamıştı, arada bir arıyor, görüşüyorduk. Onun burada olduğunu bilmek az da olsa içime su serpmişti."

Neler yaşamış bu kız, hem de henüz çocukken oluyor bunlar...

"Bir gün babam, yani öz babam yerine koyduğum adam okula, beni almaya geldi, sakın anneni arama dedi. Ne olduğunu anlamadım ama bir şeyler olduğunun farkmdaydım, eve girdiğimizde baktım annem yok, babam dedi ki annen cezaevinde, daym öldü. Neye uğradığımı şaşırdım. Meğer annemle dayım kavga etmişler ve annem dayımı, yani kardeşini kalbinden bıçaklayarak öldürmüş."

Aman Tanrım! Neler söylüyor bu kız. Demek ki anne tam bir psikopat.

"Annem cezaevine, dayım da toprağa girdi. Aslında çok iyi biriydi dayım. Her gün bir başka adamla beraber olduğu için çok

kızardı anneme. Demek yine böyle bir konuda kavga ettiler. O an ne yapacağımı bilemedim. Babam üzülmesin diye o kadar sıktım ki kendimi, gözümden bir damla yaş bile gelmesini istemedim. Ama içim buram buram

yanıyordu. Sonra yalnız kalacağım bir yere gittim ve ölesiye ağladım. Hem ağlıyor hem de çok korkuyordum. Yapayalnız kalmıştım artık/'

El adamı baba oldu

"Şimdilerde o merhametli, şefkatli, babam dediğim adam bakıyor bana. Allah razı olsun ondan; bu hayatta herkes gitti, elin adamı bana baba oldu. Şimdi her gün o babama bir şey olmasın diye dua ediyorum. O da giderse ben ne yaparım?"

Oh diyorum içimden, demek o adam hiç de benim aklıma geliveren kötü şeyleri yapacak biri değilmiş. Sonra da kendime kızıyorum, neden hemen kötü düşündüm diye ama hayatın içinde hep kötü olayları duya duya böyle olduk işte...

Sonra da hafif bir suçluluk duygusuyla içimden, "Ne iyi adammış" diyorum. Öz babasının yapmadığını elin adamı yapıyor ve kıza sahip çıkıyor.

Kader anlatmaya devam ediyor.

"Ha bir de hani doğduğumda babam beni satmaya kalkmıştı ya, meğer o babam benim gerçek babam da değilmiş, bunu da sonradan öğrendim. Ama bu artık benim için önemli değil. O adamın ne hayrım gördüm ki, üzüleyim. Annem için ise ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum artık. Hayat bana mükemmel bir baba hediye etti, en çok da buna şükredip oturuyorum. Ancak yine de içime işleyen yaralar hep kanıyor. Adaletin batsın dünya diyorum. Başımı koyacağım bir omuz, sığınacağım bir liman vermedi bana hayat. Bunca şey yaşadım, kimseye hesap soramadım. Biri-leri hep gülerken birilerine neden hep ağlamak düşüyor, onu da bilemedim."

Düşünüyorum da, gerçekten hesap soracağı biri bile olmamış bu kızın. Zaten şimdi anne yok, cezaevinde, babasının kim olduğu belli değil.

Annem geliyor aklıma; "Kul sıkışmadan Hızır yetişmez" derdi, Kader de öyle sıkışmış ki, sonunda, şimdi baba dediği adam Hızır gibi imdadına yetişmiş.

"Unut artık geçmişi diyorum, o da olmuyor. Unutmak mı yoksa hatırlamak mı daha çok canımı yakıyor, onu da bilmiyorum. Aynada bakıyorum kendime, gözlerimin hep ağlayası var/'

Hani şu yediden yetmişe herkesin çok sevdiği film var ya, Sel-vi Boylum Al Yazmalım diye. Orada sorar ya Asya, "Sevgi neydi?" diye, sonra cevap verir: "Sevgi emekti, sevgi iyilikti." Asya'ya bunu düşündüren de ona ve çocuğuna sahip çıkan yol ustası Cemşit'tir. Belli ki, bizim Kader'imiz de Cemşit'ini bulmuş. Sevginin ne olduğunu sana öğretecek, üstelik arada kan bağı olmaksızın, hiçbir zorunluluk olmaksızın, birine sahip olmak o kadar güzel ki... Eminim Kader, bir Cemşit'e sahip olmanın verdiği güveni gün geçtikçe daha iyi anlayacak. Düşünsenize bir insanın bizi sırf biz olduğumuz için sevdiğini...

Kader henüz 18 yaşında, bugüne kadar ne öğrendiyse, onlarla dolu bir bilinçdışı yönetecek kaderini. Hep korkacak yalnızlıktan, terk edilmekten, hayaün içinde çaresiz kalıvermekten. Ne insanlar ona güvenecek ne de o insanlara. Bütün ilişkilere nasıl olsa bitecek diye bakacak. Ne zaman ümitlense gerisi gelmez diyecek. Tıpkı annesi gibi, kolunu bacağını kırana kadar dövecek birilerini ama arada bir sevgi gösteren birine kul köle olacak. Kendini kullandıracak, insafsızca ezdirecek, sonra da buna adı gibi "kader" diyecek... Ama belki de hayata bir şans verecek, salıncaktan düştüğünde elini tutup kaldıran Cemşit'le umuda merhaba diyecek...

"Şimdi nasıl gidiyor hayatın Kader?"

"İyi sayılır hocam. Küçük bir evimiz var. Babam emekli, onun en önemli işi sabah kalkar kalkmaz pencerenin önündeki çiçekleri sulamak. Sonra beraber kahvaltı yaparız, ben doğru okula."

"Nerede okuyorsun?"

"Bu sene liseyi bitireceğim. Oradan oraya sık sık göç ettiğimiz için bir yıl kaybettim. Ama babam beni üniversite hazırlık kurslarına yolluyor. Akşam da yine beraber soru çözüyoruz."

"Baban önceden ne iş yapıyormuş?"

"İnşaat teknikeri ama bilmediği yok. Ev kitap dolu. Ben de onun sayesinde okumayı öğrendim. Şimdi kitap okumaya bayılıyorum ama bu ara ders çalışmaktan kitaplara sıra gelmiyor."

"Ne olmak istiyorsun?"

"Şimdi belki güleceksiniz ama ben psikolog olmak istiyorum. Benim gibi dertlilere, kimsesizlere yardım ederim belki."

"Ne güzel... Eminim çok iyi bir psikolog olursun. Arkadaşlarınla ilişkilerin nasıl?"

"Pek iyi değil. Ben kimim ki insanlar beni insan yerine koyup benimle arkadaşlık etsinler? Zaten buraya beni babam gönderdi. Git ve kendini keşfet dedi. Sizin kitaplarınızı da o aldı bana."

Bir oh daha çekiyorum. Kader için düşündüğüm kötü kader, işte bu muhteşem adam sayesinde değişecek. Sonra onunla uzun uzun konuşuyoruz. Kendini tanıması, kendi olumlu özelliklerini keşfetmesi ve yepyeni bir Kader yaratması için ben de elimden geleni yapacağım.

OceanofPDF.com

Aşk Çıkmazı

Aşk nasıl yüce bir duygu ki, bütün masallar, hikâyeler, romanlar, diziler, filmler bize hep onu anlatır.

Bizler de en çok o hikâyeleri, o filmleri okumak ya da seyretmek isteriz. Başka türlü bir büyüsü vardır aşkın, yaşayanı olduğu kadar okuyanı, izleyeni de etkiler. Başkalarının bu konuda neler yaşadıklarını, neler hissettiklerini, bir aşkın mutlu mu yoksa mutsuz mu bittiğini hepimiz görmek, anlamak isteriz.

Sosyal ilişkilerde bile konu dönüp dolaşıp aşka geldiğinde hepimizin daha çok ilgisini çeker, ne olmuş, kimmiş, ne yaşanmış, nasıl bitmiş diye merak ederiz. Mutluluk deyince aklımıza önce aşk gelir, insanları en çok aşkın mutlu edeceğini düşünürüz.

Aşk her ilişkide farklı yaşanır, farklı hissedilir. Aşk asla bir maç olmasa da onun da kazananı, kaybedeni vardır, oysa biz hep iki tarafm da kazandığı aşkları severiz.

Odama çok güzel bir kadın giriyor. Çok etkileniyorum ondan, yüzü sanki kalemle çizilmiş kadar güzel ama o yüze yapılan ağır makyaj da neyin nesi? İçimden "Bu kadar güzelken bu kadar makyaj neden?" diye düşünmeden edemiyorum.

Çok sıkıntılı, mutsuz ve çaresiz görünüyor; oysa henüz çok genç, otuz yaşında ya var ya yok. Karşıma oturur oturmaz hemen başlıyor anlatmaya:

"Hocam, birkaç yıl önce bir arkadaş grubunda çok popüler olan, çok yakışıklı biriyle tanıştım. Adı Efe. Ondan önce de arkadaşlıklarım olmuş ama hiçbir ilişkim uzun süre devam edememişti. Onun da bana ilgi duyduğunu hissedince o kadar mutlu oldum ki, sanki karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Efe'nin en yakın arkadaşı

olan Benal, benim de arkadaşımdı ve bana sürekli Efe'yle ilgili tüyolar vermeye başladı. Ondan öğrendiklerimle kendimi Efe'ye daha çok

beğendirmek istiyordum. Efe neyi sever, neyi sevmez, hepsini öğrenmiş ve kendimi ona göre ayarlamaya başlamıştım."

Aslında hepimiz bazen kısa süreli de olsa bunu yaparız ama her şeyi karşı tarafa göre ayarlarsak kendimize haksızlık etmiş, daha ilk günden ilişkinin dengesini kendi aleyhimize bozmuş olmaz mıyız? Âşık olmak, aslında insanın kendini bir başkasıyla tamamlama halidir. O denge bozulursa iki taraf da bu aşkın içinde kendini yalnız hisseder. Hatta gün gelip aşkın büyüsü kaybolduğunda birbirine yabancı iki insan kalır ortada.

Onu "hak et"

"Önceleri ilişkimiz çok iyi gidiyordu ama zamanla uzaklaştı benden. Ne kadar gayret ettiysem de bu uzaklığı ortadan kaldıra-madım. Ve ardından sizin de tahmin ettiğiniz gibi etrafındaki birbirinden güzel kızlarla adeta flörtöz ilişkiler içine girmeye başladı. Tabu ben çok üzüldüm, hemen yine Benal'e koştum, durumu anlattım. 'Efe böyledir kızım, sıkmayacaksın adamı, geliştir kendini, güzelliğine dikkat et, sınırları zorla. Efe gibi birini elinde tutmak kolay mı, biraz daha gayret et' deyince ne yapacağımı bilemedim. Önce oturdum düşündüm, ben Efe'yi çok seviyor, asla ondan kopmak istemiyordum. Kendime bir program yaptım. Önce spora başladım, güzellik merkezlerine gittim, kişilik geliştiren kurslara yazıldım, her zaman onun yanında oldum, hatta o gün moralim çok bozuk olsa da onu güldürmeye, eğlendirmeye çalıştım ama yine olmadı. İstediğim ilgiyi, sevgiyi, değeri bir türlü vermedi bana."

Sanırım o dönem, karşımda oturan bu güzeller güzeli kızın değil ama Efe'nin keyfi yerindeydi. Düşünsenize, kız arkadaşı onun istemesine bile gerek kalmadan dört dönüyor etrafında. Kızın tek bir amacı var, yeter ki Efe mutlu olsun, onu böyle mutlu eden kızı da çok sevsin. Oh, ne âlâ... Ama insan ilişkilerinin, hatta aşkın bile bir matematiği vardır ve bu matematikte mantık yoktur. Aslında bu kız "Ben neden ısrarla Efe'yi seviyor, onu istiyorum?" diye sor-

Jli killU.UU!, aşkın matematiğinin kurallarını hemen keşfedecek. Efe ona istediği ilgiyi göstermiyor, değer vermiyor, hatta onun için hiçbir şey yapmıyor ama o yine de başkasını değil, Efe'yi seviyor, "Neden ben onu

seviyorum?" deyiverse, cevabı şıp diye bulacak. Hani derler ya "Kaçan kovalanır" diye, aşkın hiçbir mantığa sığmayan matematiğini biraz anlatır bu söz. Kaçmaktan maksatsa, uzak durmak, terk etmek değil, aslında kendi kişiliğimize, kendi değerlerimize sahip çıkabilmektir.

Doktor beni baştan yarat

"Derken sonunda estetisyenlerde aldım soluğu. Daha güzel olabilmek için kaç kere bıçak altına yattım, en iyi markaları giyebilmek için ne çok paralar harcadım, bir bilseniz!"

"Bunları neden yaptığını hiç sordun mu kendine?"

"Neden yaptığım belli değil mi, çok seviyordum Efe'yi ve onu kaybetmek bana ölüm gibi geliyordu. Bunlar da yetmedi, o ara Efe maddi sıkıntıya girmişti, bankalardan krediler çektim, sırf o rahat olsun, üzülmesin diye, tek tek saydım eline."

Eyvahlar olsun, diyorum içimden. Ne oldu böyle bizim kızlarımıza? Eskiden bunları erkekler yapar, kadınları elde edebilmek için çok para harcarlardı. O da yanlıştı zaten. Birini bu yolla kazanıyor, onun sizinle yaşamasım ancak bu yolla sağlayabiliyorsanız, sonunda hüsrana uğrayacağımz kesin.

Şimdi artık Ayça'nın kendine sormaktan çok korktuğu soruyu ben ona soracağım.

Ama ben daha soramadan Ayça anlatmaya devam ediyor.

"Şimdi öyle yalnızım ki... Demek erkekler ne yaparsam yapayım beni sevmeyecek. Sonunda diğerleri gibi Efe de beni bıraktı gitti zaten. Borç gırtlakta, öylece ortada kaldım. Bir yandan da gururum çok incindi. Her şey geniş bir arkadaş ortamında yaşandı. Bunca terbiyesizliğe rağmen Efe hâlâ başı dik geziyor, ezilen, yenilen, kullanılan ben olduğum gibi gruptan atılan da ben oldum."

"Bana biraz çocukluğunu, doğduğun evi anlatsana Ayça."

"Bugün yaşadıklarımla geçmişin ne ilgisi var bilmiyorum ama

madem sordunuz, anlatayım. Annemle babam görücü usulüyle evlenmişler. Babam çok yakışıklı, çok popüler biriymiş, annem de çok güzel bir ev kızı, okumamış. Evlenince annem babamı çok sevmiş, adeta deli gibi âşık olmuş kocasına ama kocasından beklediği cevabı alamamış. Annem yıllarca kendini babama sevdirebilmek için çok uğraştı, yapmadığı fedakârlık kalmadı kadının. İşin garibi, bir gün olsun babamda suç bulmadı, eksiği, kusuru hep kendinde aradı ama sonra anladı ki babamın hayatına pek çok kadın girip çıkıyor. İşte o zaman yıllardır içinde sakladığı, hayal ettiği ne varsa çatır çatır yıkıldı. Öfkesini de biz çocuklarmdan aldı. Babamı zaten çok az görürdük, sofrada beraber yemek yediğimiz günler bile sayılıdır. Biz çocuklar hep destek olmaya çalıştık anneme, boşan dedik, onu da yapamadı. O zamanlar kendini de perişan etti, bizi de..."

Bir de, geçmişle benim şimdi yaşadıklarım arasında nasıl bir bağlantı olabilir diyor. Daha ne olsun? Annenin kaderinin aynısı değil mi yaşadıkların?

Neredeyse annesinin hayatının bire bir aynısını yaşatmış kendine. Yakışıklı, popüler bir adama âşık olup kendini ona sevdirmeye çalışmış. Var olduğu haliyle sevilebileceği hiç gelmemiş akima. Sevilmek için hep bedel ödemesi gerektiğini düşünmüş ama ödediği bedeller de sevilmesini sağlayamamış. Olmaz zaten, bir şey karşılığında minnet duyabiliriz, güven duyabiliriz ama aşk o yollardan gelmez ki... Aşk bu uğurda kendini yok edeni değil, çok severken bile kendine sahip çıkabileni sever. Biri aşkta kazanmanın keyfini yaşarken diğerine de aşkın acısını çekmek kalır.

"Babana çok benzeyen birine âşık olup onu elde edebilmek için tıpkı annen gibi davrandığının farkında mısın?"

"Öyle mi diyorsunuz?"

"Sen ne diyorsun?"

"Evet, arada benzerlikler olabilir ama..."

Böyle yaptığını kabul etmek istemiyor. Sanki böyle yapmak kötü ve aptalca bir şeymiş gibi algılıyor.

"Bak Ayça, kader motifi diye bir kavramı her yerde anlatır dururum. Sende de öyle olmuş. Böyle olması çok doğal. Zihnimize zamanında neler kodlandıysa, zihnimiz bunu doğru kabul eder ve

bizi hep o yöne çeker. Sen çok güzel, çok alımlı ve akıllı bir kadınsın. Yaşadıklarına başka bir gözle bir daha bakarsan, neyi neden yaptığını hemen anlayacaksın."

"Siz ne anladınız bu maceradan?"

"Bana kızma, hani derler ya, doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar diye... Sen de öyle yapmak yerine benim söylediklerimi anlamaya çalış. Anla ki bu kaderi değiştirebilesin."

Bu sefer gözleri doluyor. Şık, kırmızı çantasından beyaz bir mendil çıkarıp hafifçe siliyor gözlerini.

"Üzülme, bu sefer oyunu kaybetmişsin ama oyunun tekniklerini iyi öğrenirsen bir daha kaybetmezsin."

"Sizce ben neden annem gibi oldum?"

"Zihnin sana şöyle demiş; 'Annen başaramadı ama sen başaracaksın. Onun yapamadığını sen yapacak ve içindeki sıkıntıdan kurtulacaksın../ Çünkü annen, elinden ne geliyorsa yapmış ama babam kendine ve eve bağlayamamış. Yani annenle birlikte siz çocuklar da yenilmişsiniz. Annenle birlikte hepiniz mutsuz olmuşsunuz. Sen şimdi o mutsuzluğu telafi etmek istemişsin. Ama annenin yolundan gitmişsin. Aynı sorunu, aynı yoldan gidersen çözemeyeceğin, hep kaybedeceğin hiç akima gelmemiş. Ama iyi olmuş."

"İyi mi olmuş?"

"Evet, iyi olmuş çünkü kader motifini başka türlü göremez, aym yoldan yürümeye devam ederdin. Ama şimdi işler değişti."

"Sahi değişti mi?"

"Sen buraya kaderin değişsin diye gelmedin mi?"

"Evet, onun için geldim hocam. Yoksa hep kendimi suçlayarak, aşağılayarak, birilerine kul köle olarak geçecekti hayatım."

"Ne güzel söyledin Ayça, sen şimdiden çözdün bu işi. Bambaşka bir kaderin olsun istiyorsan, önce yolu değiştirmen gerektiğini anladın bile..."

"Güzellik de yetmiyormuş"

O gün bu konuda uzun uzun konuştuk Ayça'yla, Takma kirpikleri onu çok rahatsız etse de uzun uzun ağladı. Bir ara "Güzellik de yetmiyormuş" dedi bana. Güzellik yetse dünya bile şaşar kalırdı bu işe. Öyle olsa, bizim hayranlık duyduğumuz, birbirinden güzel kadınlar terk edilir, aldatılır mıydı?

Hayata duyduğumuz öfkenin acısını çocuklarımızdan çıkarırsak Ayça'nın hikâyesinde de gördüğünüz gibi kaybeden hep bizim çocuklarımız olur, buna da yine biz anneler üzülürüz.

Geçmişte yaşadığımız acıları bize tekrar yaşatacak insanı gözünden tanır, gider ona âşık oluruz, sanki kendi hikâyemizi yeniden yazmak, bu sefer mutlu sonla bitirmek ister gibi... Ama aynı yoldan gidersek hikâyenin sonunun da aym kalacağmı unuturuz.

Kadmlar, sevdikleri erkeğin ne istediğini değil, kendilerinin ne istediğini sorduklarında, karşı tarafa taviz üstüne taviz vermek yerine kendüeri gibi davranmayı, daha dik durmayı öğrendiklerinde bu kader değişecek.

OceanofPDF.com

Hanım Hanımcık Olmanın Bedeli

Doğduğumuz günden başlayarak, hayat tıpkı bir senarist, bir rejisör gibi her birimize farklı bir rol verir. Anneler, babalar ve diğer yakınlarımız tarafından bize verilen ve bizim de çoğu zaman dört elle sarıldığımız bu ilk rol öyle bir yapışır ki üzerimize, senaryolar değişir, zaman değişir, yerimiz yurdumuz değişir ama biz farkına varamadığımız sürece terk edemeyiz o rolü.

Eğer hayata sürekli kendinden fedakârlık yapması beklenen biri olarak başlamışsak, sonradan bizden istense de istenmese de hep birileri için fedakârlık yapar, kendimizi buna mecbur hissederiz. Yahut her şeye boyun eğmeyi, hiçbir şeye karşı çıkmamayı öğrenmişsek kimseye hayır diyemeyen biri olur çıkarız. Hayata kaygılı ve güvensiz açtıysak gözlerimizi, her şey yolunda olsa bile ömür boyu kaygılanacak bir şeyler buluruz. Sonuç olarak karakterimize işleyen bu özelliğimiz ilmek ilmek örülür ve zamanla kaderimiz olur.

Biz psikiyatristler biraz da bu nedenle sık sık hastalarımıza doğdukları evi, anne babalarının özelliklerini, o evde çocukken ona nasıl bir rol verildiğini sorarız. İsteriz ki bugünkü davranışlarının, düşüncelerinin ve duygularının geçmişteki köklerini kişinin kendisi de görebilsin. Çünkü çoğu zaman hayata nasıl bir rol üstlenerek başladığımızı hiç sormayız kendimize. Oysaki bu roller anne babalarımızın bizimle kurduğu ilişki biçimleriyle, bizden beklentileriyle, bize gösterdikleri tepkilerle belirlenmiştir.

Kübra da önce ailesinin, sonra eşinin, nihayet toplumun ona yüklediği rolü oynamaktan yorulmuş. Öyle yorulmuş, öyle yorulmuş ki, bunları anlatacak gücü bile kalmamış.

"Ben beş kardeşin dördüncüsüyüm Gülseren Hocam... Annem babam ağır işlerde çalışırdı. Akşam eve çok yorgun gelirler, bir de bizimle uğraşmak istemezlerdi. Zaten ikisi de çabuk sinirlenir, her yaptığımıza kızarlardı. Büyük ablalarım bu yüzden çok dayak yediler. Annem babam evde yokken gün boyu ablalarım bize annelik yaparlardı ama yine de hiç kıymetleri

bilinmezdi. Ben hep bir yerlere siner, ortalarda görünmemeye çalışır, bana kızmasınlar diye onlar ne derse yapardım/'

Derin bir of çekerek anlatmaya devam ediyor.

"Okulda da çok sessiz bir öğrenciydim. Korkaktım. Hâlâ da öyleyim. Yüksek sesle bile konuşamam. Annem bana hep 'Hanım hanımcık ol' derdi, ben de öyle oldum. Yaşım biraz büyüyünce, o güne kadar hayatı ve erkekleri hiç tanımadan, annemin uygun gördüğü bir adamla evlendim. İki de çocuğum olunca evde kavga olmasın diye kocam ne derse desin hiç cevap vermez, hep susar, ne derse yapardım."

Başka türlüsünü bilmiyor ki...

"Hanım hanımcık bir kadın olmak, zamanla çocuklarının bile her dediğini yapan bir anne olmaya dönüştü. Kocam bana bir gün güzel bir söz söylemez, doğum günüymüş, evlilik yıldönümüy-müş, bunları bilmez, ben de ondan böyle şeyler beklemezdim. Eşinden bu tür kutlamalar, hediyeler bekleyecek kadar değerli hissetmezdim kendimi."

Bu ülkede her kadına biçilen roldür hanım hanımcık olmak. Hanım hanımcık olmanın çoğu zaman zarafetle ilgili olduğunu sanırız ama öyle değildir. Zarafet toplumda bütün bireylerde olması gereken bir özelliktir, insanlara saygılı davranmaktır, oysa hanım hanımcıklık kadınlar için, erkeğin bir adım gerisinde olmak, düşüncelerine, isteklerine gem vurmak, kendini hep ikinci planda tutmaktır. Yani anlayacağınız, kadınlar için yazılmış en kötü rollerden biridir.

"Allah'tan ailem az da olsa okuttu beni, ebe oldum. Ebelik, biliyorsunuz zor meslektir. Bir yandan çok çalıştım, bir yandan evin sorumlulukları ve çocuklar derken kendimi tamamen unuttum. Ağır sorumluluklar altında ezilirken bile buna itiraz etmek, yar-

dım istemek hiç aklıma gelmedi. Hatta ben daha fazlasını da yapfl' yım ki, eşim ve çocuklarım beni sevsin, benden memnun kalsınl***" diyordum/'

Ah canım, canını dişine takmış, ailesini memnun etmeye uğraşıyor . En çok da böyleleriıiin kıymeti bilinmez. Çünkü bu tür aşın fedakâr insanlar,

yaptıkları her şeyi sanki buna mecburlarmış gibi yapar ve etrafa da böyle hissettirirler. Onca uğraşırlar, dönüp bir teşekkür bile etmez kimse.

"Çocukların büyümesiyle birlikte evdeki dengeler değişti. Eşim, oğlumun sorunlarıyla ilgilenmek yerine ona yoğun şiddet uyguladı. Çocuk daha ergen, her şeye itiraz ediyor. Sen babasın, çocuğunu anlaşana; ama yok, o sadece oğlanı dövmeyi bilirdi. Bu da yetmedi, güya oğlanla muhatap olmamak için eve geç gelmeye başladı. Bu arada boş durmamış, okuldaki bir velisine âşık olmuş. Her gece porno izlemeler, çocuk gibi telefonunu bir saniye yanından ayırmamalar, bana ve oğluma olmadık hakaretler etmeler derken, baktım böyle olmuyor, tek çare ayrılmak gibi geldi. Eşime ayrılalım demeyi nasıl başardım bilmiyorum ama o hiç itiraz etmedi. Öyle olunca iyice şaşırdım. Ben sanıyorum ki, ben sizden asla ayrılmam diyecek. Hemen bir celsede boşadı beni."

Bunu da sık duyuyorum hastalarımdan. Kadınlar laf olsun, biraz naz olsun diye boşanalım diyor, adamlar dünden razı. Burada da böyle olmuş ama yine de o hanım hammcık kadın kocasma "ayrılalım" demeye nasıl cesaret etti acaba?

"Sen ayrılalım demeye nasıl cesaret ettin Kübra?"

"Vallahi ona şimdi bile hayret ediyorum. Eskiden olsa bunu asla söyleyemezdim de beni başka kadınlarla aldattığını öğrenince çok üzüldüm. İhanet başka türlü yakıyor insanın içini."

"Bak işte bunda haklısın."

"Aslında bizimki, dışarıdan mükemmel görünen bir evlilikti. Kadın hep susar, her şeyi sineye çeker, kendinden vazgeçerse demek dışarıdan öyle görünüyor. Bu yalana ben bile yıllarca inandım. O evde nasıl kullanıldığımı ancak eşimden ayrılınca anladım. Bir de hocam, sonraları fark ettim ki kocamın yanında hissettiğim duygular, çocukluğumda hissettiklerime çok benziyordu.

Bir sıkışmışlık, bir mahkûmiyet, bir boyun eğme, ayak altında do-İnşmaklan, suçlanmaktan korkma..."

Kader motifini nasıl da güzel anlatıyor. Kader motifinin tekrar etmeye çalıştığı şey zaten olaylardan çok o zaman yaşadığımız duygularımızdır. Bu motif hayatımız boyunca bize hep aynı duyguları yaşatmak ister. Sanki tekrar tekrar yaşatarak bu sefer bunu çbzerim ben dedirtmek ister gibi...

"Ne aptalmışım değil mi? Bunları hep normal sandım. Yapım gereği her şeye boyun eğdim, karşısında tek laf etmedim, hakkımı korumadım. Onu değerli, kendimi ise değersiz saydım. Şimdi artık ondan çok kendime kızıyorum. Başına ne geldiyse senin yüzünden geldi, sen meğer kendini koruyamayan, zavallı bir kadm-mışsm diyorum hep. Bunları sonradan keşfettim. Maaşımı bile ben almadım, o aldı. Gerisini siz düşünün artık."

İnsan ne yaşarsa yaşasın kendini suçlamaktan kurtulamıyor. Başkaları size olan davranışlarını öyle doğallaştırıyor ki, itiraz ya da şikâyet etmeye kalktığınızda sizi alıngan olmakla suçluyor. Her şey yaşamp bittikten sonra sizin de kendinizden başka suçlayacak kimseniz kalmıyor.

"Sonradan da olsa bunları fark etmen ne güzel Kübra... Herkes bunu böyle net göremiyor. Demek ki sen değişimin ilk basamağım çıkmışsın."

Sanki ölüm acısı

"Buna memnun oldum hocam, böyle dediğinize göre vardır bir bildiğiniz ama şimdi pişmanlıklar içinde geçiyor günlerim. Senin kimseye bir şey demeye hakkın yok diyomm. Sen böyle zavallı olursan, seni daha çok kullanan olur. Sonra da kadere kızıyorum. Ben hiç kötü biri olmadım. İstesem de kötü olamıyorum. Bunca emeğin karşılığı bu mu olmalıydı Gülseren Hocam? O keyfinde gezerken aldatılmanın acısı cayır cayır yakıyor yüreğimi. Sanki ölüm acısı gibi..."

Kübra haklı, ne çekmişse huyundan çekmiş ama tıpkı onun gibi bizler de çocuklukta bize nasıl bir rol biçildiyse sonrasında da o rolü en iyi şekilde hayata geçirmeye devam ediyoruz.

l^ani, ne aptalmışım diyor ya Kübra, işte biz ona alışkanhfc', ilk role bağımlılık diyoruz. Dünyaya geldiğimizde, o küçücük aklımızla, hayatta

kalabilmek için çevreye uyum sağlamaya çalışırız. Bizi besleyen, büyüten kişiyle iyi ilişkiler kurmanın yollarını ararız.

Kübra da öyle yapmış. Dayak yememek, zarar görmemek için hep saklanmış, susmuş ve ondan istenilenleri yerine getirmiş, hanım hanımcık bir kız olmaya çalışmış. Zamanla bunlar onun karakteri olmuş. Aldatılmasaydı belki de o evde, bunca yükün altında, üstelik hiç kıymeti bilinmeyen, değersiz biri olarak yaşamaya devam edecekti. Aldatılmak kötü, çok canını yakmış ama hiç olmazsa bu sayede şimdi kaderi değişecek Kübra'nm.

"Aldatılmak, koşullar ne olursa olsun insanı üzer, etkiler ve ölüme eşdeğer bir acı verir. Bunda da haklısın Kübra ama çektiğin acılar boşa gitmemiş. Sonunda kendini keşfetmek gibi çok önemli bir adım atmışsın. Şimdi artık nerede yanlış yaptığım biliyorsun. Bunun için kendini suçlama, çünkü sadece sen değil, hepimiz çocuklukta ne öğrenmişsek, büyüyünce de aym şeyleri yapıyoruz/"

"Ama hiç kimse kıymetimi bilmedi ki... Çocuklarım bile/"

"Şimdi artık kıymetinin bilinmesi için neleri yapıp neleri yapmaman gerektiğini iyice gördün, iyice anladm mı Kübra?"

"Anladım galiba ama artık çok geç değil mi?""

"Hayatta hiçbir şey için geç değildir. Önemli olan senin bugünden başlayarak çevrenle ilişkilerinde eskisi gibi davranmaman. Kimseye istemeden bir şey vermemen. Başkaları için yaptığın her şeyden teşekkür beklemen. Artık önceliği başkalarına değil kendine vermen. Bak bakalım, o zaman nasıl da bilecekler kıymetini/"

Sanki bana çok önemli bir soru soracakmış gibi yerinde kıpırdanıp duruyor.

"Korkma, utanma, sor ne soracaksan."

"Hocam, bu yaştan sonra böyle şeyler yakışıksız olur ama yine de sorayım dedim. Şey... Beni bir isteyen var da, bizim hastanede çalışıyor. Eşini üç yıl önce kaybetti. Efendi biri. Ne yapsam acaba diyorum."

Gülmeye başlıyorum.

"Bunda utanacak ne var Kübra?"

"Hani çoluk çocuk var ya..."

"Kaç yaşında çocukların?"

"Biri on dört, biri de on yaşında. Büyük yatılıyı kazandı, birkaç aya gidecek ama..."

"Evlenmek, yeniden yuva kurmak senin hakkın Kübra ama bir şartla."

"Nedir hocam?"

"Eski huylarını bir kenara bırakır, sen de kendini herkesle eşit haklara sahip biri olarak görmeye başlarsan, çok iyi bir evliliğin olabilir."

Daha pek çok şey konuşuyoruz Kübra'yla. Çok tatlı bir kadm. Arada bir beni güldürüyor. Ben gülünce o da gülüyor.

OceanofPDF.com

Kadının Mutsuzluğunun Altında Hep Bir Erkek Yatar

Sezen'in öyküsünü dinlerken içim sızladı. "Kadın denen varlık işte bu kadar narin bir çiçek" dedim içimden. Suyunu, güneşini eksik etmeseniz bile, onu sevmez, onu görmez, ona değerli olduğunu hissettirmezseniz solu veriyor.

Psikiyatrisi ve psikologlara kadınlar her zaman erkeklerden daha çok başvurur. Kadınların mutsuzluğunun derinine inince, oralarda bir yerlerde mutlaka bir erkekle karşılaşırsınız. Kadınlar açlıktan değil ama sevgisizlikten ölürler.

Bu kadar görünmez olamam değil mi?

"Gülseren Hocam, ben önceden deli dolu, ele avuca sığmayan, çok renkli, çok heyecanlı, enerjisi hep yüksek bir genç kızdım. Ailem el üstünde tuttu beni. Sonra evlendim ve yavaş yavaş içimdeki o heyecanlı, hayat dolu kız çocuğunu aldılar benden. Kitaplarınızı okurken, televizyondaki dizilerinizi izlerken her bir karakterde kendime ait bir şeyler buluyorum. Her biri beni ayrı hüzünlendiriyor, çünkü çok ilgisiz ve sorumsuz bir eşim var. Halbuki ben onunla uzun süre arkadaşlık ettikten sonra evlendim. Onu tanıdığımı sanıyordum ama hiç tanımamışım."

Belki de sorun bende

"Ona sorsanız eşini çok seven, bana çok düşkün biridir. O mu yanılıyor, yoksa ben mi, anlayamadım gitti... Belki de sorun bendedir, kim bilir? İçimdekileri cümlelere döküp anlatamıyorum nedense ama kendimi öyle bir karanlıkta hissediyorum ki... Herkese yeten, herkese yetişen ben bir tek kendime yetemiyorum. Terzi kendi söküğünü dikemez misali..."

"Nasıl gidiyor hayatın?"

"Eşim akşam eve gelip karnını doyurduktan sonra yatağa girene kadar o evde bir kadının olduğu hiç aklına gelmiyor. Sanki ben o evde yokum. Ya telefonda izlediği videolar ya kendi zevkine göre açtığı diziler, filmler arasında kaybolup gidiyorum. Kendi dünyasında bana hiç ihtiyacı yok ve

bunun hiç farkında değil. Kendi dünyasmda o kadar mutlu, o kadar keyifli ki attığım sessiz çığlıkları hiç duymuyor. Geçen gün 'Bak' dedim, 'ben iyi değilim, iyi hissetmiyorum kendimi.' O gün beni sarıp sarmalamasını o kadar istedim ki, belki yanağıma bir öpücük kondurmasını... Yapmadı. Sadece 'Seni bir psikologa gönderelim' demekle yetindi."

Ah Sezen, şu cep telefonlarına, televizyonlara gömülüp de et-rafmdakileri unutan yalnız senin eşin mi sanıyorsun? Otobüste, metroda, sokakta yürürken, hatta otomobil kullamrken, kafede bir arkadaşımızla otururken gözümüz hep telefonda. Çoktandır masalar sohbetin, şenliğin tadım unuttu. Bütün bunların o kadar müptelası olduk ki etrafımızdakileri unuttuk. Aynı evde yaşayan insanlar hal hatır sormaz oldular birbirlerine.

Sezen'in öyküsünden bağımsız olarak, teknolojik aletlerin yarattığı iletişimsizlik sorunu hepimizin ortak derdi. Siz de gözlemlemişsinizdir, mesela hafta sonu deniz kenarında mükellef bir kahvaltı sofrasının başında bir grup arkadaş. Koşturmacalı hayatlarından çaldıkları bir pazar sabahmı birbirlerine ayırmışlar. Ama masaya bakınca ne görüyorsunuz? Herkes cep telefonuna gömülmüş durumda. Koca masada bir çift laf edilmiyor. Çok çok biri ya-nındakine o anda sosyal medyada gördüğü ilginç bir görüntüyü gösteriyor. "Bak gördün mü?" Bir süre o görüntü üzerine laf döndürülüyor, sonra yine herkes elindeki telefona gömülüyor.

Telefonlar bırakıldığında sıra selfie çekmeye geliyor. Her biri ayrı ayrı çekiyor selfieyi. Kahvaltı ediliyor ama henüz o güneşli pazar gününe dair tek laf edilmemiş. Telefonlarına bakmaktan et-

rafı göremiyorlar ki... Birbirlerine nasıl olduklarını, neler yaptıklarını sormadılar bile. Ne deniz ne dalgaların sesi ne hanımeli erinin insanı bayıltan o olağanüstü kokusu kimsenin umurunda değil. Belki o gün oraya arkadaşlarına derdini anlatmak, onlarla bir kederi paylaşmak için gelen birileri vardı. Ama elimizden düşürmediğimiz o büyülü alet bize her şeyi, herkesi unutturuyor. Kahvaltı bitiyor, birazdan herkes evinin yolunu tutacak. Kimseyle bir şey paylaşmadan, ne doğanın ne de dostluğun farkına varmadan dört duvar arasmdaki hayatına dönecek. Yani bu kez hayat, doğa, kent, insanlar o küçücük aletlerin karşısında görünmez olacak.

"O anda o kadar yalnız hissettim ki kendimi, sanki bedenim ruhuma küçük geldi. Fırsat bulsa ruhum uçup gidecek bedenimden. Bu kadar görünmez olamam değil mi, bu kadar fark edilmez? Ya da insanlar bu kadar kör ve sağır olabilirler mi? Ben de genç bir kadınım, kocamla karşılıklı oturmak, sohbet etmek istiyorum. Bir çiçeğin su ve güneş ışığından mahrum kalması gibi bir şey bu. Soluyorum günden güne. Toprağım kurumuş, kendine faydası yok. Yapraklarım sararmış, dökülüyor yavaştan. O derece bir umıtul-muşluk bu. Çocukken izlediğim bir dizi vardı: 'Ruhsar.'
Kadın ölmüştü ama dünyada geziyordu. O herkesi görüyor ama kimse onu görmüyordu. Ben de öyle hissediyorum kendimi. Dolaşıyorum öyle ama kimse fark etmiyor günbegün öldüğümü. Dışarıdan bakınca her şey çok güzel, güllük gülistanlık. Her yer bahçe, çayır çimen ama içim öyle mi?"

"Şiir gibi konuşuyorsun Sezen. Ne güzel anlaüyorsun derdini"

"Bunları kaç zamandır birine anlatmak istiyorum. İçim öyle dolu ki... Ama bunlar kime anlatılır hocam? Çok geniş bir çevrem vardır. Dışarıdan bakan kim bilir kaç genç kız benim yerimde olmak isterdi. Dışı seni, içi beni yakar hesabı işte. Eşim herkes tarafından çok sevilir. Yakışıklı, karizmatik bir adamdır. Toplantılarda ağzından bal damlar ama eve gelince dut yemiş bülbül kesiliyor."

"Evlenmeden önce nasıldı ilişkiniz?"

"Evlenmeden önce, eşimle flört ettiğimiz zamanlar ben de etrafımdakiler gibi düşünüyordum. Kim bilir ne kadar mutlu olacağım, belki de dünyanın en mutlu kadım ben olacağım di-

yordum. O zaman kör olan ben miymişim? Onca yıl eşimi hiç mi tanıyamamışım? Yoksa onun bana gösterdiği yüz mü sahteymiş? Biz nasıl bu hale gelebildik, o deli dolu, o her yanından enerji fışkıran, gözlerinin içi gülen kız bir anda nereye gitti bilmiyorum ki... Bazen de böyle düşündüğüm, böyle hissettiğim için utanıyorum. Senin her şeyin var, böyle hissetmeye hiç hakkın yok, diyorum. Bu düşünceleri atmaya çalışıyorum kafamdan."

Evlilik bu mu yani?

"Eşim büyük bir işadamı. Akşama kadar çalışıyor ve eve gelmekten çok mutlu. Böyle olduğunu gözlerindeki ışıltıdan görüyorum ama o gözler beni hiç görmüyor. 'Nasılsın hayatım?' derken bile benden bir cevap beklemediğinin farkındayım. Aceleyle yiyor yemeğini. Sofradan kalkınca sadece benimle değil, tüm dünyayla ilişkisi kesiliyor. O elindeki telefon ve karşısındaki televizyonla meşgul. Dünyada neler olup bittiğini tek tek izlerken evdeki ka-nsma neler olduğunun hiç farkında değil. Evlilik bu mu Gülseren Hanım? Sadece bedensel birliktelik mi? Hayatı paylaşmak değil mi evlilik?"

Umudum tükendi

"Bir davet ya da toplantı varsa beni koluna takıp gidiyor. O davetlerde ışıl ışıl parlıyoruz ikimiz de. Çevremize toplanan insanlarla sohbet ediyor, gülüyoruz. Tıpkı mutlu insanlar gibi gülüyoruz. Arada bir o gülerken dönüp bakıyorum yüzüne. Gerçekten de mutlu görünüyor. Acaba o da bana bakınca böyle mi düşünüyor, çünkü ben de çok iyi oynuyorum rolümü. Şık, bakımlı, çok mutlu bir kadın... İdeal çiftiz yani. Davet bitiyor, arabaya biniyoruz, işte orada her şey bitiyor. Yine herkes kendi dünyasına çekiliyor. Benim hissettiğim yalnızlığı o hissetmiyor olabilir mi? Onun asıl dünyası işi ve çevresi mi yoksa? Eğer öyleyse benim dünyam neresi olacak? O kocaman, o bomboş ev mi?"

Kavga bile edemiyoruz

"Çocukluğumda yaşadığım daha küçük ama bana hiç böf meyen ev geliyor aklıma. Annem, babam, büyük halam ve bindik o evin sakinleri. Evimiz her zaman mis gibi yemek kokardı. Annemle babam her akşam yemekten sonra tavla oynarlar, oyun biterken de yenilen taraf mutlaka mızıkçılık yapar, yatağa küs girerlerdi. Halamla ben gülerdik onların o hallerine, çünkü sabah sarmaş dolaş kalkacaklarını bilirdik. Biz kavga bile edemiyoruz eşimle. Yıllar geçtikçe umutlarımı da alıp götürdü. Tükeniyorum/'

Ne kadar hüzünlü bir öykü değil mi, üstelik bize paranın, varlığın, zenginliğin, itibarın, şanın, şöhretin insanları mutlu etmeye yetmediğini ne güzel anlatıyor.

Kadın "beni gör" diyor

Kadınlar biraz da yaramaz çocuklara benziyor. Eve ne zaman misafir gelse, annelerinin ne zaman önemli bir işi olup da onlarla ilgilenemese yaygarayı koparır, annelerinin dikkatlerini üzerlerine çekmenin bir yolunu mutlaka bulur o çocuklar. Çocuklar nasıl annelerinin gözü hep üzerlerinde olsun istiyorlarsa kadınlar da bunu eşlerinden bekliyorlar.

Sezen eğitimli, iyi bir ailede özenle yetiştirilmiş bir kadın. Mutlu ve renkli geçen bir çocukluğun, gençliğin ve sıcak bir aile hayatının ardından çok farklı bir ortamda bulmuş kendini. Bizler, erkek kadın hepimiz, iyi bir çocukluk yaşamışsak eğer, evliliğimizin de benzer koşullarda yaşanacağım hayal ederiz. Sezen de öyle yapmış. İstemiş ki eşinin gözü her an onun üzerinde olsun.

Eşi büyük bir iş adamı. Varlıklılar, geniş bir çevreleri var. Meslek sahibi olsa da çalışmıyor Sezen, yani ona ait bir işi, onu mutlu eden, çok severek yaptığı bir hobisi ya da dost deyip içini dökebileceği arkadaşları da yok. Kendini çok yalnız hissediyor. Bu yalnızlık duygusu ve eşinden beklediği ilgiyi görememek onu giderek hayattan koparmış ve hayatı, hayatın içindeki çok farklı renkleri bile unutturmuş ona.

Sezen evde akşama kadar ne yapıyor? Kukumav kuşu gibi oturup eşinin yolunu mu gözlüyor acaba? Niye? Çocuklar babalarının eve gelmesini beklerler heyecanla ama Sezen babasını değil, eşini bekliyor. Oysa evlilik eşitler arasında bir ilişkidir. Sezen neyse, eşi de o. İkisinin de kendine ait bir dünyaları olmalı. Ama Sezen kendi dünyasını inşa etmeyi bırakmış, tamamen eşine tabi olmuş. Kendine ait bir hayatı yok demek ki...

"Sezen sen akşama kadar ne yapıyorsun?"

"Sabah eşim gidince önce kahvemi içer, birkaç arkadaşımla konuşurum. Sonra o gün evde yapılacak yemeklerin listesini çıkarının. Evde çalışan iki yardımcım var. Onlar geri kalanını halleder. Eskiden spora giderdim, şimdi onu da bıraktım. Haftada bir iki kuaföre giderim. Arada bir dernek toplantılarımız olur, alışverişe giderim. Yani günlerim pek dolu değil. Doğal olarak akşama kadar sıkılıyor insan." .

"Sen eşine bir şeyler anlatıyor musun?"

"Onun ilgisini çekecek ne anlatabilirim ki... O da işinden konuşmayı istemez."

"O sana ne anlatsın istersin?"

"Ne bileyim, halimi, haürımı sorabilir, neler yapüğımı sorabilir."

"Bunlar sizin sorununuzu çözmez Sezen. Senin, sadece sana ait bir dünya kurman gerekir. Senin ilgi alanların nelerse, önce onları keşfet. Pasif bir biçimde, çocuk gibi eşinden ilgi beklersen olmaz. Ortak ügi alanlarınızın, birlikte yapmaktan hoşlanacağınız şeylerin sayısını artırmalısın. Bak, eşinin kendine ait bir dünyası var, severek yaptığı bir işi var, orada her konuyu paylaşüğı arkadaşları var. Eve gelince de seninle iş konuşmayı doğal olarak istemez. Belki de ilgi bekleyen de sadece sen değilsindir, o da senden bunu bekliyor olamaz mı?"

Sorunun kaynağını hep eşinde arıyor. Benim söylediklerimi boş dinliyor oysa çok yanılıyor. Mutlu olmayı bilen bir kız Sezen. Çocukluğunda bunu bol bol yaşamış. Evlenince tek dünyası eşi olmuş. İç dünyasını fakirleştirmiş. Kendine hiç yatırım yapmamış. Çareyi hep eşinde aramakla ne kadar yanlış yapmış.

Her akşam eve gözleri parlayarak geldiğine göre, demek ki adam hayatından memnun. Demek ki bu sorunu Sezen'in çözmesi

gerekiyor. O da eşini gözleri parlayarak kar* btmat t H, ¿feppM*' - *

güzel geçebilsin.

Eğer Sezen bir gün akşamüstü eve hayat yorgun*» ¿m* mutlu bir kadın olarak gelebilirse, eminim e*nt«ı glkekert ,-flie zaman onu görecektir. Hayatımıza bir anlam yftW#w*4r. «f ¿ttimmm* arayıp bulmak bizlere düşer. Biz eğer oturduğumu* y*WİP-h«PNill*» bizi mutlu etmesini beklersek daha çok bekleri*

Ülkemizde her şeyi olan, bir yandan da mutsuz otfTMsrı İHtaiN» yakıştıramayan pek çok kadın var. Hemen hepsi d# de arıyorlar. Akşam eşleri gelecek ve onları mutlu «fanA OiW mutluluk bizim içimizdedir. Biz mutlu olmaya hazır (t»|İlı# feMb se bizi mutlu edemez ve çocuklar gibi hep bitilen orttsni* sin, onu mutlu etsin diye bekleyen kadınlan da kimse peiı m

OceanofPDF.com

Bir Boşanma Avukatının Boşanma Hikâyesi

Odamda, duvarda asılı aynaya son kez şöyle bir baktım, ceketimin yakasmı düzeltip hemen geçtim masama. Daha yerime oturmadan kapı tıklatıldı ve genç bir hanım girdi içeri. Genç, güzel ve bakımlı bir kadın. Giyiminden kuşammdan, hal ve hareketlerinden onun meslek sahibi ve çalışan bir kadın olduğu hemen anlaşılıyor. Ayağa kalkıp uzattığı eli sıkarak ona yer gösteriyorum. Çantasını Önündeki sehpaya bıraktıktan sonra hemen başlıyor anlatmaya...

Ben dış kapının mandalı mıyım?

"Hocam, adım Ziynet. 31 yaşındayım ve avukatım. Üstelik boşanma avukatıyım. Mesleğim nedeniyle pek çok boşanan aileyi dinledim ama bir yıl önce ben de boşandım eşimden."

Ne ilginç bir durum. Müvekkillerinden yıllardır dinledikleri, onu bu konuda daha temkinli olmaya yönlendirmiştir ama bazen kaderden kaçılmıyor demek ki...

"Eşimle beş yıl kadar arkadaşlık ettikten sonra evlendik. Gençliğim onunla geçti diyebilirim. Ne güzel günlermiş onlar. Ben onunla büyümüş, onunla Ziynet olmuştum. Şu an ise o Ziynet'ten eser yok. Tükendim. Yaşama sevincim kalmadı. Nasıl bu hale geldim, ben de bilmiyorum."

Hayat sitemi sevmez

"Sorumsuz ve sevgisiz bir ailenin üçüncü kızıyım. Üçümüz de hiç sevilmeden, ailemizden takdir görmeden, hep kendimizi onlara kanıtlamaya çalışarak büyüdük. Şimdi eğer saygın bir mesleğim

varsa bunu biraz da, aileme kendimi kanıtlayabilme çabama luyum ama ben hâlâ kendimi birilerine kanıtlama peşindeyim. Bize çocukluğumuzda sunulmayan şeyleri başka yerlerde arama, eksiklerimi tamamlama isteğiyle bir yerlere varmaya çalışıyorum. Eşimle evlenirken de hep hayalim buydu. Beni sevsin, beni takdir etsin ve hiç olmazsa eşimin önceliği olabileyim."

Çocukluğundan beri hayatla ilişkisi sitemkâr. Oysa hayat kendisine sitem edenleri pek sevmez. Onu sevenleri sever.

Sürekli yok sayıldım

"Eşim özgüveni eksik, ailesine aşırı derecede bağımlı biriydi Ailemden göremediğimi eşim bana gösterir, benimle sevinir, benimle üzülür, hayatla birlikte mücadele ederiz sanıyordum. O evde nihayet değerli olabilecek, saygı görebilecek, ben de varım diyecektim. Ama hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı. Yine değer görmediğim, hatta yok sayıldığım bir hayatin içinde buldum kendimi/"

"Uzun bir arkadaşlık döneminiz olmuş. Eşinin nasıl biri olduğunu biraz biliyordun değil mi?"

"Ailesine düşkün olduğunu biliyordum, hatta o zamanlar ona imrendiğim bile olurdu. Nihayet benim de ailem olacaktı onlar. Çünkü benim ailemde durum tam tersiydi. Ne onlar bana düşkündü ne de ben onlara. Bir düzeni vardı evin, hepimiz o düzene uyardık. Sorulması gerekenler sorulur, konuşulması gerekenler konuşulur, sonra herkes kendi dünyasına geri dönerdi. Aç kalmadık, açık kalmadık, iyi okullarda okutulduk, hastaysak ihmal edilmedik, insan bunları düşününce şikâyet etmeye utanıyor ama öyle değil işte..."

Gözleri doluyor ama ağlamamaya kararlı. Başını hafifçe arkaya savurup kaldığı yerden anlatmaya devam ediyor.

Suskun, yalnız çocuklar

"Hepimiz çocuğuz. Yaşlarımız da yakın birbirine,.. Bize birbirimizle bile ilişki kurmayı, sevinmeyi, heyecanlanmayı, bu heyecanı birbirimizle paylaşmayı öğretmediler. Sonunda suskun ve yalnız

çocuklar haline geldik. Beraberken, hep bir aradayken yalnız kalı-vermek öyle zor ki..."

Ağlamamak için çareyi tavana bakmakta buluyor Ziynet ama anlattıklarından etkileniyor insan. Yalnızlık, hayatı paylaşama-mak zor...

"Ben bir başka insanla nasıl yakın ilişki kurulacağını ilk Yavuz'la öğrendim. O öyle sıcaktı ki, zamanla beni de dondurucudan çıkardı, ısıttı. Onunla birlikteyken başka biri oldum ben. Konuşmayı, gülmeyi, sevinmeyi, heyecanlanmayı öğrendim. Onunla buluşacağımız saatleri iple çekerdim. Yamndayken zaman nasıl geçiyor anlamazdım, oysa bizim evde o zaman hiç geçmez, sonunda biz üç kız çareyi bir an önce yatıp uyumakta bulur, saat dokuz oldu mu girerdik yataklarımıza."

Tam bir gece kuşu olarak saat dokuzda yatağa girmeyi bir türlü anlayamadım gitti. Akşamı yaşamadan günü bitirivermek bana hayaü yarım bırakmak, eksik yaşamak gibi gelir. Ama Ziynet'i anlıyorum... Doğup büyüdüğü evde zaman o kadar geçmek bilmemiş ki, üç kız kardeş kurtuluşu erkenden uyumakta ve günü bir an önce sonlandırmakta bulmuşlar. Zamanını keyifli geçiren insana 24 saat yetmez aslmda.

"Bana evlenme teklifi ettiğinde hiç düşünmedim bile, hayat Yavuz'la öyle güzeldi ki... Ve ben nihayet çok mutluydum. O evden, o evin içeri gireni donduran havasmdan kurtulmuştum. Ailesiyle de ilişkilerimiz iyi gidiyordu. Birbirlerine olduğu gibi bana da çok yakın ve sıcak davranıyorlardı. Ancak bu düşkünlüğün bağımlılık derecesinde olduğunu evlendikten sonra öğrendim. Eşimin ve ailesinin bana yaşattıklarına inanamıyordum. Olanları bir türlü hazmedemedim. İşin daha da tuhaf yanı bütün bunları eşimin son derece doğal karşılamasıydı."

Ailesinde hiç görmediği bu sıcaklık ve yakınlık bir süre sonra onu rahatsız etmiş olabilir. Bizler yakın olmayı isteriz ama bu yakınlığın nasıl kurulacağını öğrenemediysek eğer, yakın ilişkiler kurmayı becerenlere öfke de duyabiliriz.

"İnsan her an da beraber olmaz ki... Eğer beraber değillerse uzun telefon konuşmaları, sık sık gelip gitmeler, aynı şekilde bizi davet

etmeler, her pazar günü buluşmalar filan... Bana çok geldi. Sakin beni yanlış anlamayın. Gelsinler, tabii gelecekler, oğullarının evi ama o evde başka biri daha yaşıyor. Bunu kimse görmek istemedi."

"O dönem sizinkilerle ilişkiler nasıldı?"

"Ailem hiçbir zaman arkamda olmadı. Ne evlenirken ne de ayrılırken. Yok gibiler. Sadece bir şeye ihtiyaçları olduğu zaman ararlar beni."

"Sen onları arar mısın?"

"Ararım tabii, dostlar alışverişte görsün hesabı, haftada bir arar hal hatır sorarım. Telefon konuşmalarımız en çok bir iki dakika sürer. Zaten onları arayacağım zaman bir sıkıntı çöker içime, ya hep ertelerim ya da bir an önce arar, sırtımdaki yük kalksın isterim. Ama eşimin ailesi öyle mi, bıraksan saatlerce konuşacaklar telefonda. Daha dün beraberdik, bu kadar konuşacak ne buluyorsunuz Allah aşkına? Bir de ses tonlarını duysamz, şaşar kalırsınız. Espriler, şakalar, gülmeler gırla gider."

"Sen öyle zamanlarda nasıl hissedersin?"

"Nasıl mı? Camm sıkılır. Yahu o evde biri daha var. Saygısızlık değil mi bu? Kendimi köşeye atılmış çöp gibi hisseder, ona bakar kalırdım. Tabii konuşma uzadıkça kalbim çarpar, sıkıntıdan çatacak adam arardım."

"Çatar miydin eşine?"

"Bilmem... Bir şey demesem de suratım asılırdı. Madem öyle neşelisin, benimle de yapsana bunu. Benimle de gülüp eğlensene."

Böyle deyince koltuğumda hafifçe arkaya doğru kaykılıp daha dikkatli bakıyorum ona. Acaba ben de ZiynetTe gülüp konuşabilir miyim, birlikte eğlenebilir miyiz diye, ama zor. O hâlâ dondurucudan çıkamamış. Dans iki kişiyle edilir.

"Eşinle siz de bu güzel ve sıcak ilişkiyi bir zamanlar kurabili-yörmüşsünüz. Sonra ne oldu?"

"Sonra... Galiba ailesi girdi devreye. Sanki asıl ilişki Yavuz ve ailesi arasında kuruldu, ben devre dışı kaldım. O zaman eşim ne kadar üzüldüğümü, kendimi nasıl yalnız hissettiğimi görürdü ama bir şey

yapmazdı. Aile de bunun farkındaydı. Onlar beni içlerine çekmeye çalıştıkça ben sinir olur, iyice kaçardım."

Bütün suç bende mi?

"Burada bir terslik yok mu? Hem onlardan biri olmak istiyor hem de bu daveti ısrarla reddediyorsun. Neden diye hiç sordun mu kendine?"

"Kıskandım mı yani?"

"Ben öyle demedim, onu sen söyleyeceksin."

"Yavuz artık evli bir adam, ben de onun eşiyim. Ben nasıl her zaman önceliği Yavuz'a veriyor, kendi ailemi dışarda bırakıyorsam, onun da aym şeyi yapması gerekmez mi? Ben dış kapının dış mandalı mıyım?"

"Ama içlerine girmeyen sensin. Bu kadar yakınlıktan sıkılmış olabilir misin? Ne de olsa bu tür yakın ilişkilere alışkın değilsin."

Hoşlanmadı söylediklerimden, bunu yüz ifadesinden anlıyorum...

"Yani onların hiç mi suçu yok, bütün suç bende mi?"

"Biz burada bir suçlu aramıyoruz ki... Yaşadıklarım, o dönemde kendini neden yalnız, çaresiz ve sıkıntılı hissettiğini anlamaya çalışıyoruz."

Eşinin, aüesiyle kurduğu yakın ilişkiler ona çok yabancı gelmiş, istese de içlerine girememiş ve bir süre sonra uzaklaşmış onlardan. Ağzıyla söylemese de içindeki öfke etrafa negatif enerji olarak yansımış ve eşi bile ona yaklaşamamış.

Doğduğumuz evlerdeki alışkanlıklarımızdan kurtulmak hiç kolay olmuyor. Bir zaman sonra bunlar refleks haline geliyor ve biz bile ne yapüğımızı fark etmiyoruz.

"O sıralar sık sık ablamları arardım. O güne kadar ablamlarla bile yakmlaşamamıştık bir türlü. Ben aradıkça, sık sık bir araya geldikçe biraz daha rahat hissettim kendimi."

Eşinin ailesiyle kurduğu yakın ilişkinin bir benzerini de kendisi ablalarıyla kurmak istemiş.

"Onlarla ne konuşurdunuz?"

"Düşünüyorum da, onlarla ne zaman bir araya gelsek hep geçmişi, çocukluğumuzdaki yalnızlığımızı, çaresizliğimizi, bize ailemizin çektirdiği acıları, bizde açtığı yaraları konuşur, paylaşırdık

birbirimizle. İnsan sürekli geçmişte yaşanan acıları düşünür mü? Biz düşünüyoruz. Hiç çıkmıyor aklımızdan."

Düşünür ya... Belki de o yüzden, birbirine çok bağlı bir ailenin çocuğuyla evlendin. Ailemin eksiğini onlar kapatır dedin ama annenin babanın doyuramadığı çocukları hayatın sonradan doyurması zordur.

Geçmiş Ziynetti ve kardeşlerini o kadar etkilemiş ki bir araya geldiklerinde yalnızca geçmişten söz ediyorlar. Geçmişi yâd etmek türünden bir söz ediş değil onlarınki... Yaşadıkları acıları, yalnızlıklarını tekrar tekrar yaşıyor ve paylaşıyorlar. Geçmiş onların bugüne demir atmalarına izin vermiyor. Öyledir, biz hesaplaşıp defteri kapatmadıkça geçmiş bırakmaz peşimizi. Çünkü geçmiş kendini hep duyurmak ister.

Çocuk bile doğurmadım

"Eşimin ve ailesinin bana yaşattıklarım bir türlü affedemiyorum. Çocuk bile doğuramadım ben. Bir kere hamile kaldım, hemen aldırdım çocuğu. Bu sıkıntıların içine bir de masum bir bebeğin girmesini istemedim. Mutsuz bir evliliğin içine doğan bir çocuğun kötü giden bir evliliğe çözüm olmadığını mesleğim öğretti bana zaten. Oysa anne olmayı öyle çok isterdim ki... Şimdi bu kararından memnun musun derseniz, bunu da bilmiyorum. Acaba bir çocuğum olsaydı mutlu olur muyduk diye düşüncelere kapılıyorum. Kendimi suçluyorum. Ben mi iyi bir eş olamadım acaba diye düşündükçe işin içinden çıkamıyorum."

Bir çocuk, doğduğu evde sevecen, ona sahip çıkan bir anneyle büyümezse yetişkin olduğunda anne olmak onu hep korkutur. Onda kapanmayan

yaralar açan, sevgisiz bir anne modeliyle büyümüşse kendisinin de öyle olacağı endişesini bir türlü atamaz zihninden.

Bu kadınların çoğu bebeği çok istediğini düşünseler de, ya bir bahaneyle o bebeği aldırırlar ya da bebek zaten anne rahminde tutunamaz ve düşer.

"Hep sıcacık bir yuva hayal etmiştim. Eşimle bıcır bıcır konuşup sohbet edebileceğimiz, birlikte gülüp birlikte ağlayabileceğimiz bir yuva. Meğer mutlu olmak ne kadar zormuş. Gözyaşlarını hep içime akıyor. Kendimi çok yaralı, sahipsiz bir kedi gibi hissediyorum/'

Dışarıdan bakıldığında güçlü, ayakları yere sıkıca basan, mesleğinde başarılı bir kadın o. Bazen dış görünüşümüzle iç dünyamız birbirinden ne kadar farklı olabiliyor.

"Evliyken de mutsuzdum, ayrıldım yine çok mutsuzum. Hiçbir şey çözülmedi ki..."

Bir telaşla ve aceleyle ayrılmış eşinden ama şimdi bu konuda da kararsız. -

"Eşini özlüyor musun?"

Bir an kaygılı gözlerle bakıyor bana, bu soruya cevap verip vermeme konusunda kararsız. Sonra başını öne eğip mırıldanır gibi cevaplıyor sorumu.

"Çok, çok özlüyorum onu. Onu özledikçe, yeniden ona döner miyim diye korkmaya başlıyorum. Hangisi doğru, hangisi yanlış artık bilemiyorum. Sağlıklı düşünemiyorum galiba."

Dönüşü olmayan yollar

Ziynet farkmdalığı yüksek bir kadın. Bu sefer de aceleyle yeni bir karar almadan benimle konuşmaya gelmiş. Konuştukça, sanırım bu ilişkinin iyi gitmemesinde kendi payını da görmeye başladı. Bizler kendimizle yüzleşmeden, kendi doğrularımızı bulmadan, hayatta ne aradığımızı, arasak

da bunun altından kalkıp kalkamayacağımızı görmeden büyük kararların altına imza atmamalıyız.

Ortak bir yaşam karşılıklı çabayı ve fedakârlığı gerektirir. Eşimiz olsun, sevgilimiz olsun, biriyle beraber olduğumuzda onun önceliklerini de gözetmek zorundayız. "Şimdi senin hayatında yalnız ben varım, ben olmalıyım" diyemeyiz kimseye. Zaten bu gerçekçi de değil. Düşünün, herkes bir ilişkiye geçmişini, arkadaşlıklarım, dostluklarını, akrabalarını da taşır. Kimseye, kapının önünde ayaklarım paspasa siler gibi, "Benden öncesini eşikte bırakıp gel" diyemeyiz. Önemli olan, ilişkinin taraflarının birbirlerini gözeterek bir denge kurmasıdır.

Çocuk sahibi olmayı çok istiyorum deyip doğacak çocukun b*" zim sorunlarımıza çözüm olacağını sanmak, gerçek çözümden biz* iyice uzaklaştırır. Bunlar geri dönüşü olmayan yollardır.

"'Eşinle görüşüyor musunuz?"

"Evet, ben ararsam arada bir birlikte yemek yiyoruz/'

"O ne iş yapıyor?"

"O da avukat. Çevresinde çok sevilen, sayılan biri. Mesleğinde de çok başarılı. Biraz daha sallanırsam, bir gün evlenip gidecek ve ben onu sonsuza kadar kaybedeceğim."

Boşanmış ama onu kaybetmekten hâlâ ödü kopuyor.

"Ya sen, senin erkek arkadaşın var mı?"

"Yok, olamaz da... Yavuz'la yapamayan başkasıyla hiç yapamaz. Ya kendim gibi buzdolabında büyümüş birini bulacağım ve ikimiz bir mutsuzluğu paylaşacağız ya da sonsuza kadar yalnız yaşayacağım. Herkesin bir yuvası varken ben yuvasız bir kuş gibi ortada kalacağım."

"Başka çare yok gibi konuşuyorsun."

"Var mı sizce?"

"Var tabii... Kendini geliştirebilir, insanlarla sıcak ilişkiler kurmayı ve bunu sürdürmeyi öğrenebilirsin."

"Bunu becerebilsem zaten başkasmı aramam ki, Yavuz var."

Aklı hâlâ Yavuz'da, onu seviyor.

"Şimdi artık bu evliliğin yürümemesinde kendi payını görebiliyor musun?"

"Yine mi beni suçluyorsunuz?" der gibi bakıyor yüzüme. Bu dile gelmemiş soruya cevap veriyorum:

"Kimseyi suçlamıyorum, bu duruma çözüm arıyorum ve sen de bir çözüm bulmak için gelmişsin buraya. Yavuz gelseydi, bu çözümü onunla arardık. Hem hiç unutma, kaderimizi değiştirmek istiyorsak bunun tek yolu önce kendimizi değiştirmektir. O zaman dünya kendiliğinden hizaya gelir ve tam da bizim istediğimiz gibi olur zaten."

Oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi bakıyor yüzüme. Madem artık çocuk değiliz, o oyuncağı birileri bize geri versin diye beklemek yerine, bir zahmet yerimizden kalkıp duruma çare aramalıyız.

"Sen kocanı hâlâ seviyorsun ve onu kaybetmekten korkuyorsun. öyle değil mi?"

"Maalesef öyle..."

"Maalesef deme, kendi hayatına ve duygularına sahip çık. Bak, hayat önünden akıp gidiyor ve sen yerine oturmuş, sadece hayata sitem ediyorsun. Kalk artık yerinden. Gönlün ne istiyorsa bunun için mücadele et. Suçlu arama, çözüm ara."

Koltuğunda dikleşip heyecanlı gözlerle bakıyor bana.

"İşte böyle... Madem çevrende sıcak, birbiriyle kolay ilişki kuran, candan, sevecen insanlar olsun istiyorsun, içinden 'keşke ben de öyle olsam' diyorsun, böyle olabilmenin yollarmı ara. Kendin için bir şeyler yap. Çalış, çabala, hayatına önem ver ve güzel bir hayat yaşat kendine."

O gün Ziynet çok ağladı benim Kırmızı Odamda. Ağladıkça daha çok ağlayası geldi ama sonunda odamdan çok kararlı çıktı. Başaracak galiba...

OceanofPDF.com

Kırmızı Oda'dan Yayılan Çığlık

Bahar, Kırmızı Odama, "Birileri beni duysun, dinlesin" çığlığıyla geliyor. Sanki ben onun müdürü ya da amiriymişim gibi üzerindeki kareli ceketin düğmelerini ilikleyerek giriyor odama. Elini bana uzatırken başını ve gövdesini saygıyla hafifçe eğiyor. Ben de hemen ayağa kalkıp onu elimi uzatarak karşılıyorum. Karşımdaki koltuğa otururken yüzünden hiç silinmeyen hafif bir gülümseme dikkatimi çekiyor. Bu gülümseme acaba onun hangi duygularını gizlemek üzere yapışmış yüzüne? Bahar'm biraz sonra içimi en acıtan hikâyelerden birini anlatacağmdan habersiz, başlıyorum dinlemeye.

Sesimi kimse duymuyor

"Hocam aslında bu randevuyu neden aldım, neden geldim, onu da tam bilmiyorum, çünkü sizden ne bir cevap ne de bir çözüm beklentim var. Kendimi kapağı sıkıca kapatılmış bir kavanozun içindeymişim gibi hissediyorum. Sanki beni duyan var mı diye bas bas bağırıyorum da sesimi kimseler duymuyor. Bari gidip derdimi Gülseren Hanım'a anlatayım, hiç olmazsa biri beni anlasın istedim. 40 yaşındayım, evliyim, biri kız, biri oğlan iki çocuğum var. Devlet memuruyum. Sorunuma gelince; çok kıskanç tabiatlı bir eşim var. Bu kıskançlık önceleri hoşuma gitmedi desem yalan olur ama işin dozu bu kadar artınca artık ne yapacağımı ben de şaşırdım. Hani derler ya, otursan kabahat, kalksan kabahat, o hale geldik. Ben onun bu huylarına alışmaya, onu idare etmeye çok gayret ettim ama ne yapsam olmadı."

Sizi ezmekten zevk alır

Büyüklerimiz bize eşlerimizi idare etmeyi öğretmişler ama kendinizi ezdirmeyin demeyi unutmuşlar. Ayrıca karşı taraf sizin onu idare etmeye çalıştığınızı, her yaptığını hoş gördüğünüzü hissederse, artık hayat boyu size kızar ve sizi ezmekten adeta zevk alır. Nedenine gelince; idare etmek, gerçek duygularımızı gizlemek, sanki bir çıkar uğruna karşı tarafa olmadığımız gibi davranmak demektir.

Bu kişi bir de üstelik hem kendine hem de başkalarına güvenmeyen biriyse, hayata olan öfkesi giderek size döner.

Bir de kıskançlığın aşırı sevgiden olduğu öğretilmiş biz kadınlara. "Kıskanıyor, demek ki seviyor" deriz. Kıskanılmak ruhumuzu okşar. Kıskançlık öyküleri kulaktan kulağa anlatılır, gıptayla dinlenir. Yeterince kıskanılmadığmı düşünen kadın, sevilmediğini düşünür, mahzunlaşır. Öyle ki ülkemizde kıskançlık yüzünden kadına uygulanan şiddet bile yeri gelir hoş görülür. Ne yapsın adam? Seviyordur, kıskanıyordun Kıskançlığı bazen o kadar olumlu bir duygu olarak görürüz ki her şeye katlanmamız gerektiğini düşünürüz. Kocan kıskandığı için pencereye dahi çıkmanı istemiyor mu? İdare et. Kocanın kıskançlığı yüzünden yolda bir erkeğe selam bile vermekten çekiniyor musun? İdare et. Çünkü adam seviyordur. Seven kıskanır.

Artık toplum olarak kıskançlığın bir yerden sonra hastalıklı bir davramş biçimi olduğunu kabul etmeliyiz.

Adamı gördü, nevri döndü

"Aradan bunca zaman geçti, ben eşimin neye kızıp kızmayacağını hâlâ bilmiyorum. Eskiden söyledikleri, yaptıkları ete değerken şimdi artık kemiğe dayandı. Yani diyeceğim, bu adamın bu huyu hep vardı da, giderek o hale geldi ki, bunları biriyle paylaşmazsam çat diye çatlayacağım."

Yaşadıklarını öyle heyecanla anlatıyor ki, kıpkırmızı olan yüzünde boncuk boncuk ter damlacıkları görüyorum.

"Yıllar önce babam hastalanınca onları bize çağırdım. Bir bizde kaldılar. Tam da o giin eşim bizim akrabalardan biriyle vede oturuyormuş. Adamcağız babamın hastalandığını duyrrrfrar oradan kalkıp bize hasta ziyaretine geldi. İşte ne olduysa rmdttfi sonra oldu. Eşim eve gelip de adamı bizde görünce nevri ddrt*JO. Vay efendim bu adamın, ondan habersiz bizim evde ne işi varmış? Böyle yaptığına göre adamın mutlaka bir kötü niyeti varmış. Evde annem, babam ve çocuklar var. Bizimki sürekli söyleniyor. Babam zaten hasta. Hepimizin burnundan getirdi. Adamın niye geldiği belli... Zaten biraz oturup babamın halini, hatırını sorup gitti.

O adam kendi çocuklarına bile kötü gözle bakabilirmiş. Şöyle kötüymüş, böyle kötüymüş. Adam bu kadar kötüyse senin kahvede böyle bir adamla ne işin var, neden onunla oturdun? Adama kafa> yı taktı. Adamın gözünün bende olduğunu biliyormuşum da bilmezden geliyormuşum. Tabii arkasmdan hemen yasaklar geldi."

Yıllar geçti, unutmuyor

"Ne tür yasaklar koyar eşin?"

"Adamla hemen bütün ilişkiler kesildi, o da yetmedi, adamm oturduğu evin caddesinden arabayla bile geçmek yasaklandı. Ayol o caddede bir tek o adam mı oturuyor? Benim eşim dostum, akrabamın da evi oralarda. Ben onlara da mı gitmeyeceğim? Biz istemesek de o adam bizim akrabamız. Başka yere de gitsen arada bir karşılaşıveriyorsun. Bu olaym üstünden yıllar geçse de bizimki hâlâ unutmuyor. Adam önümüze her çıktığında evde hadise oluyor ve hâlâ o caddeden arabayla bile geçemiyorum."

Duyguları çoktan silinmiş

Derin bir of çekerken nihayet ceketin düğmelerini açıyor. Dikkatle bakıyorum ona. Kumral saçlarını beyaz bir tokayla arkadan toplamış. Yüzünde belli belirsiz bir makyaj var. Ona bakınca insan bu kadının mutlu mu, mutsuz mu olduğunu anlamıyor, çünkü sıkıntılarını anlaürken bile yüzündeki hafif gülümseme hiç kaybolmuyor.

OceanofPDF.com